PENNY OSBORNE

Albastru caraibian

Traducerea și adaptarea în limba română de:
FLORINA DRAGOMIR

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

De la Nassau la Farando Cay erau doar câteva ore de parcurs cu barca, dar în apele caraibiene timpul nu conta foarte mult, iar Julie tocmai avea să descoperea acest lucru.

Ann era așezată pe unul din scaunele de pe punte când Farando Cay se zări din turbulenta mare albastră, asemenea unei flori desăvârșite de junglă, brodată mai întâi într-un buchet de mușchi verde, apoi transformându-se într-o insulă înfloritoare, înconjurată de plaje albe.

– Deci, aici și-a îngropat Gray inima. Ce păcat că a părăsit acest loc! spuse Ann fără nicio emoție în glas.

– Nu fi nesuferită, îi răspunse Julie serioasă. Gray n-ar fi ratat întâlnirea cu tine pentru nimic în lume. Avea o inimă, dar cu siguranță nu și-a îngropat-o aici. Chiar el mi-a spus că săptămânile mariajului vostru au fost cele mai fericite din viața sa.

Și de ce nu ar fi fost Gray fericit? se întrebă Julie. Ann l-a iubit și l-a apreciat mult. Comportamentul ei nepăsător, indiferent, al unei femei independente, era de fapt doar o aparență, o armură împotriva propriilor sentimente. Gray îi iubise cu siguranță ochii negri, silueta desăvârșită și nuanțele de roșu-închis din părul negru. Atâta timp cât Ann era prezentă într-o încăpere, pentru Gray nu mai exista nimeni altcineva.

Ann continuă să se uite meditând spre insulă, spunându-i lui Julie:

– Trebuie să te avertizez din nou, draga mea. Farando Cay este una dintre cele mai faimoase insule din Bahamas și este împărțită în trei

domenii. Aproape jumătate din insulă aparține lui Bryn Sherard, iar restul a fost divizată mai mult sau mai puțin în mod egal între o familie franceză și Gray. Dar domnul Sherard este omul cu care trebuie să avem grijă.

– De ce? Gray a vorbit întotdeauna despre domnul Sherard ca și cum ar fi fost cel mai bun prieten al său.

– Așa este, spuse Ann, neîncrezătoare.

– Te referi la faptul că el n-ar fi fost de acord ca tu să te măriți cu Gray?

Ann ridică din umeri, iar zâmbetul de pe buzele sale mici și roșii denotau afecțiune.

– Ce inocentă ești, Julie. Nu te-ai întrebat niciodată ce cred oamenii albi de pe insulă despre văduva faimosului Gray Murray? Când m-am căsătorit cu Gray, știam că n-o să se mai însănătoșească niciodată. Dacă ar fi avut rude apropiate, acestea ar fi ripostat împotriva deciziilor sale și n-aș mai fi primit niciun bănuț.

– Dar este nedrept... pentru că Gray a vrut ca tu să moștenești totul.

– Știu asta. Tocmai de aceea m-am hotărât să vin aici, în loc să accept imediat propunerea domnului Sherard în legătură cu plantația. Dar din câte am auzit de la el, tind să cred că își imaginează ce e mai rău.

– Și anume faptul că ai venit aici doar pentru bani? zise Julie, indignată. Chiar atât de nesuferit poate fi?

Ann zâmbi ușor și adăugă:

– Este o persoană intransigentă. Momentan, doar atât știu. Mă bucur foarte mult că am reușit să te conving pe tine și pe Noel să mă însoțiți. Apropo, unde este Noel?

– Tot în cabină, își ia notițe.

– Mai bine ai merge să-l anunți că aproape am ajuns, să se pregătească din timp. Trebuie să ne străduim să facem o impresie foarte bună.

Julie nu și-ar fi imaginat pe nimeni care ar putea să-și facă o impresie proastă despre Ann. Încă din copilărie, Ann a fost pentru Julie un exemplu de maturitate, etapă la care ea își dorea să ajungă. Își amintea vag tandrețea blândă a mamei sale pentru Ann, fiica soțului său din prima căsătorie.

Mai intens ca niciodată, Julie rememoră moartea părinților săi în acel

groaznic accident de mașină. Ann avea atunci douăzeci și trei de ani, Noel cincisprezece, iar ea doar zece ani. Ann le spusese, încrezătoare: "Dragii mei, ei au plecat împreună, așa că nu trebuie să-i plângem prea mult. O să ne ajutăm unul pe celălalt, dar îmi este teamă că va trebui să vindem casa și să ne cumpărăm un apartament în Londra. Deci, va fi o adevărată aventură.

De atunci au trecut nouă ani, ani în care Noel a devenit un tânăr intelectual chipeș, iar Julie s-a transformat într-o tânără femeie căreia părul șaten-auriu îi sublinia finețea și suplețea trăsăturilor. Între timp Ann, urmase cursurile de asistentă medicală la St. Cross, iar la șaptesprezece ani Julie mersese și ea acolo. Noel își găsi de lucru la Serviciul Civil, slujbă care-i permitea să-și dedice mai mult timp preocupărilor sale literare. În general erau fericiți, cu toate că nu alocau prea mult timp vieții sociale.

Astfel, în urmă cu un an, apăruse în viețile lor Gray Murray. Ann, fiind soră medicală în spitalul unde fusese internat, l-a supravegheat, pregătindu-l pentru operația care, spera el, îi va salva viața. După operație, își revenise uimitor, iar Ann petrecu cu el mult timp ascultând descrieri nenumărate ale locuinței sale din Farando Cay.

Atunci când lui Gray i s-a spus că poate părăsi spitalul, Ann își dădu seama că acesta se îndrăgostise de ea, iar în ceea ce privește sentimentele ei pentru el a păstrat întotdeauna tăcerea. Anii petrecuți în spital, au învățat-o pe Ann să nu se implice sentimental în problemele pacienților, dar în ceea ce-l privește pe Gray, n-a putut tolera faptul că el se va întoarce la traiul lipsit de culoare din camera de hotel. El nu putea încă să călătorească până în Bahamas, datorită tratamentului pe care-l urma și exista de asemenea posibilitatea unei a doua operații.

Din fericire, atât Julie cât și Noel s-au împrietenit repede cu Gray. La rugămintea lui Ann, ei îl vizitau în după-amiezile de duminică, ambii începând să-l iubească pe omul slab care le vorbea despre arborii de cafea, de iasomia dulce sau despre superstițiile ciudate ale muncitorilor din Indiile de Vest.

Gray nu avea nicio rudă apropiată și nu exista nicio șansă ca el să-și revină. Se atașase astfel de Ann Penross, de fratele și de sora acesteia, iar

Ann știa că dacă el se va întoarce la hotel nu-i va fi deloc bine. De asemenea, tot ea îl informase că o a doua operație i-ar putea fi fatală, lui Gray rămânându-i de trăit cel mult șase luni.

În final, decizia unanimă a fost aceea ca Gray să ocupe dormitorul lui Noel, acesta urmând să doarmă pe canapeaua din sufragerie.

Fără prea multă agitație, plantatorul din Bahamas fusese instalat în noua sa locuință, iar într-una din nopți îi ceru lui Ann să se căsătorească cu el.

Asta era tot ceea ce știa Julie– faptul că a cerut-o și că ea acceptase.

La puțin timp după ce s-au căsătorit la oficiul civil, Ann a plecat de la spital și împreună cu Gray s-au retras la o vilă, la țară, în Bournemouth. Julie și Noel au mers în vizită de cîteva ori acolo.

Gray a murit la scurt timp și a fost îngropat în apropierea bisericii din sat.

După înmormântare, Ann s-a întors la Londra și după câteva luni, au hotărât că toți trei au nevoie de o vacanță binemeritată, astfel plecând spre Farando Cay.

Julie intră acum în cabina lui Noel, singura cabina publică de pe vapor:

– Noel, aproape am ajuns la chei. Aranjează-te și vino pe punte.

– Julie, cum pronunți calypso?

– Contează? O să-ți transcriu lucrările și o să-ți corectez erorile. Și oricum, ar trebui să lași deoparte calypso, cel puțin pentru moment.

– Dacă sunt aici, trebuie să menționez și acest lucru, i-a răspuns el impacientat.

Dar și-a închis carnețelul și l-a pus împreună cu stiloul într-un buzunar de la jachetă. Nepăsător, și-a trecut mâna prin bretonul care-i ajungea până la sprâncene, zâmbindu-i surorii sale:

– Aici, o să scriu cum n-am scris niciodată până acum, zise el. Julie, o să fii foarte ocupată.

– Bine …și acum, te pregătești. Ann spune că este foarte important ca prima noastră impresie să fie foarte bună pentru acest domn Sherard.

– O să fie impresionat... de toți trei, spuse el ușor.

Cu toate acestea, Noel își aranjă părul, își luă jacheta și veni alături de

Ann pe punte, admirând peisajul.

În față, pe țărm, erau depozitele, cele mai impunătoare aparținând domeniului Sherard. "Fabrica de conserve Sherard", anunță cineva, apoi altcineva spuse "Fabrica de Bumbac Bryn Sherard".

Julie zări o mașină medie și un bărbat care tocmai coborî din ea. Era bine făcut, înalt și încărunțit la tâmple. Un om greu de imaginat, gândi Julie, și cu siguranță nu era Bryn Sherard.

Imediat cum cei trei au coborât de pe vas pe pasarela modestă, el veni din față, schiopătând ușor, întâmpinându-i cu un zâmbet larg pe fața sa prietenoasă:

– Doamna Murray? întrebă el politicos.

– Da, eu sunt. Dumneavoastră sunteți domnul Sherard? răspunse Ann, precaută.

– Doamne ferește, nu, spuse el. Numele meu este Vincent, Luke Vincent, și sunt asistentul lui Bryn. Încântat de cunoștință!

Ann îl privi sceptic, prezentându-i pe însoțitorii săi: "Julie și Noel Penross."

El îi salută, apoi se întoarse către Ann, cu o privire ciudat de amuzată:

– Garda dumneavoastra de corp? Din scrisorile pe care le-ați trimis, mă așteptam să întâlnesc niște copii...

– Credeți că aș avea nevoie de un bodyguard? îl provocă Ann și înainte ca el să-i dea un răspuns, adaugă: Am crezut că ne va întâmpina domnul Sherard.

El se întoarse, foarte atent, numărând bagajele celor trei:

– Bryn este foarte ocupat. A fost nevoit să meargă la Belle Marquise în această după-amiază, astfel încât m-a rugat pe mine să vă întâmpin și să vă conduc la Murray Green.

Julie și Noel au urcat pe bancheta din spate a mașinii, iar Ann ocupă firesc locul liber din față. Luke se așeză și el în cele din urmă la volan, începând o conversație politicoasă.

– Sper că o să vă placă Farando Cay, doamna Murray. Ați ajuns aici într-o perioadă mai puțin extraordinară, dar iernile aici sunt minunate și atunci avem cei mai mulți vizitatori.

– Câți oameni albi trăiesc aici? întrebă Ann cu o oarecare rezervă.

– Păi, este Bryn, care locuiește la Cabana Tamarisk, doamna de Meulen, căreia îi aparține Belle Marquise și eu cu mica mea casa albă din apropierea fabricii de conserve. Madame, așa cum îi spunem cu toții, are un nepot și o nepoata care trebuie să sosească în curând pentru iarnă, și atunci începe distracția.

– Și dumneavoastră înțeleg, luați parte la distracție?

– Într-un fel, totuși iau parte, spuse Luke zâmbind ușor peste umăr. Pun pariu că fratele și sora dumneavoastră o să găsească insula ca fiind încântător de sălbatică sau foarte plictisitoare. Cât despre dumneavoastră, doamnă Murray...

– Da... spuse Ann sarcastic, iar Julie speră să nu spună nimic mai puțin nepotrivit. Luke Vincent era prea drăguț ca să-l jignească intenționat.

– Nu știu de ce, continuă el cu o simplitate surprinzătoare pentru un bărbat de vârsta lui, dar cred că o să vă placă în Farando Cay. Puteți să nu recunoasteți niciodată, dar sunt sigur că o să vă încânte insula.

– Pentru Dumnezeu! zise Ann în maniera sa rece și nepăsătoare, dacă o să îmi placă mica dumneavoastră insulă, cu siguranță o să vă anunț. Spuneți-mi, ce fel de copaci sunt aceia înalți ascunși printre florile roșii?

Julie stătea întinsă pe spate, în mod inexplicabil ușurată, ascultând descrierea lui Luke. Copacii îmbrăcați în nuanțe stacojii păreau nemuritori. Le spunea că în Farando Cay creștea aproape orice, așa cum creșteau și în locurile din apropiere.

Luke nu le spusese că tocmai treceau pe domeniul Sherard, dar Julie simțea asta. Pământurile bine organizate, drumurile bine întreținute, muncitorii ocupați printre plante și copaci, purtau amprenta lui Bryn Sherard. Ciudat, gândi ea, să fii împotriva unui om pe care nu l-ai întâlnit niciodată, dar despre care ai auzit numai lucruri bune de la Gray Murray.

Pe Julie o deranjase scrisoarea trimisă de Bryn Sherard lui Ann, în care se oferea să cumpere Murray Green. Scrisoarea nu conținea niciun cuvânt de simpatie sau de părere de rău pentru pierderea suferită, ci doar o afacere profitabilă. Oferta sa, foarte generoasă de altfel, apăru ca o ofensă: "Doamnă Murray, dumneavoastră urmăriți doar banii, așa că din partea

mea îi puteți avea." Ce brută fără suflet trebuie să fie acest om!

– Stâlpii albi din față sunt intrarea în Murray Green, spuse Luke Vincent. Gray trebuie să vă fi spus că el s-a concentrat pe afacerea cu cafea și chiar a făcut un lucru bun din asta, până când...ei bine...ne-a părăsit.

Apoi, imediat se zări și fațada casei. Era o vilă imensă, construită din piatră și vopsită în alb. Țiglele roșii erau vechi și acoperite de mușchi, stâlpii susțineau acoperișul verandei acoperit și el de plante agățătoare ce aveau din abundență flori albe și roșii-ruginii. În fața casei se afla o pajiște semicirculară, iar grădina era plină de magnolii, arbuști, iar ici-colo câte un trunchi înalt și subțire de palmier care formau un mic gard, asemănător cu un buchet de spanac.

Mașina se opri în dreptul scărilor din piatră și Luke coborî pentru a deschide portierele. Ușa era deschisă, permițând să se vadă un hol în formă de pătrat, podeaua acoperită de un covor în nuanțe vesele, câteva rafturi cu cărți într-un colț și câteva scaune din piele.

– Intrați, doamnă Murray, o ruga Luke pe Ann, în timp ce apăru o femeie de culoare, mică de statură,îmbrăcată în alb, purtând pe cap un turban. Ea este Ignatia, o prezentă Luke. Lucrează aici de treisprezece ani, așadar cunoaște fiecare colțișor de pe moșie. Ignatia, dumneaei este doamna Murray.

– Încântată, foarte încântată, spuse bătrâna femeie, confuz și foarte scurt.

– Am auzit foarte multe despre tine, Ignatia, răspunse Ann. Domnul Murray spunea că ești cea mai bună bucătăreasă din Farando Cay. Abia aștept să gust din bucatele pregătite de tine.

– Facem tot posibilul, șopti bătrâna servitoare, oarecum speriată dar zâmbind. Doamna dorește acum ceaiul?

– Ar fi foarte drăguț din partea ta. Și când te întorci, o să avem o mică discuție.

După ce Ignatia plecă, Luke continuă:

– Ce ușurare! Ignatia este o fire foarte conservatoare și ținea foarte mult la Grey. Îmi era frică să nu accepte pe nimeni altcineva ca stăpân, dar se pare că m-am înșelat. Ei bine, ce altceva mai pot face pentru

dumneavoastră?

– Îl poți anunța pe domnul Sherard că am sosit, spuse Ann pe un ton ușor acid.

– A spus că astăzi vă acordă timp să explorați moșia și vă va vizita mâine. Orice altceva doriți, să-i cereți Ignatiei. Dacă acel lucru există pe insulă, cu siguranță vi-l va aduce.

– Vă mulțumim pentru tot, și pentru faptul că ne-ați întâmpinat, domnule Vincent, spuse Ann.

– A fost plăcerea mea. Mașina o veți găsi în garaj. La cererea lui Bryn, a fost verificată de un mecanic, dacă atâta timp n-a fost folosită.

– Omul acesta mă surprinde din ce în ce mai mult, fiind foarte atent la detalii și în același timp nesuferit.

– O femeie îl poate urî pe Bryn, dar nu cred că un bărbat ar face-o. Până nu vă veți întâlni, nu faceți nicio presupunere deocamdată. Luke își menținu zâmbetul plăcut și adăugă:

– La revedere pentru moment, doamnă Murray.

Îi salută pe Julie și Noel, după care se urcă în mașină și plecă.

Ann păși în spațioasa sufragerie.

– Frumoase camere, observă ea. Cam întunecată veranda, dar presupun că astfel se menține răcoroasă. Sunt șase dormitoare, așa că putem cu ușurință să transformăm unul în birou de studiu pentru Noel. Julie, crezi că ai putea să reziști aici o perioadă de timp?

– Bineînțeles. Este o minunăție de casă și n-am mai văzut în viața mea o asemenea grădină. Aș putea fi fericită aici o veșnicie.

– Nu-ți face prea multe speranțe în privința asta, draga mea. Va trebui să te măriți și nu e nimeni în zonă pe care ți l-aș recomanda. Așezați-vă amândoi. Mai intâi, ne vom bea ceaiul.

Fusese o zi lungă, ireală, iar Julie abia își mai amintea acum călătoria cu vaporul, plecarea de la Nassau. Restul zilei se umplu cu despachetarea bagajelor și descoperirea noii locuințe. Noel, nerăbdător să-și înceapă lucrul și să transforme notițele în povești și articole, a rugat să îi fie pregătită pentru început camera sa de lucru. I-a fost aranjată o cameră micuță din partea ce ducea în spate, putând astfel să fie ocupat pe tot

parcursul zilei.

Ann s-a instalat în dormitorul cel mare, ce avea deschidere la veranda dinspre est, iar Julie ocupă camera alăturată. Astfel, Noel avea o mare parte din casă numai pentru el, iar cele două surori nu l-au mai văzut până seara târziu, când a venit să le ureze noapte bună.

Puțin mai târziu, Ann veni în cameră la Julie, în cămașă de noapte, părul negru încadrându-i fața nemachiată.

– Știi Julie, spuse ea, pe insula asta o persoană poate fi extraordinar de fericită sau teribil de nefericită. Oamenii ăștia care s-au stabilit aici sunt fericiți pe cât posibil, dar nu foarte mulți pot trăi aici pentru totdeauna. Însă sunt aproape sigură că Noel va fi la înălțime, și sper ca și tu să încerci să fii fericită chiar dacă asta se va întâmpla numai în grădină.

Julie se opri din pieptănat părul auriu ce-i cădea în valuri pe umeri.

– Dar tu, Ann?

– Eu sunt ca acești oameni. O să fiu fericită atât cât îmi va sta în putință. Am vrut doar să știi că atâta timp cât tu și Noel vă veți simți bine aici pentru câteva săptămâni, luni... a meritat tot efortul. Noapte bună, Julie! Somn ușor!

Nu exista o soră mai bună ca Ann, gândi Julie atunci când se întinse pe pat și urmări pe fereastra deschisă mișcarea lentă a copacilor în direcția opusă stelelor de pe cer.

Ce noroc că au reușit să treacă împreună peste toate. Ce bine le va fi aici, la Murray Green, ajutându-l pe Noel și făcând tot ce va putea pentru Ann.

În dimineața următoare, Julie descoperi că există o mulțime de lucruri de făcut în Farando Cay. De exemplu, nu puteai începe o zi fără să faci baie în apa minunată a oceanului, așa că îi rugă pe Ann și pe Noel s-o însoțească pe plajă.

– Nu astăzi, spuse Ann. I-am promis Ignatiei că vom merge împreună la cumpărături. Poți lua mașina, dar ai grijă pentru că este posibil să aibă comenzi diferite decât ale jeepului pe care ai exersat la spital.

Răspunsul lui Noel fusese și mai vag. Se oprise din scris, aruncându-i un zâmbet:

– Mai bine aș mânca decât să înot, și chiar nu-mi este foame.

O remarcă pe care Julie încă mai încerca s-o elucideze, în timp ce scotea mașina din garaj și pornea la drum.

Ieri, veniseră cu Luke Vincent din partea dreaptă, așa că în dimineața asta porni spre stânga, pentru că i se părea că briza adie din acea direcție.

Era o dimineață splendidă. În apropierea dealurilor, creșteau arborii de cafea. Conducând, Julie zări sfârșitul plantației de cafea, bambuși pitici, sălbaticile trestii de zahăr și în sfârșit verdele palmierilor care acopereau plaja. Apa era minunată, de un albastru infinit.

Julie ajunse în sfârșit la plajă, iar acolo, la numai câțiva metri de unde își parcă mașina, găsi o cabană mare și solidă din bușteni, acoperită de palmieri, făcută special pentru cei care făceau baie.

Julie purta costumul său de baie, acoperită cu un halat din mătase, astfel încât nu avea nevoie să-și lase hainele în acea cabană, dar ar fi putut să dezbrace totuși halatul și să se descalțe de sandale. Adia o briză ușoară și nu vroia să-și piardă halatul.

Își luă așadar colacul de înot de pe scaunul alăturat din mașină și merse până la cabană. Înăuntru, totul era în concordanță cu exteriorul: scaunele erau făcute din bușteni tăiați, perne strălucitoare așezate pe jos, o mică bibliotecă, scrumiere și chiar un dulap pentru haine, pe care observă figura unei nimfe a mării încrustată într-un mineral verde, straniu. Cu excepția unei urme de nisip, chiar și podeaua era foarte curată, încât Julie se așeză jos să-și descalțe sandalele.

Dar deodată rămase nemișcată, aruncându-și privirea asupra unei perdele din stuf, care abia acum observă că duce către o altă cameră. Nu era oare zgomotul făcut de aprinderea unui chibrit? Simți apoi un miros de țigară și împietri. Se ridică fiind pe punctul de a pleca, când perdeaua din stuf se mișcă și apăru un bărbat înalt, cu părul negru cârlionțat ud, bănui Julie din cauza apei.

Trăsăturile sale erau simetrice, iar ochii erau de un cenușiu-închis. Purta pantaloni kaki, un tricou alb, iar în jurul gâtului avea o eșarfă roșie, iar pentru moment Julie avu impresia că tocmai întâlnise un pirat.

– Cine naiba mai ești și tu? spuse el repede, tăios.

Primul lucru pe care Julie vroia să-l facă după ce îl întâlni pe acest om, era să-i ceară scuze. Dar tonul său șterse remușcarea din mintea ei, iar bărbia i se ridică ușor.

– Nu știam că este cineva aici, spuse ea. O să-mi las lucrurile în mașină.

– Așteaptă un moment, zise el într-o manieră care dădea impresia că era obișnuit cu astfel de întâmplări. Se apropie de o scrumieră, își scutură țigara și continuă

– Tu trebuie să fii sora mai mică a doamnei Murray. Eu sunt Bryn Sherard.

– Mă gândeam că ați putea fi dumneavostră, răspunse ea pe același ton. Nu cred că este necesar să vă mai asigur că dacă aș fi știut că sunteți aici, n-aș fi venit.

– Nu? Ochii lui se îngustară, probabil din cauza fumului de țigară, gândi Julie, deși nu era prea mult. Deci, nu prea ți-a păsat de ceea ce ai auzit despre mine? Ei bine, acum nu mai contează. Ce te-a determinat să parcurgi tot acest drum doar pentru a face o baie?

– Tot acest drum? Își imagină repede faptul că dacă aceasta ar fi fost cabana lui Gray, n-ar fi fost în niciun caz atât de curată și evident pusă în folosire.

– Această plaja vă aparține?

El încuviință din cap în semn că da.

– Plaja doamnei Murray este doar la cinci sute de metri de casa dumneaei.

Oare i se părea lui Julie, sau el accentua posesia surorii sale asupra moșiei Murray Green. Dar înainte ca Julie să-și termine gândul, Bryn continuă:

– Există un dig ce desparte plaja dumneavoastră de plaja mea, dar se pare că nu ați ținut cont de acest lucru. Doamna de Meulen este singura persoană care interzice încălcarea digului pe proprietatea sa. Probabil veți observa că bariera e mai înaltă în dreptul învecinării plajei dumneavoastre cu a dumneaei. Îndrăznesc să spun că veți întâlni câteva mile de nisip, care presupun că vă vor fi de-ajuns.

Uimită de maniera lui arogantă, Julie afirmă:

– Sunt sigură de acest lucru. Îmi cer scuze că v-am deranjat! spuse ea făcând câțiva pași fermi către ușă.

– Dar acum, dacă tot sunteți aici, spuse el, puteți folosi totuși cabana. Oricum trebuie să plec.

– Vă mulțumesc, dar prefer să n-o fac.

Pe fața lui se putea citi un cinism evident.

– Și de ce n-ați face-o? Nu cred că v-ar deranja să acceptați orice de la oricine.

Julie se uită fix la el, uimită. Simțea cum furia crește în ea, cum obrajii începuseră să-i ardă, iar ochii aruncau scântei.

– Cum îndrăzniți să spuneți asta? știu unde vreți să ajungeți la căsătoria dintre Ann și Gray. Sugerați că sora mea a urmărit doar banii lui Gray? Dar dumneavoastră n-o cunoașteți pe Ann și cu atât mai puțin tind să cred că nici pe Gray nu l-ați cunoscut. Puteați fi prieteni de ani întregi, dar dacă ați fost întotdeauna la fel de egoist cum sunteți acum, este foarte posibil să nu-l fi înțeles vreodată. Gray a fost o persoană extraordinară!

– Scutește-mă de detaliile sentimentale, spuse el pe un ton rece. Sora dumneavoastră a fost destul de înțeleaptă, scriindu-mi imediat după ce s-a căsătorit cu Gray și informându-mă asupra faptului că mai avea de trăit foarte puțin. Ea știa asta, dar Gray nu cred. Credeți că s-ar mai fi căsătorit cu ea dacă ar fi știut?

– De ce nu? îi replică Julie. Gray a iubit-o pe Ann și este natural ca atunci când un bărbat iubește o femeie să-i dăruiască tot ce are el mai de preț. Într-adevăr, nu cunosc prea multe despre circumstanțele în care s-a desfășurat căsătoria, dar am încredere deplină în Ann în orice situație și o să aveți și dumneavoastră atunci când o veți cunoaște. Doar dacă nu sunteți prea individualist încât să aveți încredere în cineva.

Julie încercă să se calmeze adăugând:

– Gray a fost foarte fericit cu Ann. Asta nu v-ar schimba opinia?

– Nu din punct de vedere material. Cred doar ceea ce văd, și ceea ce văd este o femeie cu scopuri josnice care și-a asigurat viitorul, al fratelui și al surorii sale, furând.

Înainte ca Julie să riposteze, Bryn accentuă fără milă:

– Nu vă amăgiți singură că Gray ar fi fost îndrăgostit. S-a întâmplat ca ea să fie lângă el atunci când a avut nevoie de o femeie care să-l ajute și să-l înțeleagă. Chiar nu mă interesează modul în care a avut loc mariajul, ci doar rezultatele acestuia. O s-o sun pe sora dumneavoastră în jur de ora douăsprezece, pentru a-i reînnoi oferta pentru Murray Green. Dacă o să accepte, o să fiu de acord să rămâneți în casă pentru vacanță.

– Sunteți foarte generos domnule Sherard.

Bryn își stinse țigara neatent și se îndreptă către ușă, spunând:

– În viața mea am întâlnit prea multe femei materialiste, astfel încât acum nu mai am niciun strop de admirație, nici măcar pentru cele mai frumoase și mai seducătoare dintre ele. Mergeți și faceți baia. Când terminați, vă rog să încuiați ușa de la cabană.

Dar Julie plecase deja înaintea lui către mașină, spunând:

– N-aș mai folosi cabana dumneavoastră nici dacă aș fi prinsă de cea mai mare furtună. N-aș folosi nimic din ce vă aparține. Și chiar dacă Ann o să vândă Murray Green, sper să găsească pe cineva uman, nu ca dumneavoastră, căruia să-i încredințeze pământurile. Și de asemenea sper să nu mai am ghinionul de a mai apela la dumneavoastră vreodată.

– Sunteți foarte loială, spuse el aruncându-i un zâmbet malițios. Bănuiesc că aveți motive serioase pentru care să fiți așa. Nu doriți să vă întorc eu mașina?

– Nu, mulțumesc.

– Ați putea rămâne blocată în nisip și noroi.

– Dacă o să se întâmple asta, o să merg pe jos acasă.

– Foarte bine, sunt doar vreo cinci kilometri.

Bryn încuie ușa căbănuței, își vârî mâinile în buzunare, îi spuse la revedere și plecă spre palmierii din spate.

Julie așteptă până când el se depărtă, înainte de a-și porni mașina. După mai multe încercări, mașina se urni din loc, iar Julie simți cum șiroaie de apă îi curgeau pe piele. Victoria însă nu era prea dulce, atunci când zări statura impozantă a lui Bryn Sherard, rezemat de unul dintre copacii din spate, privind în urma ei. Oare se oprise intenționat acolo să vadă cum o să se descurce într-o asemenea situație, sau a fost doar o

întâmplare? Julie nu mai știa ce să creadă. Dar de un lucru era sigură, și anume că Bryn Sherard era mult mai insuportabil decât și-ar fi imaginat că ar putea fi. Până acum, nu și-ar fi imaginat că ipotezele ei în ceea ce-l privește, ar fi putut avea un sâmbure de adevăr.

Dar el era convins de faptul că Ann se măritase cu Gray doar din interes și doar pentru averea ce avea s-o moștenească în urma decesului acestuia. Și ca să-și completeze imaginea, Bryn îi vedea pe Noel și pe Julie Penross, ca pe niște tineri care profită din plin de situația creată. Nici măcar nu avusese răbdare, se gândi Julie, să-i cunoască înainte să-și formeze o opinie. Era pur și simplu un om groaznic din punctul ei de vedere și vroia să-i demonstreze că se înșală amarnic în ceea ce-i privește pe toți trei. Dar se consola cu ideea că nu conta ce credea bruta, atâta timp cât nu mai era nevoită să-l întâlnească din nou.

Capitolul 2

Când Bryn Sherard veni la Murray Green în după-amiaza acelei zile, Ann se întâlni singură cu el. Prima ei impresie fu oarecum diferită de cea a lui Julie, pentru că purta un costum alb impecabil, iar părul îi era ordonat. Ann văzu în el un proprietar de plantație specific Indiilor de Vest. Observă de asemenea că era un bărbat chipeș, cu o privire de vultur, de aproximativ treizeci și cinci de ani și cu multă experientă. Dar asta n-o înspăimânta prea mult, pentru că și ea avea destulă experiență.

Ann îl întâmpină cu un zâmbet rece:

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Sherard. Luați loc, vă rog. Doriți ceva de băut?

– Vă mulțumesc,dar nu...

Ann era așezată într-unul din scaunele din sufragerie și el se așeză pe unul din apropiere.

– Trebuie să-mi cer scuze că n-am putut să vă întâmpin ieri, dar am primit un telefon de la Belle Marquise. Dacă veți rămâne aici o perioadă de timp, veți întelege că n-o puteți refuza niciodată pe doamna de Meulen.

– Nici măcar dumneavoastră?

El zâmbi la fel de distant la această remarcă:

– Nici măcar eu. O cunosc pe bătrâna doamnă de când eram copil. O respect și țin foarte mult la ea.

– Vă accept scuzele, oricum domnul Vincent a fost o escortă plăcută.

Destul de direct, Ann îl lăsă să-și expună adevăratul scop al vizitei. Ea se schimbase din halatul de casă într-o rochie galbenă ce îi punea în evidență nuanțele de roșu din părul ei bogat, în concordanță cu machiajul perfect. Părea calmă și echilibrată.

– Într-o oarecare măsură, aceasta este o vizită în folosul comunității, spuse el, ajungând la punctul culminant. Vroiam să vă anunț personal că oferta pe care v-am făcut-o prin intermediul scrisorii rămâne valabilă. Dar nu trebuie să vă grăbiți în luarea unei decizii.

– Mă bucur să aud asta, pentru că nu mă grăbesc să iau o hotărâre. Toate acestea sunt noi pentru mine, cu toate că am auzit foarte multe despre Farando Cay înainte să ajung aici. Poate vi se pare ciudat, dar mi-aș dori să cunosc aceste pământuri înainte să le vând.

– Îmi doresc numai să mă asigurați că nu veți vinde Murray Green unui străin.

– Dar și dumneavoastră sunteți un străin, domnule Sherard.

– Vreau să spun un străin de Farando Cay, răspunse Bryn. Familiile Sherard și de Meulen, au venit împreună pe insulă în secolul al șapte-sprezecelea; ei au împărțit insula în mod egal până acum patruzeci de ani, când domnul de Meulen a avut o problemă și a vândut jumătate din proprietate tatălui lui Gray; astfel, eu și Gray am crescut împreună.

– Da...știu. Nu m-ați întrebat nimic despre Gray...

– Nu e nimic de întrebat, răspunse Bryn brusc. Gray era destul de bolnav când a plecat de aici, încât moartea lui n-a fost chiar o surpriză.

– Dar căsătoria sa a fost...

– Mariajul acesta a fost propria sa afacere, zise el ridicând din umeri.

– Vreți să spuneți că n-a făcut tocmai cea mai bună alegere?

– N-aș spune asta...Cred că cel mai bine ar fi să vă administrez eu moșia, cel puțin pentru moment. Ce știți despre creșterea arborilor de cafea?

– Întotdeauna am crezut, spuse Ann, că aici este plin de zahăr. Practic, aici se cultivă de toate...

– Da...așa este. În general cultivăm fructe și legume, pe care le vindem în afara insulei. De asemenea avem o plantație înfloritoare de sisal, cacao

și extragerea de ulei. Oricum, nu ne facem prea multe probleme în legătură cu economia insulei. Cât timp v-ați hotărât să rămâneți aici?

– N-am decis încă o dată fixă. Fratele meu este scriitor independent, iar sora mea mai mică îl ajută. Când o să ne plictisim de stat aici, o să ne întoarcem în Anglia și ne vom continua munca obișnuită.

– Vreți să spuneți că vă veți întoarce înapoi la spital?

– Asta... vă uimește, domnule Sherard?

– După ce o să vindeți Murray Green, nu cred că o să mai trebuiască să mai munciți vreodată sau să vă îngrijorați de problemele financiare...

– Este adevărat. Dar nu m-am gândit prea mult la acest aspect, dar s-ar putea să-mi deschid un cabinet particular.

Ann îi aruncă o privire și continuă :

– Și asta vă uimește, nu-i așa domnule Sherard? O femeie cu bani care se întoarce la cea mai exigentă meserie din lume, dacă aș putea spune așa.

– Dar n-ați făcut-o încă...spuse Bryn cu ironie. Femeile duc o viață lipsită de prea multe activități aici și s-ar putea să descoperiți că dorința aceasta acerbă pentru muncă se va evapora curând.

– Nu toți oamenii sunt la fel, domnule Sherard!

El zâmbi ușor și se ridică în picioare:

– O să vă trimit zilele acestea facturile fiscale ale moșiei, toate actele ce țin de contabilitate, precum și evidența ultimelor operațiuni efectuate în ultimii ani.

– Nu este necesar, spuse Ann ridicându-se în picioare. Am încredere în dumneavoastră.

– Vă mulțumesc, dar nu trebuie.

– Nu vroiam să spun că am încredere în dumneavoastră personal. Aș putea să spun că sunteți un om de afaceri integru și în ceea ce mă privește, asta este tot ce contează. Cum tocmai ați spus, s-ar putea să nu fim tocmai prieteni.

– Nu-mi aduc aminte să fi spus asta, dar dacă dumneavoastră considerați că este mai bine așa, n-am nimic împotrivă. O să vă trimit acele acte.

Între cei doi nu era ostilitate, ci doar o răceală ironică. Ann merse cu

el până la intrare, își luă la revedere, când apăru Julie la colțul casei, care abia venise de la plajă. Într-o mână își ținea sandalele, iar privirea îi era veselă până când îl întâlni pe Bryn. Privirea lui badjocoritoare se opri asupra lui Julie, spunându-i:

– Bună. Cum a fost baia?

– De ce v-ar păsa?

– Mi-ar plăcea să știu că tinerii se simt bine aici. Dacă veți aduce mașina la atelierul auto din port, o să rog pe cineva să vă instaleze o apărătoare de noroi.

– Deci, v-ați uitat ieri...

– Draga mea copilă, s-a întâmplat să fie plaja mea și palmierii mei. Nu cred că am fost prea răutăcios, dar am fost sigur că o să reușești cu o zdruncinătură bună, după cum s-a și întâmplat...

– Despre ce este vorba? întrebă Ann.

– Doar mici glume ca între inamici, răspunse Bryn din mers. La revedere!

Julie intră în casă fără să răspundă, iar Ann plecă după ea, privind în urma lui Bryn cu zâmbetul pe buze.

Următoarele zile au fost o succesiune de dimineți însorite, de după-amiezi sufocante și seri răcoroase. Julie descoperi în grădină tot felul de lucruri noi: o cărare îngustă care pleca de la pajiște încărcată cu begonii, o grădiniță ascunsă de un gard viu de magnolii în care erau cultivate diferite sortimente de plante de junglă, înconjurată de arbuști și o fântână din care se înălțau lilieci roz.

Lui Noel îi plăcea grădina, dar cum ieșea foarte rar din cameră, era nesemnificativă, iar pentru Ann reprezenta doar o simplă privelițte.

Grădinarul era soțul Ignatiei, un bătrân negru, cu părul alb, acoperit de cele mai multe ori de o pălărie cu boruri largi. Cristophe și Ignatia locuiau într-o cabană mică lângă grădină. Erau un cuplu liniștit și devotat lui Gray Murray. Ignatia era o femeie minunată, iar mâncarea pregătită de ea era delicioasă și variată, crescând în serviciile doamnei de Meulen, la Belle Marquise. Vorbea foarte rar despre casa femeii franceze sau despre stilul de viață ciudat și singuratic pe care-l avea această Madame.

De la Ignatia, Julie află că doamna de Meulen nu dorea cu niciun chip să-și vândă extraordinarele bijuterii moștenite din generație în generație, iar moșia Belle Marquise era ipotecată, plătindu-i ipoteca lui Bryn Sherard. Din nou acest om, gândi Julie. Ce vroia cu adevărat, să dețină toată insula?

Doamna de Meulen era văduvă de mulți ani, chiar înainte ca cei doi fii ai săi să plece în Franța. Dar nimic n-o convinsese pe bătrâna doamnă să părăsească insula. În fiecare an, cei doi nepoți ai săi, Fleur și Louis veneau în vacanță aici. Julie nu credea că familia Murray să fi avut vreodată legături strânse cu cei din familia de Meulen, gândindu-se că nici ei nu vor fi nevoiți s-o cunoască.

Dar două zile mai târziu, sosi prima invitație de la Belle Marquise. Era scrisă într-un stil arhaic și oarecum complicat " Doamna Laure de Meulen prezintă complimentele dumneaei doamnei Gray Murray și roagă ca doamna Murray, împreună cu sora și fratele acesteia, să o onoreze cu prezența sa la un ceai în incinta Belle Marquise, miercuri la ora patru, dacă se poate."

– Ca să vezi, spuse Ann. Mă întreb oare ce s-ar întâmpla dacă am refuza politicos?

– S-ar prăbuși fortăreața, zâmbi Julie. Dar de ce să refuzăm? Mor de nerăbdare să văd locuința și înăuntru.

– Ești mai rea ca Noel. Crezi că el ar merge?

Julie plecă să-l întrebe. Noel, care abia terminase de scris o poveste scurtă, vroia să coboare din sanctuarul său în atmosfera umană din sufragerie.

– Belle Marquise? iar ochii i se luminară. Poate fi începutul unui roman...triumful și căderea unei familii franceze. O bătrână femeie ștearsă ajunsă la mila nepotului fără scrupule...

– Să înțeleg că vom accepta invitația? întrebă Ann.

– Bineînțeles! Eu vorbeam serios în legătură cu romanul. Aici mă pot concentra foarte bine și cred că aș putea scrie un roman. Deocamdată ideea e doar în capul meu, pentru că n-am întâlnit-o încă pe bătrâna doamnă.

– O să faci un infarct! îl avertiză Julie. Abia dacă te-ai oprit din scris în ultimele șase zile. Romanul este o idee măreață, dar ar trebui s-o lași mai moale și să ieși mai mult din casă.

– Așa ar trebui, iar noi doi, Julie, n-am mai avut o discuție serioasă de pe vapor. Hai să mergem la o plimbare zise el

Julie știa ce înseamnă "o discuție serioasă" pentru Noel: el să vorbească iar ea să asculte toate ideile lui în detaliu. Dar ei îi plăcea să asculte, uneori oferindu-i și unele sugestii. Un lucru bun la Noel era acela că nu disprețuia nicio sugestie; asemenea unui pictor, el aduna mai multe schițe, decupa unele părți și le combina apoi cu idei noi și interesante pline de culoare. O privea pe Julie ca un sprijin, ca un suport pentru egoul său.

Ann adusese ceaiul pe verandă și se așeză într-unul din fotoliile mari din piele. În timp ce bea ceaiul, răsfoi câteva ziare pe care le luase de la Nassau, dar toate erau vechi cam de o lună, iar Ann nu se simți prea bine privind în trecut.

O mașină opri pe drum, apoi poarta albă se deschise. Era domnul Vincent. Mergea un pic mai bine, iar Ann se întrebă dacă se simțea mai bine. O rană la rotula genunchiului presupuse ea.

Ann îi zâmbi în timp ce el se apropie. Luke avea în brațe trei sau patru registre pe care le așeză lângă tava cu ceai.

– Bryn m-a rugat să vi le trimit, spuse el, dar m-am gândit să le aduc eu și să văd în același timp cum v-ați instalat.

– Foarte frumos din partea dumneavoastră. Noi suntem bine. Așezați-vă vă rog să vă aduc o cană cu ceai.

– Nu vă deranjați. Nu sunt un împătimit al ceaiului.

Luke se așeză totuși pe scaunul pe care Ann i-l indică, scoase un pachet de țigări și-i întinse una lui Ann. Ea luă țigara și se întinse după brichetă. De ce oare, se întrebă ea, un bărbat care evident era unul ce părea făcut pentru relații stabile, având o aură pozitivă în ceea ce privește dragostea ce i-o putea oferi unei femei, rămăsese necăsătorit? Problema era probabil faptul că nu mersese în locuri în care ar fi putut întâlni femei.

Urmându-și șirul gândurilor, Ann întrebă:

– De cât timp sunteți aici, domnule Vincent?

– Spune-mi Luke te rog, răspunse el. Doar de trei ani.

– Doar atât? Și unde ai locuit înainte să vii aici?

– În Nassau. Acolo l-am întâlnit pe Bryn, care mi-a propus să-i fiu partener la fabrica de conseve și la alte câteva afaceri, am acceptat și iată-mă aici de atunci.

– Ai lucrat în Nassau?

– Nu.

Și cum el nu-și argumentă răspunsul, Ann spuse:

– Sunt prea indiscretă. Îmi cer scuze.

– Nu trebuie. Povestea este simplă, dacă vrei s-o auzi...

– Cred că aș vrea. Bănuiesc că asta include și problema cu rotula?

– Rotula? repetă el tresărind. Apoi râse ușor, evident stânjenit și adăugă: Uitasem că ești asistentă medicală, e normal să știi atunci când vezi un tip șchiopătând care parte a piciorului îi este afectată. Am fost instructor de zbor la o școală de pilotaj. Într-o zi, a trebuit să aterizez forțat și m-am ales cu un genunchi zdrobit.

– Cred că a fost o lovitură pentru dumneata, spuse Ann, compătimitoare. Să înțeleg că ți-a afectat și serviciul?

– Mai mult sau mai puțin. Luasem o pauză o perioadă și am fost îndemnat să merg într-o croazieră. Pe la jumătatea croazierei l-am întâlnit pe Bryn, astfel că nu m-am mai întors în Anglia. De fapt, el și cu Gray erau în vacanță la Nassau în acel moment. Am venit aici împreună...

Luke și Ann fumară în liniște câteva minute. Apoi, Ann zise:

– Erați aici trei burlaci singuri, nu-i așa? Ce situație ciudată...trei bărbați singuri și o bătrână franțuzoaică. Se pare că niciunul dintre voi nu s-a gândit prea mult la viitor.

– Cred că Bryn se va căsători cândva, și el este cel care contează cel mai mult.

– Cu cine să se căsătorească? Nu cred că iese vreodată, să întâlnească femei...

– A fost împreună cu una sau două dintre femeile care au venit aici iarna, iar ocazional merge în Anglia.

– Eu cred, spuse Ann pe un ton sarcastic, că se teme să nu fie vânat doar pentru bani. Dar tu?

– Eu? Făcu o pauză, reflectând și probabil inconștient, se uită la genunchi. M-am gândit o dată la asta...Întâlnisem o femeie drăguță, care părea să mă placă, dar zburam aproape în fiecare zi și nu era corect să mă căsătoresc în acele circumstanțe.

– Asta e absurd. O femeie își asumă multe riscuri. Dacă este hotărâtă ca mariajul ei să meargă, ar face orice pentru asta. Ce s-a întâmplat cu ea?

Luke zâmbi și spuse:

– Nu știu sincer să fiu. N-a fost una din acele relații dureroase; pe cât de repede a intrat în viața mea, la fel repede a și ieșit.

– Iar acum, presupun, eziți să te mai implici într-o relație datorită lipsei unui os de la genunchi. Asta e o prostie!

El se uită la ea, iar Ann se coloră ușor la față. Enervată de faptul că descoperise o parte din gândurile ei, lucru pe care și-ar fi dorit să nu-l facă, își stinse țigara și scutură apoi scrumul de pe pantalonii săi.

Cu toate astea, el întrebă:

– Ce vă mai fac fratele și sora? Le place aici?

Ann încuviință din cap:

– Noel este plin de inspirație, iar Julie este oarecum confuză și surprinsă de atâtea lucruri noi. Au ieșit împreună, luptându-se cu o nouă idee pentru un roman.

– Despre Farando Cay?

– Ce ar putea constitui aici un fir epic pentru un roman?

– Sunt destule, mai ales dacă privești cu câțiva ani în urmă. Bryn deține o istorie a insulei, constituită de tatăl său. Sunt puține copii printate, dar aș îndrăzni să spun că i-ar împrumuta lucrarea lui Noel.

– Cu siguranță, Noel o să-l întrebe, o să-i transmit.

Luke își termină țigara și privi către registrele pe care tocmai le adusese:

– Pot să mă uit peste ele când vrei...

– Nu este nicio grabă.

– Atunci...o să plec.

Ann nu spuse nimic ce l-ar fi reținut, el se ridică în picioare și aruncându-i o privire, îi spuse:

– Ieri, m-am întâlnit cu doctorul nostru de pe insulă și mi-a spus că i-ar plăcea să te cunoască.

– Oh...o altă persoană albă pe insulă?

– Este creol, dar extraordinar de inteligent. A studiat în Anglia și America, iar Bryn a avut grijă ca spitalul să fie modern și foarte bine echipat. Personalul din spital reprezintă o problemă, dar oricum se descurcă de minune. Cred că atât el cât și clinica sa vă vor surprinde în mod plăcut.

– Poate, spuse ea. Se întâmplă să fiu în vacanță...

– Foarte bine, n-a fost cu nicio intenție...

– Nu e nicio problemă. Te rog să-i mulțumești lui Bryn Sherard pentru registre.

Luke zâmbi. Observase că fața lui Ann se întunecase,dar cu toate astea nu păru să se îngrijoreze și plecă spre mașină. Ann luă iarăși registrele de pe podea și în numai câteva minute uită zâmbetul lui Luke Vincent.

***

În următoarele câteva zile Julie tastă pentu Noel, îl ajută pe Cristophe în grădină și spălă câteva lucruri pentru Ann, așteptând cu nerăbdare ziua de miercuri. Fără niciun motiv anume, pregăti în detaliu ce o să poarte în acea zi.

Când se întâlniră toți trei miercuri după-amiază în sufragerie, gata de plecare, fiecare își exprimă admirația pentru ținuta celuilalt. Ann purta un costum de culoarea piersicii asortat cu pălăria înfășurată într-o eșarfă, iar Julie era îmbrăcată într-o rochie albă, cu voal, arătând încântătoare. Încercând să-l convingă pe Noel să renunțe la îmbrăcămintea obișnuită, acceptă într-un sfârșit să poarte un costum, să încalțe șosete și pantofi, dar părului nu i-au putut face nimic, șuvițele aurii atârnându-i rebele pe

frunte.

– Mulțumite în sfârșit? întrebă el nepăsător în timp ce ambele surori se plângeau de gusturile sale.

Hotărî ca Ann să conducă mașina, plecând din timp, ca să nu întârzie.

Pe drumul către Belle Marquise, pământurile erau acoperite cu palmieri, iar la intrarea moșiei îi întâmpină o imensă poartă de fier, înconjurată de mai mulți stâlpi, drumul fiind înconjurat de sute de magnolii.

Fațada casei era sculptată impresionant, ușa din stejar fiind o adevărată capodoperă și în după-amiezile însorite te puteai imagina ca fiind chiar în inima Franței. Completând imaginea, un fermecător tânăr francez îi aștepta în față.

– Ca să vezi...spuse Ann într-o răsuflare. Castelul este bântuit și de o fantomă....

În momentul următor, iluzia dispăru odată cu apariția lui Bryn Sherard care apăru lângă tânăr.

Când ușile mașinii se deschiseră, Julie zări o mână arămie ce i se întinse ușor dar ferm, ajutându-o să coboare din mașină, iar ochii negri o priveau intens înainte să-i elibereze mâna.

– Mademoiselle! Julie nu știa dacă exclamația se datora doar întâlnirii. Sunt foarte încântat să vă cunosc. Bryn, te rog să faci prezentările...repede...

Bryn se uită către Julie, foarte distant, măsurând-o din vârful degetelor de la picioarele ascunse în sandalele albe până la umerii acoperiți de buclele aurii, spunând apoi:

– Louis de Meulen...doamna Murray, arătând către Ann, sora dumneaei, domnișoara Julie Penross și Noel Penross.

Lui Louis, întâlnirea cu Ann și Noel i se păru superficială, nesemnificativă. Se atașă imediat de Julie, învârtindu-se în jurul său și mărturisindu-i cu nerăbdare și bucurie cât de încântat era să întâlnească pe cineva atât de...atât de drăguță aici, în Farando Cay. Atenția sa pentru Julie devenise stânjenitoare, ea surprinzând în același timp privirile ironice ale lui Bryn. Ea uită pentru o clipă dezamăgirea de a-l fi întâlnit pe

Bryn aici, uitase totul, strălucind de lumină și fericire, specific oricărei femei atunci când este admirată.

Cu toate astea, încrederea în sine cu care o întâmpină pe doamna de Meulen, Julie i-o datoră lui Louis. Doamna de Meulen era o femeie înaltă, de o eleganță și finețe extraordinară, îmbrăcată cu gust într-un costum negru, cu guler de dantelă peste care atârna un colier de perle strălucitoare. Julie îi zări trăsăturile frumoase în ciuda vâstei, iar pielea cu riduri era acoperită de pudră.

– Mă bucur să vă cunosc doamnă de Meulen, spuse Julie aplecându-se, cu modestia specifică celei mai tinere persoane de la petrecere, apoi ieși cu Louis.

Era genul de petrecere care s-ar fi putut petrece și acum o sută de ani. Masa era pregătită impecabil în stil franțuzesc, cu tăvițe și cupe din argint, iar farfuriile de cristal ascundeau bucăți de piersici în caramel.

Aerul din salon era cald și amețitor cel puțin pentru Julie. Delicatețea scaunelor, picturile uriașe de pe pereți și candelabrele, erau mult mai mult decât și-ar fi imaginat. Julie nu era însă pregătită pentru privirile arzătoare ale acestui tânăr francez.

– Presupun că ești surprinsă de prezența mea aici, spuse el delicat printre alte conversații. Am sosit aseară târziu, cu iahtul unui prieten care locuiește în Martinica. Pentru prima dată sunt în contradicție cu ai mei. Eu mi-aș dori mult să mă stabilesc în Martinica sau chiar aici în Farando Cay, dar tatăl meu este împotrivă. El se ocupă de afaceri în transportul maritim la Cherbourg și-și dorește ca eu, unicul său fiu, să-i preiau afacerile după ce se va retrage. Iar eu nu-mi pot imagina ceva mai plictisitor. Ești de acord cu mine, mademoiselle?

– Nu neapărat. Navigația pare a fi interesantă și în același timp plăcută.

– Nu este deloc așa. Sunt doar hârtii, telefoane, reclamații și ședințe nesfârșite. Totul este lipsit de culoare!

Julie îl lăsă să-și susțină punctul de vedere în continuare, auzind-o pe doamna de Meulen spunând:

– Întotdeauna am avut o simpatie aparte pentru soțul dumneavoastră, doamnă Murray. Niciodată nu uita să mă viziteze cel puțin o dată pe

săptămână, iar uneori el și Bryn veneau la cină. Vorbeam în franceză, nu-i așa Bryn?

– Dumneavoastră ați insistat, madame.

– Dar a fost benefic pentru doi oameni ca voi să rețină câte ceva din cultura noastră. De asta am insistat întotdeauna să mergeți în vacanță în Europa. Era înfricoșătoare ideea că v-ați fi putut căsători cu una dintre acele turiste care veneau în vacanță în Bahamas.

– Nu știu ce să spun, zise Bryn. Un turist nu este neapărat lipsit de cultură. Oricât de mult ne-am dori, nu toți ne putem căsători cu o femeie franceză.

Această remarcă părea s-o fi încântat pe bătrâna doamnă.

– O să mai discutăm despre asta...Nimic nu este imposibil.

Ceea ce nu era clar era dacă își dorea asta pentru bărbați în general sau în mod special doar pentru Bryn. Bătrâna i se adresă apoi lui Noel:

– Dar dumneavoastră, domnul meu? Am auzit că scrieți. Să știți că sunt un critic bun. Mi-ar plăcea tare mult să citesc ceva din ce ați scris.

Stânjenit, Noel spuse:

– Deocamdată prefer să termin câteva opere, după care să le dau pentru citit.

– Foarte înțelept. Vârsta la care sunteți este una fragilă, dar plină de grație. În Franța se mai menține grația acestei vârste, Louis?

– Cea mai încântătoare grație din lume o dobândești aici la Belle Marquise, spuse Bryn întorcându-se către ea, cu un zâmbet. Bunico, cherie, îmi permiți s-o conduc pe domnișoara Julie să viziteze galeria? continuă el galant.

– Da...sigur, bătrânii ochi căprui o priviră pe Julie. Dacă este de acord și Bryn.

– Ce legătură am eu cu acest lucru? răspunse Bryn scurt.

Umerii subțiri ai bătrânei doamne, se ridicară într-o mișcare caracteristică acesteia:

– Doamna Murray și acești doi tineri sunt abia sosiți pe insulă și este datoria ta să-i protejezi.

Ann o întrerupse, zâmbind:

– Vă asigur că noi englezii n-avem nevoie de nicio protecție, într-un loc ca Belle Marquise și în general Julie hotărăște singură ce dorește să facă.

– Fără îndoială, spuse bătrâna. Dar sunt sigură că lui Gray i-ar fi plăcut să știe că atâta timp cât veți locui în Farando Cay, veți fi sub supravegherea lui Bryn.

Louis aștepta nerăbdător

– Veniți atunci, mademoiselle. O să vă arăt frumusețile și monstruozitățile care decorează pereții galeriei noastre.

Fără prea multă voință, Julie îl urmă. Știa că Ann o privea amuzată, în timp ce Bryn își scoase indiferent o altă țigară, sub privirea de șoim a bătrânei.

Capitolul 3

Pe parcursul primelor zile petrecute în Farando Cay, era sigură de faptul că atât ea, cât și Ann și Noel vor intra într-o rutină. Așa au trăit și în Anglia și nu vedea niciun motiv de ce n-ar adopta un mod de viață similar și aici, la Murray Green. Dar prezența contină a lui Noel în casă era un factor ce nu permitea acest lucru. Tot ce scria trebuia bătut la mașină cel puțin o dată, astfel încât să poată reciti tot ce scrisese până în acel moment.

Noel avea doar douăzeci și cinci de ani, dar în comparație cu Louis de Meulen, care era doar cu câteva luni mai în vârstă, el arăta încă foarte bine. Nu că Louis ar fi dat impresia că era mai mare, dar avea acea maturitate și vervă latină, acel ceva indescriptibil specific fiecărui francez și care-l deosebea de ceilalți bărbați pe care Julie îi cunoscuse până atunci.

Louis venea din ce în ce mai des la Murray Green. Conducea cu nerăbdare mașina veche a bunicii sale, adresându-se întotdeauna lui Ann și Julie cu farmecul său deosebit plin de bun-simț. La cea de a treia vizită, îi ceru lui Ann permisiunea să meargă împreună cu Julie în port, să ia un pachet ce-i fusese trimis din Franța.

– Dacă doriți, ne puteți însoți și dumneavoastră madame...sugeră el curtenitor, dar fără prea mult entuziasm.

– Nu doresc...spuse Ann râzând. Dar ai grijă de sora mea mai mică. Nu este obișnuită să fie flatată. S-ar putea să te creadă.

– Cu siguranță, Julie poate avea încredere în mine, răspunse el cu

demnitate. Aș face tot ce-mi stă în putință pentru ea.

Aceasta era prima din multele escapade ale lui Louis cu Julie, și cu fiecare ocazie comportamentul său față de Julie era impecabil. În glumă, Julie îl întrebă odată dacă doamna de Meulen este de acord cu relația lor de prietenie și rămase oarecum uimită când auzi că bătrâna este încântată de ea.

– Bunica spune că o să fii o companie ideală pentru Fleur, când va veni în iarnă. Sora mea este foarte dulce și are o slăbiciune pentru insulă. A împlinit douăzeci și unu de ani abia acum două luni și sperăm cu toții că se va căsători curând.

– Vorbești ca și cum totul este deja aranjat...

– Nu e chiar așa. În general, Fleur este o persoană ascultătoare, dar în ceea ce privește căsătoria, este foarte încăpățânată. În Cherbourg există un bărbat extraordinar care ar dori să se căsătorească cu ea, dar ea nici nu vrea să audă. Tatăl meu i-a spus că fără îndoială aceasta va fi ultima sa vizită în Farando Cay. Când se va întoarce, se va căsători cu Henry.

– Nu este un pic ciudat? Este foarte posibil ca ea să nu fie îndrăgostită de el sau pur și simplu să nu-și dorească aceast mariaj.

Mergeau pe șosea pe drumul către țărm, cu Louis la volan, iar în ochii săi negri puteai citi ușor admirația.

– De ce nu s-ar îndrăgosti de Henry? spuse el. Doar atât cât să se căsătorească cu el.

– Dragostea cu forța nu se poate, răspunse Julie. Pur și simplu este sau nu este, iar sora ta pare a fi foarte sensibilă.

– Nu este deloc așa! exclamă el. O să-ți mărturisesc un secret. Dar promiți că n-o să mai spui nimănui?

– Bineînțeles, dar...

– În afară de Fleur, eu sunt singurul care îl cunoaște, așă că am încredere în tine. Te rog, ascultă-mă bine, pentru că țin mult să-ți spun asta. Fleur a făcut o mare greșeală și anume aceea de a se îndrăgosti de Bryn Sherard.

– Doamne...spuse Julie încet. Biata fată...

– Mai poți spune asta încă o dată, răspunse el în timp ce încetini.

Mi-a spus asta anul trecut la întoarcerea acasă din vacanță, dar am sperat că o să uite repede. Dar n-a fost așa. Acum își dorește mai mult să-l vadă și datorită vârstei crede că s-ar putea întâmpla un miracol.

– Ești sigur că Bryn nu ține la ea?

– Bryn nu ține le nimeni... O tachinează uneori pe Fleur, dar mă îndoiesc că ține la ea, cu toate că ar fi în avantajul lui dacă s-ar căsători cu ea.

– La ce anume te referi?

– Material, n-ar câștiga nimic din mariajul cu Fleur. El este deja proprietarul virtual al moșiei noastre, după ce a fost ipotecată. Oricum, după moartea bunicii, Belle Marquise îmi va reveni mie și bineînțeles că voi moșteni și ipoteca. Iar Fleur o să primească doar câteva bijuterii, nimic altceva. Și dacă se mărită împotriva dorinței părinților noștri, nu va avea nicio zestre.

– Din punctul nostru de vedere al englezilor, zestrea este privită ca o afacere. În orice caz, n-o să-l deranjeze prea mult pe Bryn dacă Fleur are sau nu bani, pentru că el are destui.

– Asta așa este. Dacă ar dori să se căsătorească cu sora mea, Bryn este destul de bogat încât poate trece ușor peste obiecțiile tatălui meu. Dar sincer, eu nu cred că vrea să se însoare cu Fleur. Anul trecut era la fel de frumoasă și de femeie ca și acum, dar cu toate astea el nu i-a promis nimic.

– Poate că ea nu s-a implicat prea mult. Englezii în general au nevoie de încurajări.

– Englezii ăștia! spuse Louis râzând. Chiar crezi că Bryn Sherard ar răspunde la avansurile inocente ale unei femei?

– Ei bine...s-ar putea, răspunse Julie sceptic. Ignatia, bătrâna noastră servitoare, mi-a povestit despre vizitele voastre anterioare. Sora ta are reputația că este mereu în compania doamnei de Meulen, așa că n-a avut prea multe șanse să iasă singură. Ai putea fi sincer cu bunica ta. Sunt sigură că nu s-ar opune căsătoriei surorii tale cu Bryn, din contră, cred că i-ar ajuta mult.

– Tu nu înțelegi! I-am promis lui Fleur că o să păstrez acest secret.

– Dar deja mi-ai spus mie...

– Cu tine e în siguranță...simt asta. Dar cu bunica mea n-ar fi. Ca și celelalte femei bătrâne, de altfel. Julie, trebuie să mă ajuți. Țin foarte mult la sora mea și mi-aș dori foarte mult să fie fericită. Poate mă înșel, poate că n-ar fi fericită cu Henry. Foarte bine atunci, trebuie s-o ajutăm să-l cucerească pe Bryn.

Scandalizată de comportamentul lui, tăcu câteva momente, apoi spuse:

– Dar ai putea măcar să bați un apropo doamnei de Meulen. Nu că Fleur ar fi îndrăgostită de Bryn, ci doar că ar fi un mariaj convenabil pentru ambele părți.

– Nu-mi cunoști bunica, Julie! Are o intuiție extraordinară în astfel de cazuri și și-ar da imediat seama. Deocamdată, singurul motiv pentru care încă nu și-a dat seama este blândețea lui Fleur. Dacă aș bate acel apropo, așa cum spui tu, imediat bunica mea și-ar pune în mișcare toate dispozitivele pentru a afla ce se întâmplă cu adevărat și ar rezulta un film tridimensional.

Situația o distră pe Julie, Louis fiind fermecător și părea sincer îngrijorat pentru sora sa.

– Poate totuși când o să-l revadă pe Bryn, o să își schimbe părerea și o să își dea seama că nu este un soț potrivit pentru ea, îl consolă Julie.

– Ceea ce simte Fleur a crescut în timp și n-o să fie atât de simplu să-l uite. Ce-ar fi să facem un mic plan, Julie?

– Ce fel de plan? întrebă Julie, precaută.

– Este chiar simplu. Cum ți-am mai spus, bunica este încântată de faptul că o să-i ții companie lui Fleur. Deci, o să puteți ieși oriunde vei dori, iar bineînțeles Fleur va merge cu tine. Dacă aș face eu asta ar fi suspect, pentru că nici măcar nu sunt prieten apropiat cu Bryn. Ai putea face să se întâlnească și chiar să rămână singuri uneori. Departe de bunica, Fleur va putea fi ea însăși, iar Bryn poate își va dori s-o cunoască mai bine. Este un plan practic, nu-i așa?

– Presupun că da, spuse Julie în dubii, cu toate că nici noi nu prea ne înțelegem cu Bryn. Ar fi mai bine s-o cunosc mai întâi pe Fleur înainte să facem ceva de care apoi să ne pară rău.

– Nu mai este foarte mult până când o s-o întâlnești, pentru că este deja pe drum ... Julie, îmi promiți că o să mă ajuți ?

– O să fac tot ce îmi stă în putință.

– Promisiunea dumneavoastră mademoiselle. Vă rog, spuse Louis în timp ce opri mașina și o privi drept în ochi.

– Foarte bine...promit, răspunse ea repede. Iar acum, trebuie să mă duci acasă.

***

Julie și-ar fi dorit să vorbească cu Ann despre Fleur de Meulen și Bryn Sherard. Dar atitudinea lui Ann era de cele mai multe ori rece și distantă. Cel mai probabil, n-ar fi fost de acord cu planul lui Louis, dar cu siguranță ar fi putut-o ajuta pe Julie. Pe de altă parte, Julie nu vedea ce s-ar fi putut discuta despre această problemă. Se putea bineînțeles ca Julie să nu se înțeleagă cu Fleur, dar îi promisese deja lui Louis că îl va ajuta să facă posibile întâlnirile dintre cei doi.

Bryn o mai sunase pe Ann o dată sau de două ori, discutând doar despre afaceri. Era în continuare ferm convins că Ann se măritase cu Gray doar pentru bani. Probabil că nu era genul de femeie pe care s-ar fi așteptat să-l întâlnească, dar faptul că aparent ann intenționa să vândă proprietatea și să folosească banii în scopurile proprii, îi confirmă bănuielile. Pentru el, Julie și Noel nu erau decât doi vânători de avere, fapt ce îl înfuria mai tare și nu făcea relațiile dintre ei mai plăcute. Julie spera ca Louis să fi uitat de promisiunea făcută.

A doua zi dimineață, Julie conduse până în port pentru a trimite pachetul lui Noel pentru agentul său, iar ca orice scriitor vroia ca totul să fie perfect. Julie se apropie de vasul care încărca saci plini cu zahăr. Căpitanul, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un maieu și pantaloni marinărești, îi promise lui Julie că el personal va trimite pachetul cu avionul de la Nassau la Londra

Julie îi mulțumi și se întoarse în mașină, dar înainte să plece îi atrase atenția un sunet lung de sirenă, ce se auzi din direcția fabricii de conserve, chiar în dreptul depozitelor. Văzu muncitorii ieșind afară, așezându-se în umbră cu cănile pline de ceaiul dulce cu aromă de rom și ceva o îndemnă pe Julie să se apropie, urmărind băieții și fetele care parcă apăreau din pământ, așezându-se alături de părinții lor. Apoi apăru Luke și pentru că era singura persoană albă în mulțimea aceea neagră, o zări imediat pe Julie

– Bună! spuse el. Explorezi din nou?

– Nu, de data asta. Am venit să aduc un pachet. Dar nu m-am putut abține când am văzut mulțimea ieșind din fabrică.

– Eu tocmai mergeam acasă să-mi beau cafeaua. Mă însoțești?

– Sigur. Abia aștept să-ți cunosc câinii.

Luke arătă către cărarea îngustă, ce ducea în spatele fabricii, iar Julie îl însoți.

– Patsy este bolnavă, spuse el. Este cea mai mică dintre labradori. Are o digestie mai delicată, iar când mănâncă ceva ce nu-i prieste, trebuie să plătească pentru asta. Ai avut câini în Anglia?

– Nu în apartament. Dar când eram mică am avut unul. Dacă o să rămânem mai mult timp aici în Farando Cay, o să te rog să-mi dai un terier.

Ajunseseră deja în apropierea casei lui Luke. Era o vilă construită în formă de L, cu o verandă în partea mai lungă, cu flori agățătoare ce se ridicau pe stâlpii casei. Priveliștea de pe verandă o încântă pe Julie. În față era acoperișul verde al fabricii, iar alături se întindea țărmul, cu catarge și minunata apă albastră. În stânga și în dreapta erau împrăștiate pe dealuri căsuțe de diferite forme, iar în spatele acelor dealuri era din nou marea, schimbându-și culoarea sub cerul fierbinte.

Câinii stăteau tolăniți pe podeaua pietruită, prea istoviți ca să mai facă și altceva decât să dea din coadă. Patsy stătea pe unul dintre scaune, din cauza bolii sale, aruncându-i lui Luke o privire lungă, plină de devotament, înainte să închidă din nou ochii.

Servitoarea lui Luke, o negresă lucioasă, aduse tava cu o cafea

excelentă, Luke spunând.:

– De fiecare dată când ești prin apropiere și ai nevoie de ceva răcoritor, poți să-i dai de știre lui Sam și vii aici pe verandă. Sunt prea bătrân ca să mai vadă cineva ceva ciudat în asta.

– Nu ești deloc bătrân, și nu cred că vârsta contează prea mult într-un loc ca acesta, îi răspunse Julie. Ești cu siguranță cel mai drăguț bărbat de pe insulă.

Luke râse ușor și continuă:

– Este flatant, iar Louis cu siguranță m-ar împușca dacă ar auzi ce ai spus. Ce părere ai despre acest tânăr?

– Este încântător uneori și uneori plictisitor. Mă simt bine în compania lui totuși.

– Dar Ann? Ce crede despre el?

– Este și ea femeie, spuse Julie sorbind din cafea și zâmbind, iar Louis are un mod aparte de a face complimente unei femei. Noi englezoicele nu suntem împotriva curților subtile, iar Louis este un maestru în acest domeniu. Ce au oare acești francezi atât de intrigant?

– Pentru o femeie? Ei par întotdeauna a avea timp pentru dragoste și în același timp să vorbească despre asta. Sunt buni afaceriști, dar când vine vorba de femei, uită complet de afaceri. Observând că Louis nu este interesat de afaceri, se poate înscrie într-o altă categorie. În ceea ce-l privește, cred că este destul de sincer.

– Dumnezeule, sper că nu!

– De ce? spuse Luke ridicând într-un mod aparte sprâncenele. Aveam impresia că poți depinde de el, pentru că se mândrește a fi un aristocrat.

Luke mai turnă cafea și-i oferi lui Julie o țigară. Unul dintre terieri începu să latre și se întinse la picioarele lui, în timp ce altul încercă să ajungă cu botul la mâna întinsă a lui Julie. Julie îl mângâie, gândindu-se cât de liniștitor și de bine era aici, cu Luke.

– Când o să aveți timp, ar trebui să veniți să luați prânzul, tu și Noel. Iar după asta putem ieși în larg.

– Dar Ann?

– Și ea, bineînțeles, dacă i-ar plăcea, deși nu cred...

– Se descurcă, să știi, spuse Julie serios. De când o cunosc, a muncit foarte mult. A fost cea mai tânăr asistentă medicală din promoția ei și obișnuiau să spună că știe la fel de multe ca un doctor. Nu era chiar adevărat, dar cu siguranță știa mai mult decât cei de la St. Cross.

– Dar nu a mai muncit așa de mult de când a plecat de la spital?

– Nu, dar este inteligentă și face totul cu multă pasiune. Și nu se va simți bine la Murray Green până când nu va reuși să ne facă pe noi să ne simțim bine. Nu ne putem distra prea mult însă, din cauza lui Noel...

– Este foarte important, nu-i așa? spuse Luke zâmbind.

– Ei bine...știi cum este. Este singurul dintre noi cu un astfel de creier, iar noi adorăm să-l răsfățăm. Mi-aș fi dorit doar ca Ann să aibă o căsătorie perfectă, pentru că merită mult mai mult decât ce a primit până acum. Julie se simți rușinată, apoi adăugă: pentru tine, cred că sună ca neloialitate față de Gray...

– Chiar deloc. N-am privit niciodată din punctul ăsta de vedere, dar înțeleg ce vrei să spui...ăăă...au ținut mult unul la celălalt, Ann și Gray?

– Destul de mult, cred, cu toate că Ann n-a vorbit niciodată despre asta. N-a putut, serios, pentru că după moartea lui a suferit mai mult. Vezi, între mine și Ann este o diferență mare de vârstă și tocmai de aceea cred că nu mi s-a confesat niciodată mie. Știu doar ce am văzut și ... a durut.

– Cred că există anumite moduri de a trăi, cu toate că uneori nu văd nimic mai mult decât o încurcătură ametitoare. Un pas greșit și ești aruncat la celălalt capăt al lumii pentru a o lua de la capăt, spuse el râzând ușor. Stai liniștită, Julie, ție n-o să ți se întâmple asta. O să te măriți și o să duci o existență liniștită alături de cineva care o să te adore.

Julie nu avu timp să răspundă, deoarece se ivi o siluetă brunetă în grădina din față. Printr-o deschizătură făcută între arbuști, apăru Bryn Sherard, îmbrăcat într-un tricou și o pereche de pantaloni scurți albi. Nu părea surprins s-o vadă pe Julie, dar nici bucuros. O salută cu indiferență și se adresă lui Luke, care tocmai se ridicase în picioare.

– Am vorbit cu căpitanul vasului de marfă și este de acord să ducă comanda de sisal pentru Rio până la Trinidad, dacă o vom încărca inainte de apus. Ne-ar scuti de două sau trei săptămâni. Crezi că o putem face?

– Sigur. O să mai chem câțiva băieți pentru a încărca marfa. Este deja în depozit, așa că n-ar trebui să ne ia mai mult de trei ore.

– Bine. Dacă e așa, anunță băieții că o să mai am nevoie de ei și mâine, la tăiat.

– Nu vrei o cafea Bryn?

– Tocmai am băut la mine una. O să plec, atunci. Sunt pe plantația de cacao, dacă o să ai nevoie de mine.

Julie se apropie de Luke, spunându-i:

– Mulțumesc pentru înviorare. O să țin minte invitația pentru prânz.

– Ți-am zărit mașina puțin mai jos. Te conduc eu la ea.

Luke intră în casă după ceva, iar Julie, mai mult obligată, merse cu Bryn traversând grădinița, și ajunse în locul unde acum dispăruse toți muncitorii. În partea ingustă a drumului, Bryn îi oferi o mână, dar nu spuse nimic până când ajunse în dreptul fabricii și în apropierea mașinii.

– Te-am căutat pe plajă dimineață, spuse el. N-ai făcut baie în dimineața asta?

Julie dădu din cap că nu și uimită, întrebă:

– M-ai căutat ?

– Numai ca să te ajut, o asigură el. Există un tip de iarbă de mare foarte interesantă care este adus de valuri în perioada acesta a anului, iar dimineață locurile mai puțin adânci de pe țărm erau pline cu ea. Este periculos să faci baie și m-am gândit să te anunț să nu intri în apă până când dispare.

– Dar cum puteai să mă vezi? insistă ea, curioasă. Nu poți vedea plaja noastră de pe proprietatea dumitale.

– Am luat o barcă și am vâslit până aici. Ți-am lăsat un bilet în cabana de pe plajă.

– Da? Julie se uită insistent la el nevenindu-i să creadă. Îndrăznesc să cred că nu ești chiar atât de rău. Dacă ai făcut asta pentru noi, cei pe care nu-i suporți, probabil că ești un prieten minunat pentru cei la care n-ai nimic împotrivă.

Bryn schiță un zâmbet cinic:

– Mulțumesc. Și tu ai putea fi un copil plăcut, dacă n-ai fi ghidată

greșit.

– Ghidată greșit? Cum anume?

– Doar...ademenită de bani și de idile.

– Dacă te referi la banii lui Ann, i-o tăie ea scurt, n-am folosit niciun bănuț încă. Mi-am plătit singură călătoria până aici, la fel cum a făcut și Noel, și am destui bani să mă întorc în Anglia. Cu siguranță, trăim aici din ceea ce se produce la Murray Green, dar nu văd de ce n-am face-o.

– Nu aveți niciun motiv bineînțeles, replică el imediat, cu excepția faptului că niciunul dintre voi nu are vreun drept aici.

– Asta este incorect. Ann are tot dreptul din lume.

– Legal, da. Este un lucru foarte haios în ceea ce o privește pe sora ta. Am crezut în ea, dar cu o mică excepție: că nu l-a iubit niciodată pe Gray.

– Cum l-ar fi putut iubi Ann pe Gray? protestă Julie rapid. Ea a ținut la el cu adevărat, toți l-am iubit. Pur și simplu s-a întâmplat ca el s-o placă, iar ea a făcut tot ce a putut în ultimele săptămâni. Să fiu sinceră, eu...eu n-am crezut că ea va accepta vreodată banii sau proprietățile lui, dar sunt convinsă că dacă le-a acceptat, a avut un motiv foarte întemeiat s-o facă. Și dacă tot ești atât de interesat, Bryn– Julie nu observă că îi rostise numele până când nu citi ironia din ochii lui, fiind prea târziu să-și mai ceară scuze, făcu o pauză, apoi continuă: Dacă ești foarte interesat, de ce n-o întrebi pe Ann despre asta. Sunteți cam de aceeași vârstă și cred că ai putea-o înțelege mai bine. Are de mult timp nevoie de un prieten apropiat de aceeași vârstă cu ea și tu doar dacă ai...

– Draga mea, o întrerupse el, chiar n-am nevoie ca Ann să creadă că i-aș putea fi al doilea soț.

Julie ridică tonul și zise, respirând din ce în ce mai sacadat:

– Cum poți fi atât de nesuferit? și când mă gândeam că poți fi chiar amabil. Ann este de o mie de ori mai bună decât tine și oricum nu te-ar băga în seamă.

– Acum, unde îți mai este simțul umorului? Crezi că aș fi spus asta dacă ar fi existat vreo șansă pentru o femeie să mă agațe împotriva dorinței mele?

În clipa aceea, Julie își aminti de sora mai mică a lui Louis, Fleur, și în

loc să-și continue aprigul discurs tăcu, gândurile sale îndepărtând-o de la discuția cu Bryn, încât plecă de la umbra copacului sub care se oprise și se îndreptă către mașină.

– Apropo, spuse Bryn, vreau de asemenea să te anunț că ești greșit îndrumată și în materie de dragoste. Mă refer bineînțeles la Louis de Meulen. Să n-ai prea multă încredere în el, ok?

– Ce mai e în neregulă cu Louis? întrebă ea, iritată.

– Nimic fundamental, doar că s-a întâmplat să vină aici într-un mod rebel și este de asemenea preferatul lui "grand'mere". Bănuiesc că ți-a mărturisit toate problemele lui și probabil știi că nu-și dorește să calce pe urmele tatălui său. Oricum, madame nu se va opune ședерii lui aici sau a preluării moșiei. Ea are ciudata impresie că Louis va face numai bine la Belle Marquise.

– Ești destul de sigur că nimeni nu poate conduce afacerile de aici mai bine ca tine. Ți-ai dori să obții toată insula, nu-i așa?

– Chiar dacă nu mă vei crede, nu mi-ar plăcea.

Bryn vorbea ascuțit, iar ochii lui verzi îi privea direct pe ai ei:

– Toată viața mea au fost trei proprietari ai acestei insule și dacă ar fi după mine, ar rămâne tot trei. Dar se întâmplă să am o pasiune pentru pământul din Farando Cay și urăsc să văd că este neglijat– cum ar fi dacă Louis ar prelua conducerea. Știu că tânărul este plin de idei rapide de îmbogățire. Dacă doamna de Meulen va muri, Belle Marquise se va transforma într-un hotel, iar plaja va fi acoperită de turiști deplorabili, urmărind modelul celorlalte insule din apopiere. Dacă Farando Cay va ajunge vreodată la acest nivel dezgustător, o să mă vând pe mine însumi.

– Și nu te-aș învinui pentru asta, spuse ea zâmbind pentru o secundă. Cred totuși că l-ai înțeles greșit pe Louis. El chiar iubește acest colț de lume.

– Nu mă îndoiesc de asta. Într-adevăr, și pe tine te place. Probabil te vede deja aranjându-te să primești vizitatori la vechea pensiune franceză. Un francez încăpățânat cu o soție englezoaică, ar putea face un car cu bani la hotelul Belle Marquise.

– Dacă ai fi fost atcineva, ți-aș fi spus că ai o imaginație bogată. Ce

Dumnezeu te face să crezi că Louis ar vrea să se căsătorească cu mine?

– Cred că până la urmă nu ești chiar atât de rea încât să nu se îndrăgostească cineva de tine. Dacă ai fi fost cu un an sau doi mai mare, poate și eu aș fi tentat. Roșeața din obrajii lui Julie se pronunță, iar el continuă: te surprinde?

– Mă surprinzi tot timpul. Nu mi-a trecut prin cap că ai putea fi atras vreodată de cineva.

Bryn râse ușor, adăugând:

– Am și eu momentele mele umane...Nu-i așa că nu-l încurajezi pe Louis? Odată ce-i faci pe plac, nimic nu-l va mai opri.

– Îți mulțumesc, dar mă descurc cu Louis.

– Îndrăznesc să spun că poți, dar nu la asta m-am referit. Dacă este convins că te vei căsători cu el, va vorbi și cu bătrâna. Încerc s-o conving că plantația de cocos trebuie să fie curată și pusă la punct, dar dacă acest tânăr încearcă s-o manipuleze, ea nu va mai avea niciun cent de cheltuială. Mândria sa este mare și nu va accepta niciun ajutor financiar. De asta este ipotecată Belle Marquise. Din nefericire ea este prea bătrână să mai plătească locul, dar un om potrivit ar putea face asta.

– Înțeleg, spuse Julie atâtându-se din nou. Ai vrea să-i spun lui Louis că între noi doi nu e nimic și că nu m-aș căsători cu el nici dacă ar fi ultimul om de pe pământ.

– Sună destul de crud modul în care ai spus-o. Cizelează puțin ideea înainte s-o aplici. Pe de altă parte, s-ar putea să-i facă chiar bine.

– De unde știi că nu prețuiesc prietenia lui și că aș vrea să-l rănesc? îi răspunse Julie abia abținându-se să nu izbucnească.

Bryn o privi iarăși pătrunzător, spunând:

– Nu-mi spune că te-a vrăjit deja. Dacă e așa, ar fi cazul să te trezească cineva! Ochii lui se îngustară și, cu un zâmbet nu tocmai plăcut pe buze, continuă: sub șarmul latin al lui Louis se ascunde doar egoismul. De fiecare dată când privește spre viitor, se vede lenevind pe banii altcuiva. Tatăl său este un om foarte respectat în Cherbourg, dar Louis nu crede că respectul față de ceilalți valorează prea mult în comparație cu traiul trândav pe cheltuielile celorlalți. În fiecare an vine aici pentru câteva luni,

astfel încât să poată maipula și încuraja pasiunea sa pentru iahturi sau bărci cu motor, dar observ că anul acesta este determinat să nu se mai întoarcă în Franța. Părerea mea este că se va oferi să rămână aici și să preia conducerea proprietății, apoi va sugera câteva îmbunătățiri care în realitate sunt doar idei noi de făcut bani; astfel, va deveni avangarda celorlalte monstruozități ce se vor îndeplini atunci când Belle Marquise va deveni a sa. O să vezi dacă nu o să am dreptate!

– Mă gândesc că ți-ar prinde bine dacă te-ai înșela măcar o dată, zise Julie. Louis poate fi egoist, dar nu suntem cu toții așa? Dar ține la doamna de Meulen și este devotat surorii sale. Îi cunoști sora nu-i așa?

– Fleur? Bineînțeles. Este o ființă adorabilă și foarte serioasă. Atât ea cât și Louis, sunt rezultatul unei căsnicii perfecte; întotdeauna el a avut drumul său, iar Fleur a fost mereu protejată. Când o să vină, ar trebui să ieșiți împreună...

– Ai putea să mă ajuți, dacă o să fim într-o relație amiabilă.

Bryn zâmbi apropiindu-se de ea, își duse mâna în părul ei luă ceva alb și-l lăsă să plutească.

– Te-ai așezat sub un copac de bumbac. Ai colecționat un puf...cred că ai stat cam mult în soare, că ar fi mai bine să te urci în mașină.

Bryn deschise portiera mașinii și după ce Julie se așeză la volan, o închise la loc. Julie porni mașina, dar Bryn se sprijini de geamul deschis, uitându-se atent la ea, poate pentru a o împiedica să pornească imediat.

– Poți să-i spui surorii tale că aș vrea registrele înapoi imediat ce termină cu ele. Mă scutește de mai multe treburi dacă le am înregistrate.

– Spunea că trebuie să discute cu tine despre ele...nu că ar exista vreo problemă cu ele...

– Așa suntem noi aici, în Farando Cay. Gray ar fi procedat la fel pentru mine.

– Dar asta este pentru Ann...

– Nu...este pentru Gray. Ai grijă de tine... și nu uita sfatul pe care ți l-am dat. La revedere... Julie.

Ea îi răspunse repede, apoi scoase mașina din noroi. În oglinda retrovizoare, îl zări cum se urcă în mașina lui și pleacă. Respiră adânc și

încercă să se concentreze la drum. Probabil că întotdeauna va fi așa– două puncte de vedere total diferite.

Bryn era un om foarte încăpățânat, iar Julie știa la ce se referise atunci când spusese că ceea ce face la Murray Green este tot pentru Gray. Indiferent de motivul pentru care se măritase, Ann era văduva lui Gray și merita un pic de respect.

Julie mai încercă să-și amintească cuvânt cu cuvânt ce spusese despre Louis...și Fleur. Inevitabil, ea încercase să afle părerea lui Bryn despre planurile lui Louis în ceea ce o privește pe Fleur. Încercă să și-l imagineze pe Bryn îndrăgostit de o fată drăguță și sensibilă cum era Fleur și ciudat era faptul că nu i se părea așa de dificil. Și-l aminti pe Bryn așa cum îl văzuse prima dată, cu părul ud și cârlionțat, cu eșarfa roșie prinsă la gât de tricou: un adevărat pirat modern. Iar piraților întotdeauna caută domnișoare frumoase și delicate, nu-i așa? Pentru binele lui Fleur, speră că așa se va întâmpla.

Dar ceva ciudat se aprinse în mintea lui Julie, dar nu știa exact ce. Abia aștepta să ajungă acasă să poată vorbi cu Ann. Dar nu merse direct acasă. Plecă la căsuța de pe plajă unde Bryn îi lăsase biletul. Dar de ce s-ar deranja să facă asta? Mâine biletul va fi tot acolo, sau i l-ar putea aduce Noel dacă va merge după-amiază pe plajă. Dar cu toate astea, conduse înainte.

Capitolul 4

În Farando Cay erau aproape șapte sute de indieni sau mai bine spus cayeni. Ultimul termen era folosit pentru amestecul de negri, mulatri și hinduși pentru că cei mai mulți dintre ei veniseră aici înainte de a fi stabilită o rasă anume. În spatele digului era așezat un vechi templu hindus, iar spre interiorul insulei, lângă așezările imense se zărea o biserică cenușie simplă, inconjurată de un grilaj ca oricare altă biserică din satele din Anglia. Ambele biserici erau susținute de o mulțime de oameni, dar nativii caraibieni adorau religia lor puternic colorată și încă obișnuiau să te prevină asupra spiritelor recunoscute pentru faptul că bântuie împrejurimile în orele târzii.

În mare, oamenii erau o populație sănătoasă. Cazurile grave erau trimise la Nassau, dar restul erau tratate în clinica vizitată o dată la două luni de un doctor specialist, cu excepția doctorului Jackson care conducea clinica. Personalul era mai mereu în schimbare. Asistenții săi erau trimiși să studieze în centrele mari, și nu a reușit să convingă niciuna dintre asistente care au stat cu el că merită să devii un asistent cu acte în regulă.

Doctorul Jackson era probabil prea plin de zel față de compatrioții săi. Lucra peste program până la ore târzii, fumând câte două pachete de țigări pe zi, iar rom bea ocazional. Era un om înalt, cu pielea aproape albă, originea fiindu-i trădată doar de negreața din jurul nasului și nuanța de galben ce înlocuia albeața ochilor.

Ceea ce îl adusese pe doctorul Jackson la Murray Green era devotamentul total pentru slujba sa. Altfel, probabil n-ar fi avut acest curaj, deoarece era bine știut că în general femeile albe nu erau dispuse să-și ofere ajutorul necondiționat pentru o instituție în care dominau cei de culoarea închisă a pielii. Dar doctorul Jackson avea speranța că poate de data asta soarta îi va surâde.

Așă că își luă inima în dinți și conduse de la clinica ce se afla în apropierea portului până la Murray Green. Bătu la ușa întredeschisă, iar când Ignatia îi răspunse, îi ceru să vorbească cu doamna Murray.

Ann se întâmpla să fie în sufragerie alături de Julie, fiecare cosând la o salopetă pentru plajă. Ignatia o anunță că are un vizitator și întorcându-se cu ea, Ann îl întâmpină pe doctor.

El înaintă cu nervozitate în cameră, dând impresia unui om solid, îmbrăcat într-un costum kaki.

– Îmi cer scuze pentru îndrăzneala mea, doamnă, spuse pe un ton oficial adoptat în general de tinerii educați de culoare. Sunt doctorul Jackson de la clinica de pe insulă. Domnul Vincent a fost atât de bun să-mi spună că aveți experiență în ceea ce privește munca în spital, așa că am îndrăznit să vă deranjez...

– Nu e niciun deranj, răspunse Ann în modul cel mai simplu cu putință. Mă bucur foarte mult să vă cunosc.

Ann zâmbi și-i întinse o mână, i-o prezentă pe Julie, apoi îl rugă să se așeze. Ignatia aduse între timp paharele cu limonadă și în sfârșit doctorul Jackson dădu semne de relaxare.

– Sunt foarte încântat să aflu că prezența mea aici nu v-a ofensat, spuse el politicos. A trecut ceva timp de când n-am mai vorbit cu asistente din Europa și-mi era frică să nu comit o greșeală.

– Într-adevăr, n-ați făcut o greșeală. Bănuiesc că ați studiat în Anglia domnule doctor Jackson...

– Da doamnă, la Liverpool, și pentru scurtă vreme la Londra

– Ați fost vreodată în spitalul St. Cross, în nordul Londrei?

– Am urmărit un caz acolo pe parcursul a două luni.

El îi mai oferi alte câteva detalii tehnice, dar se pare că acel caz nu

intrase în departamentul unde lucrase Ann. Oricum, ea continuă, interesată:

– Cât am stat acolo am cunoscut doar doi doctori din Indiile de Vest. Unul dintre ei este actualul doctor din Nassau, domnul Morton.

Asta îl încântă și mai mult pe doctorul Jackson, iar un timp discută cu Ann despre oamenii pe care i-ar fi putut cunoaște amândoi, iar de pe fața doctorul dispăru orice urmă de nervozitate.

– Și acum că ați venit aici, mă gândesc că aveți un scop anume...

– Aș vrea să vă rog dacă ați putea veni să asistați la clinică din când în când, spuse el automat. La clinică am câteva asistente, dar niciuna nu este bună cu adevărat. Nu este vina lor că n-au fost disciplinate cum trebuie, că n-au avut un exemplu de urmat și doar eu am putut să le învăț câte ceva...

– Vă înțeleg, dar mi-e teamă că nu vă pot ajuta. Aceasta este prima vacanță pe care am avut-o după ani întregi de muncă, și chiar dacă aș vrea să vă asist la clinică nu v-ar ajuta prea mult, pentru că nu voi rămâne aici suficient timp pentru a-mi termina treaba.

– Oh...el făcu o pauză, uitându-se la degetele sale subțiri. Dacă acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt în această problemă, eu nu mai am nimic de spus.

Julie îi privea pe amândoi liniștită, atentă în același timp la conversație. Doctorul părea descurajat, așteptându-se parcă la un asemenea răspuns. Iar Ann, în ciuda răspunsului oferit, parcă se lupta cu ea însăși. Evident că cel puțin pentru o perioadă nu-și dorea să mai aibă de-a face cu spitalele, dar în același timp refuza să ofere sfaturi medicale profesioniste atunci când era nevoie. Julie aștepta cu nerăbdare să vadă în ce direcție se va îndrepta conversația.

– Și cum aș putea să vă ajut? întrebă Ann.

– Asistentele mele au nevoie de un ghid și de inspecții frecvente. Ele au deja impuse niște reguli, dar le încalcă. Doar una sau două muncesc cu integritate și cred că și-ar dezvolta abilitățile dacă ar avea pe cineva pe care să-l respecte și de care să le fie puțină teamă. Pe mine mă respectă, dar știu că sunt prea ocupat să mă complic cu detalii. De cazurile serioase

trebuie să mă ocup doar eu, pentru că n-am încredere în nimeni.

– Îmi pare sincer rău. Nu puteți folosi un sistem de pedepsire?

– Asta este o idee foarte bună, o să încerc să văd cum o să planific așa ceva, pentru că lucrez în jur de șaisprezece ore pe zi. Este pur și simplu prea mult.

– Și mă vreți pe mine, spuse Ann păstrându-și încurajarea în voce, să merg îmbrăcată în uniformă și să aduc puțină teroare, sănătoasă de altfel, printre acele leneșe creaturi. Asta este?

– Da, răspunse el cu un zâmbet larg. Nu se compară nimic cu o asistentă albă bine îngrijită și cu o notă de severitate, într-un spital.

– Aveți dreptate. Uitați, spuse Ann parcă împotriva propriei voințe, o să fac rost de o uniformă și o să vin mâine la dumneavoastră. Pregătiți asistentele pentru mine, o să văd ce pot face, dar nu promit că o să pot veni foarte des.

Oricum, hotărârea păru să-l ușureze pe doctor, care îi mulțumi de mai multe ori, anunțându-și plecarea. Ann îl conduse până la intrare, iar când se întoarse în sufragerie, se strâmbă tristă la Julie.

– De ceea ce am fugit cel mai mult, n-am scăpat. Nu că m-ar deranja să-l asist dacă trebuie să o fac, dar am obosit să mai fac ordine printre oamenii din jurul meu.

– Nu știam că ai adus o uniformă cu tine, spuse Julie

– Le-am pus din obișnuință, în cazul în care o să am nevoie de ea....

– Merg cu tine mâine, dacă îți sunt de ajutor, dar probabil că sunt la fel de expertă ca și asistentele doctorului Jackson.

– Nu...tu o să stai deoparte. N-o să ne implicăm prea mult în asta. O să fac tot ce pot de câteva ori pe săptămână, dar asta nu ne obligă să renunțăm la vacanță.

Îți dai seama că este prima noastra vacanță adevărată de când au murit mama și tata?

– Nu ne-am putut pemite, dar de fiecare dată când am avut ocazia, ne-ai oferit momente plăcute.

– O zi la nu știu cât timp. Chiar aveam nevoie de vacanța asta, Julie. Chiar dacă ne vom întoarce în Anglia, o vom face după multă odihnă.

Era a treia vizită a lui Ann la clinică atunci când Luke veni acolo. Ea supraveghea schimbarea bandajelor răniților, în secția de chirurgie, când el se apropie de ea, spunându-i în modul său plăcut:

– Bună dimineața, soră Murray. Aș putea vorbi puțin cu pacientul din ultimul pat? Este unul dintre lucrătorii noștri. Promit că n-o să discut decât afaceri.

Ann îi aruncă o privire rapidă, spunând:

– Bine, doar de data asta, de acum fără prea multe vizite dimineața, te rog. O să vezi orele de vizită afișate afară la intrare.

– Mulțumesc. Mă scuzați că am încălcat regulile, spuse el zâmbind și merse mai departe.

Momentan, Ann realiză că nu era deloc surprins s-o vadă aici în uniformă. Dar el nu părea niciodată surprins de ceva. Era ca și cum ar fi trecut prin cele mai neplăcute experiențe, maturizându– se condiționat. Asta însemna că dacă nu-i păsa de căderi, probabil nu-i păsa prea mult nici de reușite. Ei bine ea era la fel și nu era un mod atât de rău de a fi.

Luke o salută la plecare, iar ea își continuă cu calm îndatoririle. Prezența sa în clinică în general și mai ales în secțiile de chirurgie, era ca un sterilizator. În prima dimineață a fost îngrozită de zgomote, de mirosul fructelor putrezite uitate în vestiare, de apa împrăștiată peste tot, de paturile mototolite. Cu o voce impunătoare și incisivă, le adună pe asistente, spunându-le simplu dar în același timp pe un ton amenințător, că își dorește liniște, curățenie, eficiență în general. Le spuse că au un doctor minunat, care merită toată admirația și cooperarea lor. De fapt, pentru asta era ea aici, sora Murray.

În fiecare zi le vorbea colectiv și particular dacă doreau, încurajându-le să-și scrie fiecare pe o hârtie problemele și să i-o înmâneze ei, pentru a le putea rezolva la următoarea vizită. Ann speră doar ca efortul și profesionalismul său să le influențeze în bine în cel mai scurt timp cu putință.

În acea dimineață, observă cu câtă îndemânare bandajă una dintre surori o rană bandajată anterior necorespunzător. Aceste fete nu știau mai nimic despre examinări și despre pansamente. Când infirmiera verifică

ultimul pacient, Ann îi zâmbi cald, arătându-i mulțumirea prin faptul că o lăsă să plece. Plecă și ea apoi, îndreptându-se către biroul micuț în care erau adunate și înregistrate toate cazurile, apopiindu-se de Luke. El era așezat în scaunul de la birou, dar când apăru Ann se ridică și se așeză alături.

– Bună, sper că nu este neregulamentar să te aștept aici.

– Deloc, îi răspunse ea într-o manieră oarecum cordială. Cu ce te pot ajuta?

– Pacientul pe care tocmai l-am vizitat – crezi că are nevoie de tratament specializat? Dacă este necesar, Bryn va plăti pentru ca să poată merge la Nassau.

– N-are nevoie de niciun tratament diferit de cel pe care-l primește. Va putea ieși din clinică la sfârșitul săptămânii, dar nu se va putea întoarce la muncă decât abia peste vreo trei săptămâni.

– Poate avea și o lună liber, iar noi o să avem grijă să fie și plătit.

– Foarte bine, spuse Ann pe un ton final, așteptându-se ca Luke să plece. Dar el se rezemă pe spate, privind-o cu o curiozitate ciudată.

– Ți se potrivește uniforma, știam că așa va fi...

– Dacă ai terminat... mai am o mulțime de făcut înainte de prânz.

– Cu toate astea, continuă el, îmi placi mai mult fără ea. De obicei nu pari prea relaxată, dar îmbrăcată așa, îmi pari imposibil de abordat. Doctorul Jackson mi-a spus că ai făcut o treabă minunată. Abia dacă mai recunoaște clinica de când ai venit aici.

– Te deranjează dacă amânăm conversația? întrebă ea politicos dar rece.

– Foarte bine. Până când? Pot să vin la cină diseară?

– La Murray Green? îl privi ea uimită. Nu văd de ce nu, dacă vrei cu adevărat. Sper că n-o să fii prea gălăgios.

– Îmi pare rău pentru două doamne așa bătrâne ca voi dacă o să fiu.

– Păstrăm liniștea pentru Noel, îi răspunse ea aproape exasperată. Dacă vrei, vino la șapte.

– Nu este chiar invitația pe care mă așteptam s-o primesc, dar accept. Acum, n-o să-ți mai stau în cale, zise el mișcându-se ușor către ușă.

– Genunchiul îți mai face probleme?

– Întotdeauna mă deranjează când trebuie să plouă.

– E dureros?

– Nu foarte. M-am obișnuit deja.

– De ce nu-ți cumperi unul dintre acele seturi electrice speciale pentru masaj?

– Bryn mi-a dăruit unul cu câțiva ani în urmă, dar nu-mi amintesc să-l fi folosit vreodată....

– Ai face bine să-l folosești regulat de acum înainte.

– Am înțeles, soră. Pot să plec acum?

Peste jumătate de oră, stropi de ploaie se auzeau răzleț pe acoperișul clinicii, iar Ann se gândi cât de proști sunt uneori bărbații, dacă nu folosesc ce au la îndemână pentru a le fi mai bine. Probabil că și femeile sunt pe aproape. Natura umană era de neînțeles, iar după ce își reluă lucrul uită de Luke și genunchiul său.

Ploaia măruntă continuă pe tot parcursul zilei, iar după ce se termină, începu să bată vântul. Julie era foarte încântată să mai pregătească un loc la masă, iar Noel promise că va coborî și el la cină, dar după ce va termina de mâncat va putea să se retragă.

Julie ornamentă masa, preparând un punci special de rom, care s-ar fi potrivit cu siguranță unei asemenea seri. Ignatia promise o cină delicioasă cu supă de pui, pește la cuptor, friptură cu ciuperci și înghețată, astfel încât totul era mai mult sau mai puțin pregătit pentru primul lor oaspete.

Ann refuză să se îmbrace diferit decât de obicei, purtând un costum simplu cu o bluză albă. Dar Julie se îmbrăcă într-o rochie verde, asortată cu un rând de perle.

– Păcat, spuse Ann zâmbind, ca după atâta pregătire Luke să nu apară.

– Ar fi bine s-o facă, mormăi Noel. Nu mă hotărâsem dacă mă voi bărbieri până azi-dimineață.

– O să vină, spuse Julie încrezătoare. Ne place foarte mult.

– Ți-a spus el asta? întrebă Ann ridicând una din sprâncenele subțiri.

– Într-un fel. I-am spus că și eu îl plac foarte mult.

– Așa pur și simplu? ripostă Ann. Și ce anume te atrage atât la el?

– Oh... este pur și simplu un om liniștit și drăguț. Genul de om cu care ar fi înțelept să te căsătorești

– Dumnezeule... are de două ori vârsta ta.

– Cu toate astea, adăugă Noel pe neașteptate, nu este genul de om care i s-ar potrivi lui Julie. Oricum, este prea tânără să se căsătorească.

– Dar cine a spus că aș vrea să mă căsătoresc cu Luke! exclamă Julie, impacientată. Mi-aș dori doar ca el să se căsătorească, atâta tot. A trecut prin momente dificile și mă gândeam că un mariaj fericit l-ar putea ajuta.

– Ei bine, continuă Ann, nu încerca tu să-l ajuți, draga mea. Cina din această seară oricum este minunat pregătită și s-ar putea să ne placă mai mult. În cazul în care o să apară...

Luke apăru imediat, iar Bryn veni și el, dar nu pentru cină. Era aranjat, îmbrăcat special pentru cină și menționă faptul că fusese invitat la Belle Marquise după-amiază și se gândise că-l poate lăsa pe Luke aici și că va suna în jur de ora zece dacă poate să vină să-l ia.

– Bineînțeles, răspunse Ann, rezervată. Transmite-i salutările noastre doamnei de Meulen.

Bryn se întoarse către Julie, privind-o într-un mod în care o nemulțumi pe Julie.

– N-ai niciun mesaj pentru Louis?

– Nu, răspunse ea serioasă. M-am întâlnit cu el dimineață.

– Și probabil o să te întâlnești cu el și mâine, continuă Bryn. Adieu, atunci doamnelor... și Noel.

Bryn plecă, iar Luke acceptă o băutură în maniera lui obișnuită. Urmărindu-l cum își aprindea o țigară, Julie se gândi cât de diferiți erau cei doi bărbați. Nu că Bryn ar fi sugerat vreo diferență între pozițiile sale sociale; relațiile sale cu Luke se bazau pe o cooperare prietenească, ce îți oferea impresia unui parteneriat. Doar un om ca Luke ar fi putut lucra astfel cu Bryn Sherard.

Cina fusese grandioasă și foarte bine organizată, iar lui Luke îi plăcu enorm punciul. În timp ce serveau cafeaua, iar Noel părea să fie prins în lanțuri pe scaunul pe care era așezat, Luke menționă ceva despre cabana Tamarisk, proprietatea lui Bryn.

– Dacă o să aveți vreodată nevoie de vreo plantă, mergeți la Bryn. Are o plantație imensă de plante farmaceutice și una mai mică, cu tot felul de ierburi domestice. Oamenii de pe celelalte insule au cerut cu miile puieți de pe aceste plantații.

– Cum este cabana Tamarisk? întrebă Julie, curioasă. Întotdeauna am crezut că o casă ce-i aparține lui Bryn Sherard se va numi Sfârșitul Dragonului sau Muntele Demonilor.

Luke râse ușor zicând:

– Numele se potrivește locului. Este una dintre acele case înalte construite în stil spaniol. Sunt sigur că o s-o vezi curând, pentru că va sosi săptămâna viitoare o verișoară a lui Bryn, iar ea obișnuiește să organizeze petreceri pentru ea și soțul său.

– Ce te face să crezi că ne va invita și pe noi? Bryn ne disprețuiește pe noi cei din familia Penrosse.

– Aș spune, interveni Noel, că este puțin spus. Vă deranjează dacă mă retrag? și aș vrea să vină și Julie cu mine pentru zece minute, dacă poate. Trebuie să îi explic câte ceva din textul pe care va trebui să-l transcrie mâine dimineață.

Niciunul nu părea a se împotrivi deciziei sale, așa că o luă pe Julie după umeri și plecară împreună la el în cameră.

După ce plecă Noel și Julie, Luke și Ann fumară în liniște câteva minute. Apoi, Luke rupse tăcerea:

– Dacă Julie crede că Bryn vă disprețuiește, greșește foarte mult. N-ați avut timp suficient să-i dovediți că suspiciunile lui nu sunt fondate.

– Te referi la faptul că el crede că m-am măritat cu Gray doar pentru bani?

– Nu cred că este sigur de asta, dar nu poate vedea un alt motiv pentru care o femeie ca tine să se căsătorească cu un bărbat care nu mai are mult de trăit. Să fiu sincer, este destul de dificil și pentru mine să înțeleg situația. Ai fi putut fi iubita lui și fără să te căsătorești cu el.

Ann expiră fumul de țigară în direcția opusă lui Luke, apoi îi răspunse:

– Nu trebuie să dau nimănui explicații pentru acțiunile mele. Am simțit pur și simplu că asta trebuie să fac și am făcut-o.

– Ai uitat, îi spuse el deliberat, că Bryn și Gray au crescut împreună și că eu am fost prietenul lui cu mult înainte de a-l cunoaște tu. Poate crezi că este greu să-ți imaginezi, dar în alte circumstanțe am fi întâmpinat-o pe soția lui Gray altfel. Eu personal cred în tine, dar nu-l poți învinui pe Bryn că el n-o face.

Ann îl privi lung, fără nicio expresie, prin fumul din cameră

– De ce tu crezi în mine?

– Poate pentru că m-aș vedea pus într-o situație similară.

Ann își stinse țigara prelung, asezându-se înapoi pe scaun astfel încât nu era nevoită să se uite spre el, spunând cu o voce joasă:

– L-am iubit pe Gray – toți trei – dar datorită faptului că era bolnav, de mine s-a atașat cel mai mult. Aici, în Farando Cay, nu ți-ai putea imagina cum a fost...

– Aș putea încerca...

Ann continuă ca și cum Luke n-o întrerupsese, pe un ton la fel de jos, aproape nenatural.

– ...ca un om bolnav să se îndrăgostească. Și cred că s-a îndrăgostit de mine în timpul petrecut în spital. Poate a fost o greșeală faptul că l-am luat la noi în apartament. Julie era foarte dulce cu el și la fel se comporta și Noel. Cred că atât Julie cât și Noel s-au străduit foarte mult ca ultimele sale luni de viață să fie cele mai fericite din viața lui. N-a fost nicio clipă trist pentru că fizic nu suferea și era de obicei o persoană veselă. Am petrecut momente minunate împreună.

Când rosti ultimele cuvinte, Luke observă un tremur în vocea sa, iar el încercă s-o oprească. Dar înainte s-o facă, Ann continuă:

– Presupun că era normal să creadă că atâta timp cât îl primisem în apartament eram atrasă de el, cum în mod natural ar fi fost o femeie atrasă de un bărbat. M-a cerut în căsătorie, dar am refuzat pe motiv că voi accepta când se va simți mai bine, dar atunci se simțea complet decepționat, astfel încât n-am putut să-l rănesc, mai ales datorită bolii sale.

– Erai îndrăgostită de el, spuse Luke categoric.

– Nu îndrăgostită. Ți-am spus deja că-l iubeam cu toții, dar cum eram mai mare decât frații mei, mi-am dat seama ce simțea el. Părea atât de

singur, îi era teamă de ideea de a rămâne singur. Rezultatul a fost promisiunea mea și după asta n-a mai avut rost să privesc în urmă.

Se lăsă tăcerea între cei doi, tăiată uneori de un râs ușor venit din camera lui Noel.

– Astfel, ați luat o cabană lângă mare...

– Gray era ca un băiat de optsprezece ani, răspunse Ann aprobând din cap, ochii să negri lucind intens. Obișnuiam să pescuim, iar uneori eu făceam baie în timp ce el stătea la soare. Știi, niciodată n-ar fi citit o carte...

– Așa este. Întotdeauna râdea de mine referitor la cuvintele printate.

– Ei bine, descoperise o plăcere în a i se citi. Obișnuiam să-i citesc cărți și se amuza de fiecare dată. Cea mai importantă calitate a lui Gray era simțul umorului, încheie Ann.

– Ai fost curajoasă...

– Nu chiar. N-a trebuit să fiu decât în ultimele sale zile și inconștient mă pregăteam pentru acele momente. Poate am fost curioasă că sfârșitul a fost atât de brusc...Ei bine...acum știi...

– În tine, Ann, regăsesc două persoane, nu una ... și le admir pe ambele. Habar n-am cum erai acum un an, dar bănuiesc că aici, în Farando Cay, ai lăsat ca răceala și eficiența să ascundă cealaltă parte din tine...

– Oh...nu, spuse Ann redevenind stăpână pe situație. N-am fost niciodată una dintre acele femei vulnerabile. Ți-am spus toate astea pentru că mă gândeam că ai dreptul să știi, dar rămâne decizia ta ce o să crezi și ce nu.

– Foarte bine, zise el zâmbind mulțumit. Ne-am întors de unde am plecat, dar am înțeles că ești mai bună decât am crezut inițial.

– Și dacă Bryn întreabă, poți să-l informezi că trăiesc încă din banii pe care i-am câștigat eu însămi. Averea lui Gray va rămâne intactă până voi hotărî ce o să fac cu ea.

– Te rog, o imploră el. Nu e cazul să vorbești așa...

– Atunci, nu-mi mai da motiv să vorbesc așa.

Luke nu avu timp să-i răspundă, pentru că veni Julie, întrebându-l dacă nu vrea să asculte câteva înregistrări.

Restul serii se desfășură într-un mod plăcut, iar în jur de zece fără un sfert Julie se gândi să mai facă niște cafea pentru Bryn, atunci când va ajunge. Dar când ajunse în bucătărie, văzu că Ignatia pregătise deja totul, astfel încât nu-i mai rămăsese decât să deschidă aragazul.

Așa că ieși pe ușa din spate și savură în întuneric magia acelei seri, înconjurată de flori de tutun. Ploaia se oprise, dar încă mai curgea apă pe cele două țevi speciale, parcă alternându-se cu sunetul broaștelor bucuroase de venirea ploii. Merse pe cărarea ce ducea spre grădină, privind către fereastra lui Noel. El punea pe acele hârtii tot ce avea mai bun, iar Julie știa undeva în adâncul ei că într-o zi va avea un adevărat succes.

Zgomotul unei mașini de pe drum îi făcu inima să bată brusc mult mai repede decât în mod normal. Se gândi să fugă înăuntru, să ia cafeaua și să-l aștepte pe Bryn în siguranța sufrageriei. Dar fără să știe de ce, încă stătea acolo nemișcată, în timp ce el oprise mașina și cobora din ea. Mirosea a fum de țigară, iar Julie îi simți zâmbetul

– Ai venit să mă întâmpini? Ce fermecător...

– Luam o gură de aer după ploaie, răspunse ea repede. Nu m-am gândit deloc că o să fii atât de punctual.

– Cum a fost cina cu Luke?

– Foarte plăcută. Nu intri?

– Pe unde ai venit?

– Pe ușa din spate. Am pus cafea să fiarbă, dacă vrei...

– Mulțumesc. O să merg cu tine și o să te ajut cu tava.

Bucătăria era destul de încăpătoare, dar prezența lui acolo o făcea sufocantă. Printre luminile obscure ale lămpilor, fața sa părea alcătuită din lumini și umbre, dar gura bine conturată încă zâmbea.

– Trebuie să-ți spun ceva, spuse Bryn. Sora lui Louis vine mâine. I-am adus doamnei de Meulen o scrisoare ajunsă dimineață, ce conținea această veste.

Deci, asta era cauza zâmbetului său. Julie puse o linguriță de cacao în cafea, cum Ignatia o învățase, închise aragazul, îi aruncă o privire lui Bryn, apoi privi în altă parte.

– Vaporul o să ajungă abia peste trei zile. Cum va ajunge ea aici?

– Cu iahtul, din Martinica...

– O să fie o primire fastuoasă?

– Madame m-a rugat pe mine s-o aștept, iar Louis, bineînțeles te va duce la chei, încheie el pe un ton sarcastic. Madame obișnuiește ca toate lucrurile să fie bine făcute, chiar ea însăși o va aștepta cu mult fast pe Fleur la Belle Marquise.

– Așa se întâmplă în fiecare an?

– Da...și nu. Anul trecut, Louis și Fleur au venit împreună, iar eu i-am așteptat și i-am condus la Belle Marquise. Anul acesta se pare că se face mai mult caz de faptul că Fleur se apropie de vârsta la care va moșteni bijuteriile familiei. În zilele următoare, va fi prezentată purtând acele bijuterii și în aceeași seară vom fi invitați cu toții să le admirăm. Se spune că acele bijuterii au o mare influență asupra celei care le poartă. Mă întreb cum o s-o schimbe acele rubine pe Fleur?

– O să ai timp destul să-ți dai seama...

– Ea nu e ca tine, spuse el râzând ușor. Ea nu visează să facă altceva decât ceea ce i se impune, așa cum faci tu. Întreaga sa educație a avut la bază crearea unei femei franceze tipice.

– În Anglia, chiar dacă nu facem asta conștient, scopul este cam același. Dar ca să nu pară răutăcioasă la adresa fetei pe care nici n-o întâlnise încă, adăugă: Louis își dă seama că Feur a crescut deja și este mult mai vioaie decât a fost vreodată. Abia aștept s-o cunosc.

Julie deschise ușa dulapului de bucătărie, căutând o cana mare pentru cafea. Bryn veni lângă ea, întinse brațul său evident mult mai lung și luă cana.

– Asta e bună?

– Da, mulțumesc. Este pentru Noel. Ignatia folosește întotdeauna cești mici de cafea, pentru că Ann spune că Noel bea prea multă cafea, dar doar țigările și cafeaua îl țin treaz la orele târzii din noapte.

– De ce nu-l ajuți să aibă un program normal? Bryn așează cana pe tavă, dar era la fel de aproape de ea, uitându-se întrebător spre fata aurie din fața sa

– Chiar crezi în el ca scriitor?

– Nu doar ca scriitor, ci ca la unul foarte bun. Când își dorește ceva cu adevărat, se concentrează mult și întotdeauna obține. Apropo, nu știu dacă ți-a mulțumit pentru copiile trimise cu istoria insulei. A fost foarte încântat; le folosește mai tot timpul și probabil a uitat de formalități. Oricum, îți mulțumesc eu din partea lui, i-am făcut o copertă din hârtie să nu le uzeze prea mult și încearcă să aibă grijă de documente...

– Mai am câteva copii. Poți s-o păstrezi pe aceea.

– Serios? Noel va fi foarte fericit.

– Am spus că tu poți s-o păstrezi. Din câte am auzit, se pare că tu ești cea care păstrează totul...Dar să înțeleg că tot ce e al tău e și al lui, zise el ironic. Ai face orice pentru fratele și sora ta nu-i așa?

– Așa este. Noi nu suntem o familie obișnuită, suntem foarte uniți pentru că am crescut singuri și întotdeauna contăm unul pe celălalt, zise Julie zâmbind. Mereu am vrut ce e mai bine pentru Noel și Ann.

– Dar pentru tine?

– Eu sunt cea mai normală dintre noi trei, cu activitățile cele mai obișnuite. Încă n-ai observat asta?

– Aș spune că tu ești cea mai reală...

Imediat, lui Julie îi dispăru zâmbetul de pe față, ivindu-i-se scântei în ochii săi verzi-albăstrui.

– Ăsta n-a fost tocmai un compliment. Dacă mai spui vreodată un cuvânt împotriva lui Ann, o să...

– Da ... ? mumură el zeflemitor.

– O s-o conving să transforme Murray Gren într-un loc de distracții pentru șopârle lungi, iar plaja va fi plină de tot felul de mașinării!

– Te cred în stare de asta, răspunse el tolerant.

Julie era iritată de zâmbetul său femecător, de faptul că acel zâmbet se datora sosirii lui Fleur de Meulen. Niciodată nu fusese așa ca acum, atitudinea sa nu se putea datora altei cauze. Nu că ar fi deranjat-o faptul că el era fericit. Chiar nu o deranja. Dar dacă el chiar avea sentimente pentru Fleur, de ce a lăsat-o să plece acasă anul trecut? Poate o considera atunci prea tânără sau poate...

– Ce facem cu cafeaua? Este gata tava?

– Da... spuse ea, derutată. O duci tu?

Când spuse asta, ochii lui se îngustară ușor, întrebând:

– S-a întâmplat ceva?

– Nu...nimic, spuse ea ridicând vasul pentru cafea. Imediat îi torn lui Noel și o să merg la el în cameră.

Bryn era prea aproape de ea, poate prea dominant. Poate că mâna sa tremura pur și simplu sau apropierea lui îi restricționă mișcările, astfel încât vărsă vasul, lichidul fierbinte împrăștiindu-se pe genunchi. Într-o secundă, Bryn luă cana și o așeză pe tavă, apoi își luă eșarfă și-i acoperi pielea înroșită de pe genunchi.

– Fir-ar să fie, murmură el. N-ai nimic pentru arsuri în casă?

– Nu, spuse ea încordându-se. Lasă. Cafeaua nu era chiar atât de fierbinte. Lasă, Bryn!

El o privi atent, când o lacrimă înșelătoare izvorî din ochii ei.

– Copil caraghios ce ești...spuse el, luându-o în brațe.

Dar asta era prea mult pentru Julie. Se îndepărtă rapid de el, aproape smulgând cupa pe jumătate plină cu cafea a lui Noel și ieși din bucătărie. Simți cum se sufocă, iar când simțise brațele lui Bryn fusese ca o înțepătură puternică.

Mai târziu, când rămase singură, își dădu seama că simțea o bucurie ridicolă, o nevoie amețitoare, și cu toate că nu vroia să recunoască, acea senzație ducea la Bryn Sherard.

Capitolul 5

În aparență, Feur de Meulen era exact așa cum Julie și-o imaginase. Avea o față mică încadrată de păr negru, atent pieptănat, mergea ușor, iar ochii îi erau mai mari decât ai lui Louis, mai blajini. Ciudat era faptul că în ciuda vârstei, părea mult mai mare decât cei douăzeci și unu de ani ai săi.

Când o sună pe Julie în acea dimineață Louis păru fericit și misterios în același timp.

– A venit, cherie, șopti el în telefon. Fleur aproape a ajuns, iar Bryn va merge în port cu noi pentru a o întâmpina. O să-ți ții promisiunea, nu-i așa?

– Dacă sora ta o să vrea asta, răspunse ea în timp ce inima îi bătea cu putere

– Doar mi-ai promis mie, nu? Fleur n-o să îndrăznească niciodată să te roage așa ceva.

– Nu știu cum aș putea aranja ca ea și Bryn să fie singuri mai mult timp...

– Nu-ți face probleme, Julie, o întrerupse el râzând ușor. Eu chiar nu înțeleg ce a găsit sora mea la acest plantator, dar dacă asta e ceea ce își dorește, nu mă pot opune.

Julie și Louis au ajuns în port tocmai când acosta iahtul venit din Martinica, iar după câteva minute apăru și Bryn. Îi salută pe amândoi, aruncând o privire rapidă genunchiului lui Julie, apoi se îndreptară toți trei către vas.

Apăru Fleur, întinzându-și mâna albă pentru a o prinde pe cea a lui Bryn care tocmai se oferise s-o ajute, după care Louis își sărută sora.

– Fleurise, ești mult mai încântătoare decât îmi aduceam aminte, spuse Bryn.

Julie observă cum obrajii fetei se colorară ușor și apoi simți cum Louis o ia de braț, făcându-i cunoștință cu sora sa.

N-au fost prea multe de spus, deoarece prietenii din Martinica mai rămâneau puțin pe insulă pentru a o saluta pe bătrâna doamnă, astfel încât merseră cu toții la Belle Marquise, în timp ce Louis o conduse pe Julie la Murray Green, pentru prânz.

Abia câteva zile mai târziu Julie avu timp să vorbească cu Fleur, cu toate că în sinea ei simțea că doar un miracol îi va aduce împreună. La invitația doamnei de Meulen, Julie merse la ceai la Belle Marquise, iar apoi se retrase în grădină cu Fleur.

– Am visat la acest moment timp de șase luni de zile, zise Fleur. Poate că o să ți se pară ciudat faptul că simt că aici este mai mult casa mea, decât în Cherbourg, alături de mama și de tatăl meu.

– Nu e chiar așa de ciudat. Tatăl tău a crescut aici, nu-i așa? Câți ani aveai când ai venit pentru prima dată aici?

– Doisprezece ani, spuse zâmbind Fleur. Louis mai fusese înaintea mea, dar nu și eu. Auzisem atâtea lucruri despre acest loc încât în mintea mea obișnuiam să-l numesc paradis. În primul an am descoperit fiecare bucățică, fiecare fir de iarbă de aici.

– Atunci...atunci l-ai întâlnit pe Bryn?

– Pentru prima dată, da. Eram foarte mică pentru vârsta mea, iar el a crezut că sunt mai mică. Acum nouă ani avea aceeași vârstă ca cea a lui Louis acum, și era atât de frumos...care este cuvântul...genul de om care îți fură inima imediat.

Fleur vorbea la trecut, iar Julie simți că i se strânge inima, dar Fleur continuă:

– Știi cum e când ești tânăr, iar Bryn era atât de diferit de tatăl și de fratele meu. Îmi amintesc că l-am îmbrățișat când am plecat prima dată, dar n-am mai îndrăznit vreodată s-o fac.

– Făcusei deja primul pas. Era rândul său să-l facă pe următorul, spuse Julie cu o ușoară îndrăzneală.

– Îl cunosc atât de bine, încât uneori îmi este frică de el. Ție nu?

Să fi fost frică ce simțea ea de fiecare dată când îl vedea, sau instinctul permanent de a-l evita de fiecare dată când apărea Bryn? se întrebă Julie în sinea ei.

– Nu, nu-mi este frică de el, răspunse ea rece.

Când intră în casă să-și ia rămas-bun de la Madame, bătrâna doamnă o privi lung, apropiindu-se.

– Louis mi-a spus că mergi să faci baie în fiecare zi și sunt sigură că lui Fleur i-ar face plăcere să te însoțească. Este foarte drăguț din partea ta, Julie...

– Bineînțeles, grand'mere, răspunse supusă Fleur.

Louis se pare că aranjase totul și probabil avea și alte planuri.

– Aș dori să-i duci acest bilet doamnei Murray, continuă bătrâna. Este o invitație la cina de mâine seară, de bun venit pentru nepoata mea. Dacă s-ar putea să purtați rochii de seară, vă rog.

– Vă mulțumim, doamnă de Meulen.

Julie era fericită că reușise să scape, cu toate că era nevoită să stea lângă Louis în vechea mașină Meulen. Louis era foarte fericit. Cânta un cântec franțuzesc, iar când termină îi povesti despre noul motor pe care-l instalase iahtului și picnicurile ce aveau să urmeze în zilele următoare.

– Iar tu o să vii la fiecare. Tu, și bineînțeles Fleur. Este o soră tare dulce, nu-i așa?

– Este încântătoare, răspunse Julie mecanic.

– Este drăguță. Îmi plac în general fetele mai mici de statură, cu ochii ca marea și părul auriu ca nisipul. Și cel mai mult mă încântă faptul că o femeie gândește în engleză, în timp ce eu o fac în franceză.

– Mulțumesc, Louis, spuse Julie zâmbind. Sunt cele mai frumoase complimente pe care le-am auzit vreodată.

– Și tu, mademoiselle, crezi că bărbații din țara ta sunt plicticoși?

– Nu, doar uneori sunt enervanți, dar nu sunt plicticoși.

– Le ești loială, declară el, și te admir pentru asta. De fapt, admir totul

la tine. Timiditatea ta este atât de diferită de a femeilor din țara mea. Ele au calculat totul, în schimb tu nu, ești...cum se spune...spontană? Și când zâmbești, o faci din toată inima...Dar azi nu prea ai zâmbit. Din ce cauză oare? spuse el privindu-o întrebător.

– Dacă nu ești atent la drum, s-ar putea să nu mai zâmbești niciodată.

– Dar este ceva care te-a deranjat puțin.

– Nu e nimic, stai liniștit.

Julie se simți ușurată abia când ajunse în bucătărie și o ajută pe Ignatia să pregătească masa, dar nu găsi nimic care ar fi putut s-o înveselească, deși n-avea un motiv anume pentru starea sa. Din fericire, se simțea mai bine acum că era acasă, cu gândul totuși la cina de mâine seară de la Belle Marquise, fapt ce n-o entuziasma deloc.

În dimineața următoare, Noel se trezi cu o ușoară răceală. Nimeni nu-și imagina cum ar fi putut răci, pentru că ieșea foarte rar în curte, dar faptul era deja consumat. Răceala nu îl îndepărta prea mult de la munca sa, dar cu siguranță nu se simțea în stare să meargă în casa altuia, astfel încât Noel urma să rămână acasă în acea seară.

Cele două femei se îmbrăcară din timp, Ann într-o rochie simplă roz iar Julie în alb. Ann trimisese răspuns că acceptă invitația și scuză absența lui Noel, astfel încât n-au fost deloc surprinse când veni Louis să le conducă la Belle Marquise. El nu concepea ca o femeie îmbrăcată în ținută de seară să conducă.

– Îmi pare rău pentru fratele dumneavoastră, spuse Louis. Acum numărul nostru va fi fără soț, dar șapte este considerat un număr norocos. Tocmai m-am întâlnit cu Bryn Sherard și Luke Vincent când veneam aici.

– Luke? întrebă Ann oprindu-se în a răspândi pe corpul său parfum de magnolie. Bunica ta acceptă și subordonați?

– Nu suntem snobi. Chiar eu i-am sugerat să-l întrebe pe domnul Vincent și ea a fost total de acord, pentru că și așa suntem foarte puțini albi pe insulă. În anii trecuți, eu si Fleur veneam mai târziu, după ce soseau musafirii din perioada de iarnă, astfel încât cinam câte doisprezece și chiar mai mulți.

– Ești norocos că Luke a acceptat invitația, pentru că el are o mândrie

aparte.

– A fost la Belle Marquise de mai multe ori, iar grand'mere îl consideră a fi o persoană foarte interesantă.

– Foarte bine pentru grand'mere, mumură Ann. O să fim o mulțime tare ciudată, nu-i așa? Abia acum mi-am dat seama că suntem patru femei albe și patru bărbați albi în Farando Cay.

– Ceva, ceva tot ar trebui să iasă, nu? comentă Louis zâmbind cu subînțeles. Cine pariază cu mine?

– Ce fel de pariu? întrebă Julie.

– Pun pariu că în primul cuplu logodit de aici unul va fi un Meulen.

– Niciun pariu, spuse Ann. Sunt sigură că sora ta este prea drăguță s-o pariezi.

– Dar eu?

– Tu, Louis? Ei, atunci să știi că sora mea este prea drăguță pentru a fi pariată.

– Ai dreptate, spuse el prompt. Îmi cer scuze.

În timp ce se îndreptă spre măsuța pe care era așezată cutia din care scosese parfumul dăruit lui Ann, Julie se îndreptă spre oglindă. El veni lângă ea, oferindu-i un parfum din gardenii roz.

– Eu am ales florile, dar Fleur l-a împachetat pentru mine.

Stătea lângă ea, nu cu mult mai înalt, privind-o în oglindă cu un zâmbet care ar face inima oricărei femei să bată mai puternic. Câteva momente, Louis o privi atent, arzător, sufocant. Simți apoi buzele sale pe gât, dar nu putu să facă nicio mișcare. Mâinile lui o țineau de umeri, șoptindu-i foarte aproape de ureche:

– Mă îndrăgostesc de tine, cherie... foarte tare...

În următorul moment se întoarse să-i ducă haina lui Ann, așezându-i-o pe umeri, astfel încât Julie putu să respire. Se urcă pe bancheta din spate împreună cu Ann, simțind încă pe gât sărutul neașteptat.

Era pentru prima dată când Julie vedea noaptea Belle Marquise. Ciudat, luminile felinarelor erau mult mai spectaculoase concurând cu stelele cerului, creând atmosfera specifică unei fortărețe.

Salonul era luminat miraculos de candelabre, iar Fleur completa atmosfera, îmbrăcată într-o ținută crem, purtând la gât faimoasele bijuterii. Bryn era așezat lângă ea, zâmbindu-i din când în când.

Discuția din timpul cinei fu variată. Fleur și Louis erau așezați de o parte și de alta a bunicii lor, care la rândul ei stătea în capul mesei; Lui Julie i se oferise locul de lângă Louis, iar lui Bryn cel de lângă Fleur, astfel încât cei doi stăteau față în față, la fel ca Ann și Luke.

Julie nu mâncă prea mult din delicioasa mâncare. Din când în când, Luke îi zâmbea complice, dar pe tot timpul mesei se gândi doar la Fleur, la gâtul său înconjurat de mici flăcări sculptate în aur. Bryn nu avu nicio reținere în a remarca potrivirea dintre bijterii și culoarea pielii lui Fleur. El îi zâmbi des, efectul observându-se în nuanța de roșu pe care o căpătau obrajii ei sau sclipirea din ochi.

Era pur și simplu seara lui Fleur. Julie se gândi că nu va fi nevoie de niciun ajutor în ceea ce privește relația dintre Bryn și tânăra franțuzoaică.

Cina se termină, iar la cererea doamnei de Meulen, Bryn toastă în cinstea lui Fleur, apoi doamnele se retraseră. Camera în care Ann și Julie fuseseră conduse de o servitoare care fusese cu siguranță folosită de una dintre invitatele doamnei de Meulen pe parcursul iernii. Julie păși în micul balcon improvizat ce dădea direct în grădina ce ducea către turn.

– Mi-ar plăcea foarte mult să merg în turn, spuse Julie peste umăr, astfel încât Ann, aflată tot în fața oglinzii, s-o poată auzi.

Dar răspunsul veni de afară, din umbră.

– Serios? Am crezut că Louis deja te-a dus acolo.

– Pot să știu de ce nu-ți fumezi țigara și nu-ți savurezi porția de brandy? răspunse ea nervoasă.

Bryn apăru în lumina camerei, continuând:

– N-aveam chef de o țigară și nici nu sunt un împătimit consumator de brandy. Apropo, Louis al tău a golit aproape toată sticla în seara asta. Nu știi din întâmplare ce ar putea sărbători?

Inconștient, Julie își duse degetele în zona gâtului, iar pentru o secundă încă mai simți buzele lui calde acolo.

– Până la urmă, este sărbătorirea maturizării lui Fleur.

– Poate, spuse el în timp ce-i întinse o mână. Așază-te pe verandă, întoarce-te cu picioarele în partea aceasta și sari. Distanța este foarte mică.

– Nu pot. Sunt cu Ann...

Bryn întinse o mână până la peretele din ceramică și strigă repede:

– Ann! Îmi permiți să fac o plimbare împreună cu sora ta în grădină?

– Mergeți, spuse Ann venind pe verandă. Dar ai grijă să n-o necăjești. Are nevoie de cineva care s-o înveselească.

El făcu o întorsătură iar în momentul următor Julie se trezi lângă el, mergând către arcul ce despărțea casa principală de turn. În afară de foșnetul frunzelor, în jur era o liniște profundă.

– Deci, ai nevoie de cineva care să te facă să te simți mai bine, comentă el. S-a întâmplat ceva de când nu ne-am mai văzut?

Ceva se întâmplase, dar Julie nu știa sigur ce, astfel încât spuse:

– Ann vrea întotdeauna să fim într-o formă perfectă.

– Am înțeles că își exersează cunoștințele și autoritatea la clinica de pe insulă.

– La cererea doctorului Jackson...

– Știu...spuse el tolerant și sunt total de acord cu asta. Am înțeles că deja s-au făcut câteva schimbări importante acolo și sper că va menține ordinea de curând stabilită.

– Nu bați niciun apropo, nu-i așa? Ann de la clinică este aceeași persoană care a venit pe insulă în urmă cu o lună. Bryn râse ușor.

– Ann nu are un caracter foarte simplu și în ciuda aparențelor, chiar o plac.. ar trebui să fii fericită, nu beligerantă. Cum se mai simte Noel? Mă mir faptul că a răcit...

– Nici noi nu știm cum a reușit. În ultimele zile nici măcar n-a făcut baie.

– Este posibil să fie alergic la copacii de piper din grădina din spate. Înfloresc în această perioadă, iar florile lor pot provoca febră.

– Noel spune că verdeața lor îl inspiră, dar eu cred că ar fi mai bine să-i tăiem, nu crezi? O să crească din nou la anul, nu-i așa?

– Ai face bine să nu te apropii de ei încă. O să trimit niște băieți să rezolve asta, dacă vrei.

– Va trebui să-l întrebăm pe Noel mai întâi.

Bryn o privi gânditor, apoi adăugă:

– Apropo, cum merge povestea?

– Uimitor de bine. Toate numele sale sunt fictive, dar folosește povestea de dragoste dintre acel strămoș al tău și fascinanta Antoinette de Meulen. Chiar aici s-au întâlnit în noaptea în care au fugit împreună. Trebuie să fi fost foarte îndrăgostiți.

– Foarte, accentuă el cu ironie. Bryn o luă de cot: vino să-ți arăt locul exact. Ridică-ți rochia sau o să rămâi fără tiv.

El o conduse înconjurând turnul, apoi pe o potecă de iarbă proaspătă, de o parte și de alta cu bananieri și ierburi înalte de junglă, dar cu fiecare pas se apropiau de mare. Zgomotul valurilor se auzea din ce în ce mai aproape, până când deodată ajunse pe stâncile ce împrejmuiau plaja.

– Uite, spuse Bryn ținându-o în continuare strâns de braț, canalul duce exact până la faleză. Nicholas adunase în timpul zilei câțiva băștinași care improvizaseră o canoe, pe care o ascunsese aici până la miezul nopții. Se întâlni cu Antoinette sub arc, iar zece minute mai târziu plecară pe mare; a doua zi, tot ce găsise tatăl lui Nicholas Sherard era calul acestuia ce păștea iarbă liniștit în grădină.

– Cu siguranță, numai atunci se putea întâmpla asta, spuse Julie zâmbind. Nu ți-a trecut niciodată prin minte să fugi cu cineva, nu-i așa, Bryn?

– S-ar putea, dacă aș fi nevoit, dar asemenea afaceri se rezolvă mult mai ușor astăzi. În niciun caz, continuă el pe același ton sarcastic, nu cred că mi-ar plăcea să petrec luna de miere într-un loc necunoscut. Pur și simplu nu mă prinde stilul ăsta....

Julie râse împreună cu el, împărtășindu-i oarecum senzația, apoi zise:

– Oricum, este emoționant să ai o asemenea întâmplare în istoria familiei. Atât mama cât și tatăl meu au avut o descendență normală. Bunicii din partea tatălui erau doctori, iar ai mamei aveau o fermă veche.

– Obișnuiai să mergi la fermă când erai copil?

– Oh, da...ne petreceam vacanțele de vară acolo, eu și Noel. Cea mai mare plăcere a noastră era concursul de crichet. Auzeam tot felul de

povești de dragoste, dar n-aveau prea multă culoare atunci. Eram la vârsta la care un erou trebuia să arate ca Robin Hood.

– Și acum, cum ar trebui să arate? o întrebă el tachinând-o.

– Crede-mă, ești ultima persoană căreia i-aș spune asta.

– Nu trebuie să-mi spui, nu cred că e așa greu de imaginat. Bryn îi dădu drumul la braț, apoi murmură ironic: trebuie să fie frumos și pasional, să te privească de parcă n-ar exista altă femeie pe pământ, să te flateze în fiecare moment și dacă se poate să aibă și un accent puternic. Bineînțeles, este în favoarea lui dacă îți spune cherie și te atinge din greșeală.

– Doamne, spuse Julie uimită. Ție chiar nu-ți scapă nimic?

El privi în urmă, ca și cum ar fi căutat cea mai sigură cale de întoarcere, apoi zise cu grijă.

– Te-a sărutat?

Întunericul era un mod perfect de deghizare atât timp cât vocea n-o trăda.

– Știi atât de multe, răspunse Julie uimitor de repede, încât sunt sigură că vei găsi singur răspunsul și la această întrebare.

– O să încerc. Nu te-a sărutat încă propriu-zis, pentru că nu s-a hotărât încă dacă te va cere în căsătorie. Cel mai probabil e faptul că ești o afacere foarte bună, încât este convins că ar putea exista unele piedici.

– Dacă începi iar o să mă întorc acasă, zise Julie respirând adânc.

Fără să se gândească, se învârti urcându-se pe una din pietre, asfel încât se distanță de el. Păși repede pe următoarele pietre, conștientă că la fiecare pas rochia i se agăța de crengile răspândite peste tot. Își menținu echilibrul, ajungând repede la potecă. El veni din urma ei cu pași mari, dar fără intenția de a o ajunge până când ea se opri la câțiva pași pe cărare, scoțând un sunet înăbușit de furie, după care Julie râse, ușor triumfătoare.

Fără prea mult efort, Bryn o prinse în brațele sale puternice pe neașteptate, râzând ironic. Julie simți atunci cum toată furia pe care o simțea pentru el izbucni.

– Mă doare, țipă ea. N-o să te iert niciodată, Bryn.

– Te doare pentru că te împotrivești. Fă-o în continuare și spune-mi

de ce ai fugit?

– De ce crezi că am făcut-o?

– Cred că ești speriată și în același timp furioasă pe tine însăți că simți asta.

– Ei bine, te înșeli. Sunt foarte nervoasă pentru că tu ești o brută cinică și zeflemitoare.

Furioasă, făcu un ultim efort supraomenesc să se elibereze. Bryn îi dădu drumul la un braț, dar doar atât ca să-și elibereze mâna, apoi îi luă capul între mâini, ținând-o strâns. Julie îi văzu fața întunecată zâmbind malițios, rostind printre dinți:

– O să te învăț să fugi și să râzi de mine!

Apoi o sărută, numai că nu era un sărut, ci o pedeapsă dulce.

Nu dură foarte mult, auzind imediat o voce ce venea din față.

– Julie, mon Dieu, tu ești Julie? Ești singură?

Erau doar la câțiva pași distanță de Louis, iar Bryn rânji neplăcut, în timp ce Julie își trăgea sufletul încercând să-și vină în fire.

– Cu câteva momente în urmă, credeai că viața ta era destul de monotonă, rosti Bryn gentil. Dacă vrei să-i dai puțină culoare, spune-i lui Louis că te-am sărutat împotriva propriei voințe.

Julie era prea șocată încât să-l mai disprețuiască și tremura prea tare ca să mai fie în stare să-i răspundă. Pașii lui Louis se auzeau grăbiți pe cărare, iar Bryn, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, o luă ușor de braț, conducând-o înainte

Louis se opri mirat, uitându-se la ei. Era palid și enervat, iar ochii negri aruncau scântei.

– Oh...deci erai cu Bryn. Ann mi-a spus că ai plecat cu el, dar ați lipsit ceva vreme. Bănuiesc că totul e în ordine, dacă ești cu cineva mai mare decât tine.

– Cu siguranță, răspunse Bryn în locul ei pe un ton foarte lejer. I-am dat câteva sfaturi înțelepte. Orice fată drăguță are nevoie de un unchi.

– Întotdeauna ți-a plăcut să glumești, zise Louis cu demnitate.

– Așa este, uneori, dar nu mi se pare o glumă să fiu un unchi pentru cineva ca Julie. Ne întoarcem înapoi acasă?

Mai mult forțat, Louis trebui să se întoarcă și să meargă singur în față, deoarece pe cărare nu era loc pentru trei persoane. Bryn își menținu mâna pe umărul lui Julie ghidând-o. Ajunseră în dreptul arcului, iar Louis li se alătură în momentul în care Bryn își vârî ambele mâini în buzunare privind către turn.

– Am înțeles că nu ai mers cu Julie în turn încă...

– Locul ăsta aproape se dărâmă. Este foarte periculos, nici eu n-aș mai urca acolo.

Louis se abținu cu greu să nu mai continue, probabil încercând să-și amintească faptul că Bryn Sherard va deveni în curând cumnatul său.

– Cândva o să pun să fie recondiționat.

– Este o idee bună. Ar fi un punct de atracție pentru turiști. Ai putea transforma camera chiar într-un dormitor.

– Monsieur, spuse Louis evident iritat, îți bați joc de mine. Dar nu-mi pasă! Planurile mele în ceea ce privește Belle Marquise nu te privesc. Va veni și ziua în care vă voi trimite un cec ce va acoperi obligațiile dumneavoastră generoase.

– Asta-i bună!

Cei trei ajunseră pe terasa din fața casei unde erau așezați doamna de Meulen cu Ann, Luke și Fleur, ce părea o nimfă a nopții așezată într-un balansoar.

Nepăsător, Bryn se așeză lângă Fleur șoptindu-i ceva ce o facă să zâmbească, apoi se întoarse către madame.

– În seara asta sunt concursuri pe țărm, iar Fleur mi-a spus că ar vrea să le vadă. Dacă nu aveți nimic împotrivă, madame, o s-o conduc până acolo.

– Este seara lui Fleur. De ce n-ar avea ce își dorește? Și așa suntem prea puțini pentru o petrecere, așa că Louis ne va încânta cu niște înregistrări audio.

Julie se cufundă într-un scaun lângă Ann. Îl zări pe Bryn conducând-o pe Fleur până la mașină, dispărând apoi împreună. Restul serii îl petrecu într-o atmosferă oarecum dureroasă. Ann și Luke au vorbit toată seara, iar din când în când cereau părerea și lui Julie.

Când ajunseră la Murray Green, Ann intră direct în casă, dar Louis o mai opri pe Julie câteva secunde, ținând-o stâns de mână

– Mademoiselle, îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul când te-am văzut cu Bryn. În ceea ce te privește, am încercat să nu fiu prea sincer. Apreciez că femeile engleze au prietenii cu bărbații fără a fi ceva între ei, dar pe moment n-am gândit așa. Bryn Sherard este cel mai enervant om pe care-l cunosc, dar dacă vom deveni frați va trebui să îl suport.

– Frați? întrebă Julie.

Louis îi oferi zâmbetul său cald, șoptindu-i:

– Mi se pare că nu vei avea prea mult de muncă pentru a-i aduce împreună pe cei doi. Ai văzut cum a luat-o la plimbare de față cu bunica mea și cu mine. Pentru un moment, eram sigur că grand'mere o să-l refuze. Ei nu i se pare normal ca o femeie nemăritată să aibă asemenea libertăți. Dar madame este foarte iscusită, încât nu m-ar mira dacă ar fi intuit ceva. Dacă se va căsători cu Fleur, cu siguranță ne va înapoia ipoteca pe casă. Bătrâna este foarte mândră, dar în asemenea circumstanțe cu siguranță ar accepta.

– Povestea este pe cale să se desfășoare, spuse Julie încercând să-și mențină calmul. Ai o intuiție formidabilă în ceea ce privește poveștile de dragoste, cu profit dublu.

– Nu cred... Pur și simplu s-a întâmplat ca Fleur să se îndrăgostească de Bryn Sherard, care ne-ar fi de foarte mare ajutor, financiar vorbind. Eu unul nu caut o soție bogată. O să mă căsătoresc doar cu aceea pe care am s-o iubesc cu adevărat.

Julie își retrase mâna din strânsoare, adăugând:

– Sunt foarte obosită Louis. Noapte bună.

Era într-adevăr obosită, gândi Julie când ajunse în pat, obosită și sătulă de toate. Întotdeauna și-a imaginat că primul ei sărut va fi o experiență plăcută, dar n-a fost să fie așa. Buzele lui Louis pe gâtul său nu însemnau prea mult pentru ea. Cel a lui Bryn pe de altă parte o bulversase considerabil. De ce a trebuit să fie ambele în aceeași zi?

Știa că Bryn era fericit că reușise să plece cu Fleur. Condusese repede, pentru a mări distanța dintre ei și Belle Marquise. Cu siguranță merseseră

pe țărm, stând în mașină, ocrotiți de intimitatea dulce a nopții, ascultând sunetele de chitară și urmărind acrobații și dansatorii.

Louis avea dreptate. După seara asta nu va mai avea nevoie serviciile și decompania ei. Fleur, prin magnetismul ce-l emană o femeie îndrăgostită, devine mai sigură, fascinându-l pe Bryn fără niciun ajutor.

Julie se întoarse pe partea cealaltă și încercă asemenea unui copil trist și învins, să adoarmă.

Capitolul 6

Trecuseră câteva zile de când Noel își revenise iar febra îi scăzuse considerabil, iar puieții de piper fuseseră tăiați din rădăcină.

Niciunul dintre cei trei frați nu vorbise deschis despre viitorul la Murray Green, încât Julie avu impresia că doar ea se gândește ce o să urmeze de exemplu după un an de stat aici. Noel cu siguranță trăia concentrat în trecut, iar în ciuda voinței sale, Ann era din ce în ce mai implicată în extinderea clinicii. Nimeni n-o rugase să facă mai mult și nu s-ar mai fi numit Ann Penross dacă ar fi neglijat problemele bolnavilor. Ann încă se încăpățâna să nu-i permită lui Julie să lucreze cu ea.

– Niciodată n-a fost să fii infirmieră draga mea și unele din cazurile de acolo te-ar doborî de tot. Oricum tehnoredactezi pentru Noel, o ajuți pe Ignatia în casă, în curte. Nu trebuie să faci mai multe.

– Dar dacă merg cu tine, n-o să mai fii nevoită să muncești atâtea ore.

– Doar dacă am o urgență rămân acolo până dimineața. Trebuie să educ acest personal în timpul cel mai scurt cu putință.

– Ți-aș putea da o mână de ajutor.

– Și chiar dacă aș fi de acord să mergi cu mine la clinică, Bryn n-ar fi, clătină ea din cap. I-am spus asta într-una din zilele trecute, și s-a împotrivit categoric.

– Dar ce treabă are Bryn cu asta?

– Așa cum este cea mai importantă persoană de pe piața muncii de aici, tot el administrează și fondurile clinicii. El împreună cu doamna de

Meulen și cu Gray, au fondat comitetul spitalului.

– O să-l înlocuiești pe Gray în comitet? întrebă Julie, curioasă.

– Nu, răspunse Ann răspicat. Știi foarte bine că o să vând moșia.

– Mă gândeam că poate te-ai răzgândit.

– De ce aș face-o?

– Așa, fără niciun motiv. N-am mai auzit nicio discuție în ultimul timp despre vânzare...

– Mi-aș fi dorit să nu fi fost atât de multe lucruri de făcut aici, continuă Ann după o scurtă pauză. Acești bărbați ar fi trebuit să se fi căsătorit cu ani în urmă, iar soțiile lor să fi alcătuit o instituție pentru femei și un centru pentru tineri. Oriunde ai privi, se observă lipsa influenței unei femei albe.

– Dar madame?

– Ea este prea...elevată. Pentru ea, băștinașii reprezintă o masă de analfabeți, care ar trebui să fie recunoscători că plantația există, pentru a avea de muncă. Uneori, îmi pare rău că am venit aici.

Uneori, gândi Julie, și ei îi părea rău. Aici, pe această insulă din Caraibe, era ceva în neregulă cu relațiile interumane. Înainte să vină aici, își imagina că cel puțin unul dintre cei trei proprietari avea o familie normală și fericită aici. În schimb, nu găsise decât diverse intrigi, care îți dădeau un sentiment ciudat.

Momentan urmau să aibă loc câteva schimbări, pentru că sosiseră câțiva vizitatori. Ei se numeau domnul și doamna Delport, prieteni vechi ai familiei Sherard. Urmau să locuiască la Cabana Tamarisk, dar simpla lor prezență pe insulă schimba un pic atmosfera.

Într-una din zile, înainte de prânz, în timp ce Julie se schimba de costumul de baie, Ignatia o anunță că are o vizită.

– O s-o conduc pe doamna în sufragerie, spuse Ignatia cu accentul său ciudat. Vrea doar s-o întâlnească pe doamna Murray.

Mirată, Julie se îmbrăcă repede, își strânse părul și coborî. În ușa sufrageriei se opri, privind-o uimită pe doamna care bănuia că este soția domnului Delport. Părul roșu ieșea de sub pălărie, conturându-i frumusețea matură, ce contrasta cu ochii verzi, acoperiți de gene lungi. Julie îi putea da în jur de treizeci, treizeci și cinci de ani.

– Tu nu ești doamna Murray, spuse ea. Trebuie să fii sora mai mică. Eu sunt verișoara lui Bryn, Paula Fanshawe.

– Eu sunt Julie. Mă bucur să vă cunosc. Luați loc, vă rog!

– Mulțumesc. Femeia se așeză pe unul din scaune, apoi continuă:

– V-a povestit Bryn de mine?

– A menționat doar faptul că veți veni aici împreună cu soțul dumneavoastră, peste o săptămână sau două.

– N-a fost să fie așa. Soțul meu nu a venit cu mine. Divorțăm.

Julie nu știa ce i-ar putea răspunde, doar murmură:

– Ce păcat...

– Mike crede că așa ar fi mai bine. Spuneai că nu te-ai plictisit aici?

– Nu încă, noi suntem în vacanță.

– Oricum, o să te plictisești. Numai în cazul în care ești un om ciudat, ca Bryn, ai putea rezista aici. Niciodată n-am putut rămâne mai mult de câteva săptămâni. Perioada asta a anului este diferită totuși și nu mi-am imaginat un alt loc unde aș putea merge acum. Mâine dau o petrecere la Tamarisk și aduc personal invitațiile. Am fost deja la Belle Marquise și m-am asigurat că cei doi tineri vor fi acolo. Acea bătrână țeapănă crede că o zi ca cea de mâine ar fi prea mult pentru ea, mulțumesc Cerului. O să veniți?

– Toți trei?

– Bineînțeles!

– Cred că o să accept, cu toate ca Ann s-ar putea să nu fie liberă decât după-prânz. Bryn știe că ne-ai invitat și pe noi? întrebă Julie, precaută.

– Normal că știe. Există vreo problemă între voi?

– Nu cred. Numai că n-am mai fost invitați până acum la Cabana Tamarisk și n-am vrea să...

– Pentru un bărbat care are o casă superbă, este prea retras, o întrerupse ea fluturând neglijent o mână. Dar mi-a spus că intenționa să vă invite de îndată ce soseau primii invitați acolo.

– În acest caz, vă mulțumim foarte mult. O să fim acolo.

– Louis a ținut foarte mult să te anunț că el și Fleur o să vină să vă ia.

– Apropo, Fleur va veni, nu-i așa? întrebă ea ridicând una dintre

sprâncene. Se întreba oare de ce nu le-a spus nimic Bryn de invitație aseară?

Deci vizitele lui Bryn la Belle Marquise erau din ce în ce mai dese; de asta Louis nu se agita prea mult să îi aducă împreună pe cei doi. Totuși Julie avusese puțin noroc.

Paula Fanshawe refuză orice băutură și se pregăti să plece tocmai când apăru Noel, somnoros și nepieptănat. Paula se amuză de îmbrăcămintea lui, îi spuse că era primul scriitor pe care-l cunoștea, apoi se urcă în mașina lui Bryn și plecă.

– Minunat păr, exclamă Noel visător. E culoarea ei naturală?

– Așa este, și cred că natura a înzestrat-o cu el.

– Foarte bun pentru inspirație, dar mai puțin plăcut să trăiești cu așa ceva pe cap. Ce avem la prânz?

Când Julie îl anunță că o să-și petreacă ziua următoare la Cabana Tamarisk, fu foarte fericit

– Asta o să-mi completeze imaginea despre Farando Cay și o să pot vedea insula ca un întreg. Până la urmă, nu cred că Bryn Sherard este o persoană atât de rea. Trebuie doar să te obișnuiești cu el. La început, i-am simțit sarcasmul. Credea că am avut curaj să vin aici, să scriu despre insulă și strămoșii lui. Dar i-a plăcut faptul că i-am cerut una din acele copii ale stăbunicului său cu istoria insulei și faptul că am scris despre asta cred că l-a impresionat sincer. Acum înțeleg de ce era cel mai bun prieten al lui Gray.

Când veni Ann, acceptă inevitabila invitație, ridicând din umeri, urmând a veni după ce ieșea de la clinică.

A doua zi dimineață, la zece jumătate, sosi limuzina demodată a familiei de Meulen.

Noel era tăcut și privi la cele două persoane care coborâră din mașină și se îndreptau spre casă:

– Julie, cine este fata aceea? întrebă el pe un ton straniu.

– Este Fleur de Meulen, îi răspunse ea venind la fereastră lângă el. Am uitat că voi doi nu v-ați cunoscut. Este fermecătoare, nu-i așa?

– Încântătoare...pielea ei ca de măslin și ochii negri...n-am mai întâlnit

pe nimeni ca ea până acum.

– Asta pentru că n-ai călătorit prea mult, dragul meu. Să mergem.

După ce au fost făcute prezentările, Noel o ajută pe Julie să se așeze în spate lângă Fleur, apoi plecară.

Julie privi încântată pe geam. Văzu drumul mărginit de sisal, urmat de arborii de cacao, printre care erau plantate citrice, conducând către un gard viu din Tamarisk ce înconjura intrarea principală. De o parte și de alta erau așezate tufișuri ornamentale și în final în fața casei se întindea o pajiște, ici, colo cu straturi de flori ce duceau până la arcurile imense ce susțineau impunătoarea casă albă, acoperită cu țigle roșii, iar la etaj fiecare cameră avea balcon.

Nu era nimeni acolo, cu excepția lui Bryn. Veni pe ușa principală, îmbrăcat într-un costum sport alb, deschizând portiera mașinii

– Ei, Fleur! Și Julie. Ah și bineînțeles, cei doi frați supuși. Este prima dată când suntem cu toții împreună, cred. Intrați! Nimic din privirea sa cenușie nu sugera că și-ar fi amintit acel sărut crud.

Sufrageria era imensă. Din centrul pietrelor pavate se înălța un palmier gigant, ce urca până sus spre cupola din sticlă. Veniră imediat și soții Delport, împreună cu doamna Fanshawe, făcând prezentările.

– Serviți cafea sau ceva mai puternic? întrebă Paula

– Lasă asta în seama mea, spuse Bryn. O fi petrecerea ta, dar n-o să fim chiar pe aceeași undă cu tine. Apoi o privi pe Julie. Am văzut-o pe sora ta la clinică dimineață și am rugat-o să vină cu Luke.

Julie servi ceai de mentă și luă un mic bulgăre de cocos din tava cu dantelă. S-a sugerat un meci de tenis, dar niciuna dintre fete nu venise pregătită, iar Paula nu fusese dispusă să se schimbe din rochia ei de mătase înflorată. Julie sesiză că există o oarecare ironie între Bryn și Paula. Paula o invită apoi să meargă la piscina cu nuferi, unde o ceruse în căsătorie acum cinci ani soțul său.

Julie plecă impreună cu Paula, ajungând în spatele casei imense, lângă lacul artificial plin de nuferi.

– Să nu te căsătorești niciodată, Julie, spuse Paula cu aparentă indiferență. Niciodată să nu te îndrăgostești, ci doar distrează-te, pentru că

dacă te implici prea mult, îți va fi fatal.

– Dar cred că asta este normal. Fiecare mariaj este un model...

– Nu... Fiecare femeie visează ca mariajul ei să fie unul special, dar foarte rar se întâmplă să fie așa.. și când este dezamăgită, caută altceva care să înlocuiască golul rămas. De cele mai multe ori se întâmplă ca acel ceva să fie un copil, iar dacă acesta nu apare, atunci vine sfârșitul.

– Ești pesimistă pentru că acum ești nefericită, spuse Julie cu simpatie. Nu este totuși cel mai bun loc unde ai fi putut veni aici, nu-i așa?

– Te referi la Farando Cay? Probabil că nu. Întotdeauna eu și Bryn ne-am înțeles foarte bine și de asta m-am gândit să vin aici. Știu că n-o să fie de acord cu divorțul, dar vreau doar puțină afecțiune din partea lui. Draga mea, ești prea tânără să asculți lucrurile astea și nu este corect din partea mea să-ți răpesc visele. Povestește-mi despre tine...unde ai locuit în Anglia? Ce ai făcut acolo?

Vorbind, se întorseseră amândouă în casă. Ann și Luke tocmai sosiseră și ei, urmând a lua cu toții prânzul. În timpul mesei s-au discutat diverse idei pentru după-amiază, iar după masă Julie merse pe plajă împreună cu Paula, Louis și domnul Delport. Louis se oferi să-i ducă la o plimbare cu o barcă cu pânze în larg, promițându-i lui Julie că este abia prima escapadă cu el în largul mării.

Au ajuns cu toții la timp pentru a-și lua ceaiul sub palmieri. Cina urma a fi luată în grădină, unde câțiva băștinași cântau la chitară și acordeon. Cântară câteva cântece frumoase, după care Bryn îi plăti și-și văzură de drum.

După cină, toată lumea dansă după ce programară radioul pe câteva posturi interesante. Bryn dansă cu Ann și cu doamna Delport, apoi o rugă pe Fleur, care-l privea în ochi în timp ce el o luă de braț. În același timp, Louis îi șopti mulțumirea de a-i vedea împreună pe cei doi, dar Julie se simți atât de stingherită, încât imediat ce se termină dansul, se duse să-l caute pe Luke afară.

Dar Luke era așezat pe unul dintre șezlonguri în celălalt capăt al grădinii, fumând în liniște, așa încât Julie renunță la idee și se așeză pe unul din scaunele din fața intrării. Bryn stătea în pragul ușii încercând

să-și aprindă o țigară, dar văzând-o pe Julie, se apropie de ea.

– Obosită?

– Nu foarte. O să dansez din nou imediat.

– Eu n-aș mai face-o. Ai avut o zi foarte lungă. Genul ăsta de petreceri sunt ideile Paulei, nu ale mele.

Îi oferi o țigară, dar Julie refuză, iar el se așeză pe unul din scaunele de lângă ea și zise:

– Am o informație pentru tine...

– Da? Ce mai este de data asta?

– Louis vrea să construiască o sută de căsuțe pentru turiști.

– Ar putea? spuse ea uitându-se la fața lui ușor întunecată.

– Nu e nimic ce l-ar putea împiedica, dacă și-ar permite. Deja i-a vândut și doamnei de Meulen ideea.

– Dar nu te-a consultat pe tine mai întâi?

– Nu încă... oricum, ea nu i va permite până n-aș fi eu de acord.

– Atunci, este în regulă...

– În ceea ce mă privește, da. Ți-am spus ție, pentru că are legătură cu ce te-am avertizat anterior. Această idee a lui face parte din planul său de reconstrucție pentru Belle Marquise. Dar din păcate pentru el, nu-și poate permite să le construiască încă, așa că nu poate face mare lucru fără permisiunea mea.

Deci, Louis mai avea un motiv pentru care-și dorea ca sora sa să se căsătorească cu Bryn. S-ar putea să fie adevăratul motiv pentru care își dorește acestă căsătorie și nu acela că își dorește ca Fleur să fie fericită alături de bărbatul pe care-l iubește.

– Până la urmă ai observat vreo schimbare la Fleur de când poartă diamantele?

– Este diferită, spuse el zâmbind, dar sunt sigur că nu din cauza diamantelor. Este mult mai plină de viață, iar asta o face mai femeie. Mult mai femeie decât ești tu, Julie.

– Ai spus un lucru groaznic, spuse ea, dar cum ești îngrozit de mine, nimic nu mă mai surprinde.

– Ești nedreaptă, cred. Din câte mi-aduc aminte, te-am sărutat o dată.

– Sper că ți-a plăcut mai mult decât mi-a plăcut mie, răspunse ea cu greutate.

– Să fiu sincer, chiar deloc, nimic din ce nu m-aș fi așteptat.

Bryn făcu o pauză, apoi spuse brusc:

– Despre ce ai vorbit cu Paula, dimineață?

– Era interesată de viața noastră din Londra, răspunse Julie, încercând să-și adune gândurile.

– N-a vorbit deloc despre ea?

– Da, foarte puțin, dar nu confidențe...

– Chiar are nevoie de o femeie în care să aibă încredere și, culmea, te-a ales pe tine. Ar trebui să stai departe de ea, pentru că n-o să-ți facă bine deloc.

Aici, afară, Julie îl putea privi mult mai de aproape decât ar fi îndrăznit înăuntru. Expresia feței lui era severă, și simți brusc o simpatie pentru Paula Fanshawe, care fără să vrea îl adusese în situația asta. Atunci când se discutau probleme legate de căsătorie și morală, Bryn era de oțel.

– Ești dur cu ea. Verișoara ta este o femeie foarte nefericită.

– Este doar vina ei, să știi...Acum că Paula deja ți-a mărturisit o parte din problemele ei, îți va spune și mai multe. Te-a ales pe tine la bine și la rău

Ultima frază îi stârni o plăcere acidă, privind-o pe Julie cu un zâmbet ironic

– Și ca să te scutesc de o asemenea experiență îți voi povesti eu direct, dacă bineînțeles o să vrei...

– Vreau...

– Se presupunea că sunt o pereche perfectă. S-au cunoscut acum cinci ani, când Mike venise aici din America de Sud pentru o scurtă vacanță. Paula era și ea aici împreună cu mama sa, și așa s-au îndrăgostit unul de celălalt. Am fost foarte fericit, mai ales că Paula a avut întotdeauna o problemă cu bărbații, iar Mike era calm și echilibrat– exact ce avea ea nevoie. Așa că s-au căsătorit în același an în Nassau și au plecat împreună în America de Sud. Pentru o vreme, totul părea că merge perfect și sunt sigur că în primii trei ani au fost foarte fericiți. Problema a fost că Mike

s-a gândit prea mult la ea.

– Și de ce ar fi asta o problemă?

– Draga mea fetiță, femeia n-a fost făcută să nu profite de o situație de genul acesta. Datorită locului său de muncă, Mike pleca adesea câte o zi, două, în afara orașului. Aveau destui prieteni acolo, încât Paula nu se putea simți singutră– sau cel puțin așa gândea Mike. Anul trecut când au venit aici mi-am dat seama că ceva se întâmplă,se certau, era ceva ciudat între ei. Iar Mike, crede-mă, nu este genul de om certăreț, dar dacă ar fi știut cum s-o stăpânească pe Paula, probabil că lucrurile n-ar fi ajuns atât de departe

– Acum devii dezgustător și totodată plin de masculinitate. Dacă Mike ar fi fost mai autoritar, Paula l-ar fi părăsit mai de mult.

– Nu cred...Existența sa anostă a înnebunit-o pentru că ea vroia mai multă acțiune. Și când Mike a întrebat-o dacă în absența lui nu s-a mai întâlnit și cu alți tipi, atunci Paula a izbucnit. Mike a refuzat să se certe cu ea, așa că Paula a plecat într-un club de noapte și s-a întors acasă într-un mod mai puțin plăcut. Și n-am presupus eu nimic. Chiar ea mi-a spus toate astea.

– Dar n-ar fi trebuit să încerce să discute mai întâi, să se înțeleagă, ca oricare soț și soție?

– Da...bineînțeles, o aprobă Bryn cu sarcasm. Din punctul tău de vedere, Mike ar fi trebuit să vină și să-i șoptească la ureche: Draga mea, nu că mi-ar păsa dacă te-ai sărutat cu alți bărbați, dar dacă a trebuit s-o faci...

Bryn se opri și se lăsă pe spate în scaun.

– Dar el n-ar fi trebuit s-o lase să plece. Cât despre intentarea unui divorț... Uită de asta, spuse el brusc. N-ar fi trebuit să-ți povestesc.

– Dar dacă tot ai început, te rog să termini. A cui a fost ideea divorțului?

– A Paulei, cred, dar se pare că Mike i-ar fi spus să-și vadă de viața ei.

– Ei bine, vezi? Involuntar, Julie fusese prinsă de povestea celor doi. Crezi că el o mai iubește?

– Da, săracul de el.

– Dar nu ți-ai dat seama că și Paula îl mai iubește?

– Ți-a spus ea asta?

– Nu, dar este foarte evident. Dacă nu l-ar mai iubi, ar fi fost fericită că l-a părăsit, dar nu e așa. Se simte rănită și frustrată, și sunt sigură că se gândește la el tot timpul și te urăște pentru faptul că tu ești de partea lui. Conta foarte mult pe înțelegerea ta.

– În regulă, am înțeles. Dar ea a făcut un lucru de neiertat– a plecat imediat și l-a lăsat să suporte compasiunea prietenilor lor. Iar într-un fel sau altul, va trebui să-și continue munca, fără a ști ce urmează să facă Paula.

– Dacă ar fi fost soția ta...

– Dacă ar fi fost, spuse el cu violență, n-ar fi ajuns niciodată aici. Aș fi făcut-o să regrete doar dacă s-ar fi uitat la un alt bărbat!

– Doamne, spuse Julie sobru, cred că vorbești serios!

Bryn râse ușor, dar sec.

– Până la urmă este problema lor, nu a noastră. Las-o baltă, Julie, și dacă Paula îți va spune mai multe, ascult-o în tăcere...

Nici nu-și termină fraza când întoarse brusc capul și se ridică în picioare.

– Ce a fost asta? Așteaptă aici!

Dar Julie merse cu el, pe cărarea ce ducea către grădina superbă, înconjurară casă și coborâră pe treptele ce duceau către o altă grădiniță. În apropiere, un bărbat încerca să se ridice în picioare, agățându-se de balustradă.

– Luke! exclamă Julie când ajunse lângă el.

Bryn veni lângă ea, ținând mâna pe genunchiul lui Luke

– Ai căzut, bătrâne? Te-ai rănit undeva?

– E doar blestematul ăsta de genunchi, răspunse el, respirând sacadat, dar zâmbind. Eram pe la jumătatea scărilor când brusc, a cedat. Mi se mai întâmplă uneori. De obicei stau pe lângă zid, dar mă gândeam departe și am uitat. Iertați-mă că sunt o pacoste.

– O s-o chem pe Ann, spuse Julie în timp ce se ridică în picioare. Ea știe ce e de făcut!

– Nu! exclamă Luke, ca și cum l-ar fi împușcat cineva. N-o să-i spui

nimic, Julie. Absolut nimic!

– Dar Luke...

– Nu-mi pasă. N-o să-i spui nimic despre asta.

– Ann nu poate face prea multe, Julie, interveni Bryn. O să-l duc pe Luke într-una din camerele de sus, și o să-i lăsăm pe ceilalți să creadă că a trebuit să plece. Doctorul Jackson nu va putea ajunge decât mâine dimineață.

– Atunci, ar trebui ca măcar Ann să-i vadă genunchiul. În astfel de cazuri, este la fel de pricepută ca un doctor.

– O să aștept până mâine dimineață, spuse Luke ferm. Să nu-i spui niciun cuvânt, te rog!

– Mergi la ceilalți, o să vin și eu imediat, îi spuse Bryn în timp ce-l ajută pe Luke să se ridice.

– O să te ajut. Nu suport să aud cum sună genunchiul ăsta!

Bryn scoase un sunet de exasperare, dar Luke o privi și în final întinse o mână după umerii lui Julie. Ușor, ajunseră la capătul scărilor, iar prima cameră în care se opriră fu biblioteca, îl lăsă pe Luke într-un scaun, iar Bryn deschise fereastra în stil franțuzesc, apoi îi spuse lu Julie:

– Poți pleca, Julie. Du-te și bea ceva tare!

– Poate vrea Luke ceva de băut...

– Am ceva în barul de aici. Fii fată drăguță și mergi la ceilalți.

Julie dădu perdeaua la o parte, ieși și închise ușa. Stătu în întuneric un minut, luptându-se cu durerea unor lacrimi inexplicabile. Apoi auzi vocea lui Louis, evident îngrijorat.

– Fleur, nu-mi imaginez unde s-ar fi putut duc pentru că n-am mai văzut-o de când a dansat ultima oară cu mine.

Julie se întoarse pe cărare, iar când o zări Louis, o prinse de ambele mâini:

– Cherie, am fost foarte îngrijorat. De ce n-ai spus că vroiai să mergi la plimbare? Cu siguranță. nu te-aș fi lăsat singură.

– Dar nu erai cu Bryn? întrebă Fleur.

Julie murmură ceva ca răspuns, iar Louis îi întinse un pahar de rom. Julie nu se mai simțea în stare să danseze, așa cum nu îndrăznea să

vorbească cu Ann care conversa liniștită cu Paula și cu doamna Delport.

Când Bryn veni, Ann spuse că era timpul să plece. Noel, care părea foarte bine dispus, aduse mașina lui Ann. Louis și Fleur plecară însă primii.

Ann mulțumi pentru ospitalitate, apoi întrebă curioasă unde a dispărut Luke

– Au apărut unele probleme, răspunse Bryn, dar o să merg chiar eu la el imediat.

– Să-i transmiți noapte bună din partea noastră.

Bryn dădu din cap, în timp ce Ann se așeză în mașină. Apoi, el deschise portiera din spate a mașinii pentru Julie, privind-o în ochii ei neliniștiți.

– Încetează, îi șopti el poruncitor. Pentru Dumnezeu, lasă-i pe ceilalți să-și rezolve singuri problemele. Ne vedem mâine!

– Mâine? repetă ea surprinsă

– Da. Încearcă să te relaxezi, altfel o să explodezi. Noapte bună.

În mașină, Julie se simți ceva mai bine. Bryn va veni mâine, se gândi ea, special s-o vadă pe ea. Nu era nimic romantic în felul în care o spusese, dar asta nu mai conta. Deja era a doua zi.

Capitolul 7

Luke nu mai suportă și această nouă rană la genunchi. Datorită căzăturii, tendoanele fuseseră și mai afectate, iar șchiopătatul era mult mai evident. Doctorul Jackson i-a spus că în câteva săptămâni se va recupera. Bryn observă că Luke nu părea foarte îngrijorat de situație, cu toate că avea să petreacă mult timp fără a se mișca. Urma să rămână la Bryn acasă câteva zile, cu Paula ca asistentă, dar momentan era la el acasă, deplasându-se ușor.

– Va trebui s-o mint pe Ann în continuare? întrebă Julie când Bryn o sună a treia oară

– Ai grijă de tine, micuțo, spuse el în maniera lui ironică obișnuită, și cred că ai putea să mai minți un pic.

Bryn veni de patru ori în perioada aceea și doar dimineața, când Ann era plecată, iar Noel lucra. Distant, fuma câte o țigară, acceptând o ceașcă de cafea, apoi pleca. În a cincea dimineață, Julie era conștientă că de data asta Bryn avea nevoie de un motiv întemeiat să mai vină la Murray Green.

În acel sfârșit de săptămână, Louis o anunță că iahtul său era pregătit să meargă la un picnic.

– Fleur o să meargă și ea și m-am gândit că n-ar fi prea ciudat să-l invităm și pe Bryn. De când îi acordă atenție lui Fleur fără eforturile noastre, nu trebuie să mă mai prefac în fața bunicii. Chiar am avut câteva discuții cu ea în ceea ce privește planurile mele pentru Belle Marquise. Totul decurge exact așa cum am sperat.

– Bunica ta presupun că își dorește foarte mult ca amândoi să rămâneți definitv în Farando Cay.

– Ar fi frumos, nu-i așa? remarcă el cu mândrie. Asta doar dacă Fleur va deveni soția lui Bryn Sherard, iar eu aș reuși ca Belle Marquise să aducă profituri mai mari. Noi, cei din familia de Meulen, am stat prea mult în umbra celor din clanul Sherard.

– Dar niciodată nu te-a interesat plantația, punctă Julie.

– Nucă de cocos! Cui îi pasă de cocotieri? spuse el. Detest mirosul uleiului ce-l emană și sunt foarte puțin impresionat de pământurile întinse cu cacao și sisal ale lui Sherard. Mai sunt și alte căi de a face bani.

Louis vorbea într-un mod misterios, așteptându-se ca o persoană atât de tânără și de dulce ca Julie Penross să nu poată înțelege afacerea imensă pe care o avea în gând.

Noel îl înlocui însă pe Bryn deoarece acesta era prea ocupat. Navigând în apele caraibiene, Julie se întrebă dacă Noel nu se îndrăgostise de Fleur. Avea ceva ciudat în privire. Probabil aici în Caraibe, era ceva în aer ce afecta emoțiile, sau era reacția chimică a englezilor care intrau în contact cu francezii.

A doua zi după ieșirea în larg, Noel ieși la plimbare singur pentru câteva ore, un fapt mai puțin întâlnit la el. Atât Julie cât și Ann își ridicară semne de întrebare, dar Ann o liniști, amintindu-i lui Julie că Noel nu se putea îndrăgosti decât de cărțile lui.

– Presupun că da. Oricum, Noel n-ar avea nicio șansă să se căsătorească cu ea. Slavă Domului că nu s-a îndrăgostit de Paula Fanshawe.

Ann râse ușor, spunând:

– Nu pot suferi femeile ca ea. N-are nimic în cap, în afara faptului că vrea să-și satisfacă plăcerile egoiste.

– Nu cred că ai dreptate, Ann. Nu cred că a vrut să fugă de propriul soț. Pur și simplu căsătoria sa devenise imposibilă

– Ar fi trebuit să-i fie imposibil să îl părăsească...

– Ești la fel de rea ca Bryn. Gândește-te puțin. Tu și Bryn asemănați foarte mult la caracter. Sunteți amândoi foarte buni la flecărit și

întotdeauna vă urmați propriile sfaturi. Și el o învinuiește pe Paula în întregime, dar Luke n-o face.

– Luke? repetă Ann, ca de obicei când se îndoia de ceva. Ce a spus el despre doamna Fanshawe?

– Se pare că o găsește amuzantă, răspunse Julie, amintindu-și de rana lui Luke. Oricum, el o cunoaște de acum doi ani.

– Mi se pare că Luke ne evită în ultima vreme, comentă Ann gânditoare. Nu l-am mai văzut din ziua petrecută la Bryn acasă. Tu l-ai mai văzut?

– Nu.

– Credeam că i-a făcut plăcere să ia cina cu noi. Poți să-l mai inviți, dacă o să-l mai vezi.

– Bine, așa o să fac.

Julie stătu departe de Luke, pentru că simțea că n-o să vrea să vadă pe nimeni până când n-o să-și revină. O să meargă luni la el, cum făcea de obicei, se gândi ea.

Așa că luni dimineață cumpără niște pește de la una din femeile din port, apoi aruncă o privire la fetele care confecționau diverse obiecte din scoici și se îndreptă spre locuința lui Luke.

Nu era nimeni pe verandă, așa că bătu la ușă, răspunzându-i chiar Luke.

– Bună, spuse el, dar nu așa cum s-ar fi așteptat Julie. Vino înăuntru. Cred că îți este foarte cald.

– Așa este. Mi-ai spus că aș putea veni să-i cer lui Sam ceva de băut dacă trec pe aici și acum chiar am nevoie de ceva de băut.

– Am niște limonadă. Cu multă gheață?

– Te rog.

Cuburile de gheață se loviră de marginea paharului și Luke îi turnă lui Julie lichidul verzui. Julie privi cu atenție camera, apoi adăuga:

– Aici mă simt mult mai acasă decât la Murray Green. Aici este mai mult lumină decât la noi.

– Întotdeauna spui lucruri drăguțe, Julie, cel puțin mie. Cred că atunci când te vei căsători, vei putea locui chiar și într-un loc mai puțin

extravagant ca acesta.

– Dacă o să-l iubesc, o să fiu fericită și într-o mocirlă. Dar n-aș renunța la o casă așa de drăguță și de primitoare pentru nimic în lume. Doar pentru Ann poate...

Luke nu spuse nimic un minut sau două.

– Când o să încheie sora ta afacerea cu Bryn? întrebă el scurt, neobișnuit.

– Te referi la vânzarea casei? Nu este nimic sigur deocamdată, dar cred că o s-o facă atunci când Bryn va fi pregătit.

– Bryn este pregătit de luni de zile. Ea n-are decât să-i accepte oferta sau să aștepte una mai bună. Ținând cont de câtă muncă a depus Bryn pentru această moșie, cred că oferta lui este destul de generoasă. Ann ar trebui să semneze cât mai repede.

Julie tresări, pentru că nu acesta era felul de a fi al lui Luke

– Bryn nu pare să se grăbească, spuse ea, dar cred că este convins de faptul că Ann o va vinde înainte să plecăm de aici.

Urmă o nouă pauză, mai relaxată decât prima.

– Ați stabilit când plecați?

– De ce? Nu... depinde foarte mult de cartea lui Noel și de terminarea treburilor lui Ann la clinică. Nu suportă ineficiența printre cei care îngrijesc bolnavii.

– Chiar crede că după câteva luni petrecute la clinică se vor întâmpla miracole? Pun pariu că imediat după plecare ei, acele infirmiere de la clinică își vor relua obiceiurile. Ar trebui să mai existe cineva care să le supravegheze, și nu cred că un localnic va putea face asta. Îl respectă pe doctorul Jackson pentru că e aproape alb. Nu vreau să fac diferențe de rasă, dar ăsta este adevărul.

– Atâta timp cât va fi aici, Ann își va da toată silința, dar...

– Sunt de acord cu asta. Vroiam doar să subliniez ce se va întâmpla după plecarea ei. Când va pleca, își va lua și puternica influență cu ea. Poți chiar să-i spui asta.

– De ce nu-i spui chiar tu? sugeră Julie. Am primit ordin să te invit la cină

– Al cui ordin?

– Al lui Ann, bineînțeles. O să vii, nu-i așa?

– S-ar putea să nu mai am timp, spuse el căutându-și pipa. Cât de repede pot o să aranjez lucrurile la fabrică într-o săptămână, două, apoi o să plec un timp.

– Dar mă gândesc că totuși vei fi nevoit să mănânci în fiecare seară până atunci. De ce n-ai cina cu noi măcar o dată?

– O să te anunț eu. Vrei o țigară?

Pe tot parcursul discuției cu Luke, Julie se simți ciudat. Probabil că accidentul îl afecta atât fizic, cât și psihic. Probabil nu mai avea nicio speranță că piciorul se va recupera, iar datorită singurătății se gândea că nu mai este bun la nimic. Ceea ce era o concluzie absurdă pentru un om care conducea două fabrici imense și organiza totul.

Când plecă Julie, el îi zâmbi luând-o după umeri.

– Nu te îngrijora Julie. Nu există nicio problemă pe lumea asta care să nu aibă o soluție. Adu-ți aminte de asta când rămâi fără curaj

Julie se urcă în mașină, conducând spre casă. Cu toate că era trecut de doisprezece, Ann era acasă, fumând o țigară pe verandă și răsfoind o revistă.

– Ai fost să-l vezi pe Luke?

– Tocmai acum vin de la el. A spus că ne anunță când va putea veni la cină.

– Ce-i mai face genunchiul?

Julie făcu o pauză. N-o mai auzise niciodată pe Ann vorbind pe acel ton greu, încordat.

– Mai bine, cred. Poate să meargă, dar nu la fel de bine ca înainte.

Ann strivi în scrumieră filtrul rămas de la țigară, apoi continuă:

– Ce naiba se întâmplă cu voi toți? Am auzit despre acea cădere abia dimineață, la clinică. S-a întâmplat ca doctorul Jackson să pomenească despre asta din întâmplare, altfel n-aș fi aflat. Nu pot înțelege cum, cu toate că eram acasă la Bryn când Luke s-a rănit, nimeni nu s-a gândit să mă cheme să-l ajut. Ai știut despre asta?

Julie nu mai avea cum să se prefacă, pentru că Ann o cunoștea mult

prea bine

– Eram cu Bryn când l-am găsit pe Luke. Bryn l-a dus în bibliotecă, iar mai târziu l-a chemat pe doctorul Jackson. N-ai fi putut face nimic.

– De unde știi asta? Și de ce, pentru Dumnezeu, n-ai zis nimic de atunci?

– Bryn mi-a cerut să nu-ți spun nimic.

– Bryn?

– De fapt...Luke a vrut ca tu să nu afli. În momentul în care l-am văzut că este rănit, am vrut să vin să te caut, dar el nu a vrut. Iar Bryn a fost de acord cu el. Nu știu de ce...

Ann luă o altă țigară și aprinse un chibrit.

– Îmi pare rău că am reacționat așa. N-a fost vina ta, Julie, dar bărbații ăștia doi mă înnebunesc. Nu acceptă nici măcar un singur lucru din partea mea, pentru că în sinea lor nu sunt de acord cu faptul că m-am măritat cu Gray. Dar o să le plătesc cu aceași monedă. O să fac în așa fel încât n-o să mai aibă nimic de comentat.

Ann trase adânc din țigară, își îngustă ochii, apoi continuă:

– Nu mai vând Murray Green, Julie. O să angajez pe cineva care să se ocupe de plantație și o să construiesc un spital pentru copii. Cunosc un doctor în Anglia care ar fi încântat să se ocupe de asta, iar asistentele le voi pregăti chiar eu. Sunt sigură că Gray ar fi fost de acord cu asta și nu văd ce altceva aș putea face cu banii.

– Sună minunat! Acum, o să mă lași să lucrez ca asistentă...

– Oh, nu... Tu o să fii liberă să faci ce vrei. La un moment dat, Noel o să vrea să se întoarcă în Anglia și tu probabil o să te întorci cu el. Dar asta rămâne doar între noi două, Julie. O să contactez un arhitect mai întâi, să văd cam cât m-ar costa înainte de a face ideea publică.

– Dar i-ai promis lui Bryn că o să vinzi totul. Ce crezi că o să spună când va afla despre asta?

– Nu mă interesează, atâta timp cât eu și copiii muncitorilor lui o să avem o nouă șansă la viață, iar clinica va putea fi folosită doar pentru adulți. Clădirea nu va fi foarte scumpă și poate voi reuși să obțin unele aprobări de la guvern pentru echipamente. Cred că voi reuși.

Julie știa că Ann cu siguranță va reuși. Într-o oarecare măsură asta o întristă pe Julie deoarece știa că odată cu acest nou mod de viață, Ann nu va mai avea timp și pentru ea însăși.

În weekendul următor, doamna de Meulen îi permise lui Louis să dea o petrecere pe plajă, la care a fost invitată toată comunitatea albă.

Louis era o gazdă fermecătoare. La apus, serviră cocteiluri cu măsline și ceapă roz pe băț. Toată lumea purta pe dedesubt costume de baie, iar la căderea întunericului majoritatea au ales valurile.

Julie era cea mai fericită când ajunse în apă. Așezată lângă Noel pe plajă, observă cât de încântată era Fleur participând pentru prima dată la o petrecere neconvențională, iar libertatea o făcea să pară mai mimunată decât de obicei.

– Ai uitat că porți un colier? îi șopti Bryn lui Fleur.

– Probabil că am uitat, ce prostuță sunt.

Bryn îi luă colierul de la gât, iar intimitatea dintre cei doi o lovi pe Julie drept în inimă. Astfel încât, se dezbrăcă de halat și intră direct în apă.

Înotul alina durerea. Julie nu înotase niciodată noaptea până atunci, iar apa i se părea surprinzător de caldă, în ciuda întunericului. Înotând zărea pe plajă capetele femeilor și bărbaților care se distrau cu o minge. Cu cât înainta, cu atât apa era mai rece, dar nu obosise, chiar dacă se îndepărtase considerabil de ceilalți. Se gândi la Luke care spusese:

– Eu nu merg să înot. Aș arăta ca un idiot dacă ar trebui să mă scoată din apă una dintre fete.

– Comoditatea n-a dus pe nimeni nicăieri, dar nici faptul că stai întins într-un scaun n-o să te ducă. Tabloul ăsta ți se potrivește de minune, spuse Ann, iar Julie nu-și dădu seama dacă intenționa să sugereze ceva, dar Luke îi zâmbi și continuă să fumeze din pipă.

Julie speră că Louis n-o va urmări în apele mai adânci. Apoi își aminti că madame era împotriva petrecerilor pe plajă mixte, dar Louis reușise să o convingă în cele din urmă. Oricum, Julie se simțea mai bine singură.

Țărmul părea din ce în ce mai departe, așa încât se hotărî să se întoarcă, mărind viteza. Dar deodată umărul începu s-o înțepe îngrozitor de tare și nu-și imagina de ce. Un pește imens și luminos îi trecu pe lângă

picioare și, alarmată, încercă să se îndepărteze. Fusese o prostie din partea ei să înoate atât de departe. Știa că apele astea erau pline de tot felul de ființe, iar noaptea fosforescența lor era terifiantă. I se părea stupid să-i fie frică de ei, dar cine n-ar face-o dacă durerea din umăr devenise insuportabilă. Nu mai simțise niciodată așa ceva, iar brațul parcă îi paraliză. Dădu repede din picioare, uitându-se după cineva pe care l-ar fi putut chema în ajutor. Zări încă unul dintre acei pești îngrozitori, teama imobilizând-o astfel încât se scufundă câțiva metri, atinse ceva cu piciorul, dar își pierdu orice direcție, înghițind din ce în ce mai multă apă.

Simți apoi cum un braț îi înconjoară talia.

– Continuă să dai din picioare, îi ordonă Bryn. De ce naiba nu mi-ai răspuns când te-am strigat?

Dar ea nu-l auzi, nu auzea nimic altceva decât bătăile propriei inimi. Byn înotă cu ea până la țărm, iar când se așeză pe nisip simți cum Bryn o învelește într-un prosop, apoi se așază lângă ea, luând-o în brațe

– Ești o înotătoare grozavă, spuse el cu un ușor sarcasm.

– Taci! murmură Julie. Pleacă și lasă-mă singură!

– Vai, câtă recunoștință... Ce încercai să faci acolo– o nouă mișcare? Arătai ca un vapor cu aburi în miniatură.

– Foarte amuzant! Am fost pe punctul de a mă îneca.

– Doamne, nu m-am gândit la asta nicio clipă, spuse el schimbând tonul. Ești o înotătoare destul de bună-ai avut crampe?

– Nu, a fost doar un curent prost. Acum poți pleca.

– Julie, spuse el în timp ce mâna lui îi atinse spatele învelit în prosop. Îmi pare foarte rău. Nu păreai speriată. Și când am văzut că nu îmi răspunzi, m-am gândit că exersai ceva. Ce te-a speriat așa? Peștele?

– Ei...ei...m-au atins, răspunse Julie aproape fără voce.

– Ce copil ești. Apoi Bryn îi luă din păr o plantă agățată din mare și asemenea unui copil, îi desfăcu părul, mângâind-o pe creștetul auriu.

– Nu ți-aș fi vorbit așa, dar am crezut că te prostești. Și chiar când te-am adus pe plajă, am crezut că te jucai. Uită-te la mine, Julie.

– Nu vreau. Nu vreau să văd pe nimeni

– Nu fi prostuță, spuse el ușor. Era normal să întâlnești pești atât de

mari, dacă ai mers atât de departe. Te-aș fi avertizat, dacă aș fi știut că te vei aventura atât de departe. Știu că sunt înfricoșători, dar ar fi trebuit să te întorci înapoi. Nu erai în pericol dacă te mișcai.

Julie își aminti de umăr. Durerea insuportabilă dispăruse acum, lăsând doar ceva fierbinte. Orice ar fi fost, n-avea de gând să-i spună lui Bryn.

Ea își ridică capul, așezându-și o mână pe nisip, iar cu privirea spre mare, spuse:

– Mulțumesc oricum că m-ai ajutat. Ar fi mai bine să mergem la ceilalți.

– Ai răbdare câteva minute. Nici măcar nu ne pot vedea, așa că n-o să se întrebe unde suntem.

– O să creadă că e ciudat faptul că ne-am îndepărtat.

– Lasă-i să creadă. Măcar de-aș fi avut o țigară. Cu siguranță, te-ar fi ajutat să te calmezi. S-a terminat acum. Îți este frig?

Julie dădu din cap în semn că nu. Fizic, îi era destul de cald, dar sufletul îi rămăsese înghețat. Ura să stea cu el singură, departe de mulțime. Niciodată nu mai simțise asta, era pur și simplu amețitor.

– Nu mi-au plăcut niciodată prea mult petrecerile pe plajă, continuă Bryn, dar vizitatorii le iubesc. Au impresia că așa trăim noi mereu. Nu se gândesc că și noi avem probleme normale.

– M-am gândit că problemele tale au fost întotdeauna legate de afaceri. Sau tu o numești pe Paula Fanshawe o problemă, spuse Julie descurajată.

– Așa este, dar ea nu e cea mai gravă problemă cu care mă confrunt momentan. Niciodată n-am avut atâtea pe cap ca acum. Este și ghinionul lui Luke– care acum simte nevoia de o pauză, așa că va trebui să mă descurc fără el, cel puțin o perioadă. Mai este și Louis, care trebuie supravegheat; tânărul ăsta se mișcă foarte repede în mai multe direcții, lucrând sub acoperire. Apropo, madame are impresia că Louis dorește să rămână aici pentru totdeauna și bineînțeles să se căsătorească. Nu mi-a spus prea multe, dar am simțit că își dorește să-l ajut să-și găsească pe cineva, de dragul prieteniei noastre. I-am spus doamnei că cel mai înțelept ar fi totuși ca Louis să preia locul tatălui său la biroul din Cherbourg.

– Cineva oricum va trebui să aibă grijă și de Belle Marquise. La urma

urmei, dacă el va moșteni locul...

– Ar lua imediat doar banii, până s-ar plictisi. Ți-ar frânge inima dacă l-am convinge să se întoarcă în Franța?

– S-ar putea să mă ia cu el, răspunse Julie cu o urmă de insolență. Bryn, cred că ar trebui să ne întoarcem totuși la ceilalți.

El se așeză lângă ea, încât Julie îi putea simți respirația pe obraz. Bryn îi spuse încet:

– Întotdeauna ai văzut lucrurile altfel, Julie, și îți complici singură viața. Nu este înțelept să ții totul ascuns în tine. Nu-mi spune că nu-ți pasă de nimic pe lumea asta, pentru că eu știu că nu e așa. Și mai știu că nu poți vorbi cu nimeni. Fratele tău este prea captivat de el însuși, iar Ann cu siguranță nu-și mai aduce aminte cum era la douăzeci de ani.

– Dar tu ești perfect, spuse Julie în timp ce strânse mai tare prosopul și se pregăti să se ridice. Și din câte mi-aduc aminte, ești cu puțin mai în vârstă decât Ann. O să mă descurc, Bryn.

– Bineînțeles că da, dar ți-ar prinde bine o mână de ajutor din când în când. Ai apela vreodată la mine dacă ai avea vreo problemă?

– Mă îndoiesc de asta...

– Ce ar trebui să fac? Să mă simt mizerabil pentru că te-am judecat greșit la început? N-o să fac asta, dar am recunoscut că m-am înșelat în privința ta. Nu-mi place să te văd că suferi pentru că ai primit o lovitură sau două. Înainte să realizezi, vei deveni la fel de cinică precum suntem noi, restul.

– Și ce este rău în asta? Tu te descurci destul de bine...

– De unde știi tu mă rog ce se întâmplă în sufletul fiecăruia? În cazul oamenilor ca Ann sau Paula, cinismul este doar o mască a lucrurilor cărora le este frică să le exprime. Dar tu nu trebuie să te lași doborâtă de aceste sentimente dureroase.

Vocea părea gravă, ciudată, dar continuă să-i vorbească.

– Când o să ajungi la treizeci de ani, doar astfel nu vei ajunge un automat în spital sau învârtindu-te prin Caraibe, plângându-ți de milă că soțul nu-ți înghite aventurile cu un alt bărbat.

– Mi-ar plăcea totuși să fiu în locul lui Ann. De când a murit Gray, n-a

mai avut nicio legătură cu nimeni care ar fi putut-o îngrijora. Ann este o femeie deosebită.

– Orice femeie este deosebită. Cred că ar trebui să avem o discuție serioasă. Uită-te la mine! O să ne întâlnim mâine. O să vin să te iau cu mașina și o să mergem pe plantație, să putem vorbi în liniște. Bine?

Bryn se ridică primul ajutând-o și pe Julie să se ridice în picioare. Nisipul era rece, dar lui Julie nu-i păsa. La sugestia lui, inima i se lumină ca prin farmec, până când își aminti de Fleur, de faptul că ea îi mărturisise că este îndrăgostită de Bryn și de promisiunea facută lui Louis de a-i ajuta să fie împreună. Dar își dorea ea cu adevărat să-i ajute?

Se apropiară de grup, auzind râsete și ciocniri de pahare. Când intrară în cercul de lumină, îi întâmpină Louis cu toate că privirea lui era de gheață.

– Ce ați făcut voi doi singuri, acolo în largul mării? Ah, ai găsit și prosopul pe care l-am uitat pe plajă. Ce vrei să bei înainte de cină, Julie? Dar tu, Bryn?

Cei doi se despărțiră, Julie așezându-se între Noel și Luke. Ann, rezemată într-o mână, fuma liniștită fără a fi interesată de cineva anume, Fleur arăta de parcă nici nu ar fi făcut baie, aranjată ca întotdeauna, iar lui Noel încă i se mai zăreau picături de apă în părul său negru.

Julie își scutură halatul, iar Luke o ajută să se îmbrace. Îi aruncă lui Louis prosopul, întinzându-se apoi după mâneci. În timp ce se îmbrăcă, Luke remarcă:

– O mușcătură de pește? Deci asta v-a reținut acolo. Cred că ai ajuns destul de departe dacă te-ai ales cu asta. Te mai doare?

– Nu. Am și uitat de asta, răspunse ea în timp ce se legă la halat. Abia o mai simt.

Auzind, Ann își stinse țigara și se apropie, iar Bryn făcu același lucru.

– A, da... spuse el fără prea multă expresivitate. Parcă vroiam să luăm niște iod. Aveam la mine în mașină.

Julie știa că era furioas pentru că nu-i spusese adevărul despre ce se întâmplase în apă, dar se gândi că îi va explica mâine.. Niciunul din acești oameni nu știa că ea avea întâlnire cu Bryn mâine, iar asta îi aducea în

suflet o căldură tare ciudată. Acceptă apoi o farfurie cu pui de la doamna Delport și un pahar cu vin de la Louis, care-i șopti la reche:

– Pentru tine, cherie, vive l'amour!

Vorbele încă îi mai răsunau în urechi în timp ce-l văzu pe Bryn zâmbindu-i lui Fleur.

Capitolul 8

Dar a doua zi, Julie nu se mai întâlni cu Bryn, acesta anunțând-o printr-un bilet trimis prin unul dintre angajații săi.

"Îmi cer scuze, Julie, dar s-a ivit ceva în dimineața asta și va trebui să amânăm discuția noastră. N-am timp să-ți explic acum, dar îmi pare foarte rău". Biletul era scris repede, semnat în grabă, iar Julie înțelese că era într-adevăr ocupat.

A doua zi după-amiază, Louis și Fleur veniră la ceai, dar nu puteau rămâne prea mult, deoarece Bryn fusese invitat la cină la Belle Marquise, dar Julie nu avea de unde să știe că Bryn plecase ieri în Nassau cu afaceri și se întorcea abia în seara aceea.

Așa că Julie petrecu o după-amiază mai puțin plăcută. Ann se culcă devreme, iar Julie pregăti un pahar de lapte și câțiva biscuiți pentru Noel. Ceea ce o uimi era faptul că nu lucra, ci doar stătea gânditor la fereastră.

– Lapte? spuse el ușor dezamăgit. Aș fi avut nevoie de o cană de cafea.

– Dar astea au fost ordinele lui Ann, spuse Julie zâmbind. La ce te gândești? La o nouă intrigă?

– Nici eu nu știu...abia dacă am scris un rând astăzi.

– Nici nu ai putut, mai ales că au fost și Louis cu Fleur, dar o să te revanșezi mâine, pentru că va fi mai liniște.

– Asta nu o să conteze. Am ajuns la final. Sincer, acum aș bea un whisky cu suc, spuse el sorbind din paharul cu lapte.

– Doamne, nu te-am auzit niciodată vorbind ca acum. Ai nevoie de o

pauză. Stai un pic să aduc whisky, poți chiar să-l torni în lapte. Nu crezi că ar trebui să lași totul baltă până îți revii? Ai muncit foarte mult în ultimele săptămâni. Deși am venit în vacanță, noi trei nu ne-am distrat prea mult. Ieșim împreună doar când suntem invitați undeva.

– Eu am venit să mă regăsesc și am impresia că cei din familia de Meulen m-au învins. Ești... ții mult la Louis?

– Nu, îi răspunse ea fără nicio expresie. Este foarte drăguț și gentil, dar nu simt nimic mai mult pentru el. De ce întrebi?

Noel întinse mâna pe brațul scaunului în care era așezat, apoi continuă serios:

– Am un sentiment ciudat și anume acela că n-am mai reacționat așa față de nicio femeie, cum o fac față de Fleur. Emoția asta e atât de nouă pentru mine, încât trebuie să vorbesc despre ceea ce simt ca să mă pot înțelege. Este frumoasă, nu-i așa, Julie?

– Foarte frumoasă. Dar Noel...

– Și are un caracter atât de dulce și este foarte diferită de noi. Nu cred că a spălat o farfurie în viața ei sau că a ridicat ceva mai greu decât propria geantă. Și va trebui să se căsătorească cu cineva care deține mulți bani, foarte mulți bani. Chiar dacă ar fi atrasă de mine, n-ar exista nicio șansă de a mă căsători cu ea. Dar asta nu mă împiedică să... o iubesc.

– Ești sigur că ceea ce simți pentru ea este dragoste?

– Ce altceva ar putea să fie? dădu el din cap neajutorat. Figura ei este mereu între mine și ceea ce vreau să scriu. Ascult briza, dar îi aud doar vocea cu accentul el fascinant, zâmbind printre cuvinte. Nu mă pot abține să nu simt toate astea. Și ea chiar este interesată de ceea ce scriu. Chiar i-am promis că o să-i duc un articol sau două.

– A încercat să fie politicoasă, spuse Julie, dar simțind durerea din ochii lui, adăugă imediat: Fleur te place cu siguranță. Toată lumea te place, Noel, și chiar cred că este interesată de ce scrii tu. Dar...nu cred că ai vreo șansă cu ea, dragul meu. Provine dintr-o familie veche și orgolioasă, iar viitorul ei este deja planificat.

– Planificat? întrebă el uimit. Dar cum?

Dar Julie nu mai știa ce să-i răspundă. Nu putea să-și încalce

promisiunea făcută lui Louis, știind că Fleur era îndrăgostită de Bryn, dar nu dorea nici să-l rănească mai tare pe Noel.

– Știi cum e în familiile franceze. Părinții ei o așteaptă acasă, presupun, să se căsătorească cu cineva pe care-l cunoaște de ceva vreme.

– N-ar face asta, sunt sigur. Dacă mi-ai fi spus că există un plan de a o căsători cu Bryn Sherard, poate te-aș fi crezut, dar așa, zâmbi Noel neîncrezător.

Julie încremeni pe scaun, ca și cum ar fi paralizat.

– Ciudat, nu-i așa? continuă el. Niciodată nu m-am mai gândit la o femeie așa. Și presupun că ai dreptate în ceea ce privește șansele mele cu ea. Dar nu-mi imaginez că aș mai duce o viață normală alături de o altă femeie, nu cred că aș mai putea scrie, dacă aceasta n-ar fi Fleur.

– Ai un pic de răbdare, dragul meu. Ai doar douăzeci și cinci de ani și cred că ești destul de tânăr pentru a te gândi la căsătorie. Cei mai mulți oameni trec repede peste prima dragoste și tu abia dacă o cunoști pe Fleur. Așa că ascultă sfaturile lui Ann, termină laptele cu whisky și încearcă să adormi. Te înțeleg cum te simți, dar o să ajungi la un moment dat când o să-ți dai seama că nu a meritat să lași scrisul pentru o pasiune trecătoare...

– Înțelepte cuvinte, Julie. Așteaptă până când cineva îți va intra sub piele și vei vedea atunci că nici cele mai înțelepte cuvinte din lume nu te vor ajuta. Dar tu nu te vei îndrăgosti decât de persoana potrivită, nu-i așa? Nici nu vreau să mă gândesc că ai putea trece prin așa ceva.

– O să am grijă. Noapte bună, Noel.

După ce se asigură că Noel merse direct în pat, Julie plecă în bucătarie, amintindu-și că lăsase aprinsă lumina în sufragerie.

Când ajunse în sufragerie, observă ușa întredeschisă și în secunda următoare Julie simți că era să leșine când o văzu pe Paula Fanshawe într-unul din foltoliile imense. Părea răvășită, ca și cum ar fi plâns mult sau ar fi fost foarte bolnavă.

Julie abia apucă să murmure

– M-ai speriat rău. Te simți bine?

Paula vorbea cu greutate:

– Eu... mă simt bine. Îmi pare rău că... am venit aici...dar...ei bine, nu m-am gândit la nimeni altcineva. Nu te speria. Respir greu doar pentru că... am venit cu bicicleta.

– Bicicleta? Paula, este cineva care..

– Lasă-mă puțin să respir. Julie, te rog, nu te uita la mine de parcă aș fi o fantomă. Mă bazez pe tine. N-am cum să mai stau la Bryn, iar următorul vapor vine abia peste două zile. Eu...m-am săturat. Îmi imaginez că nici nu știi despre ce vorbesc...

Julie se așează, pentru că nu știa cât o vor mai ține picioarele. Mai întâi Noel...acum Paula. Ea era un străin. De ce i-ar fi împărtășit ei problemele sale? Era pur și simplu prea mult.

După ce se adună un pic, Paula continuă, la fel de înflăcărată.

– Bryn l-a adus pe soțul meu în Farando Cay. Este la Bryn acasă acum.

– Dar cum s-a întâmplat? întrebă Julie, ușor amețită de situație.

Deși părea epuizată, Paula îi povesti cum Bryn fusese în Nassau, prefăcându-se că rezolvă câteva afaceri, iar când se întoarse veni împreună cu Mike.

– Stăteam pe terasă cu ceilalți când s-a întors Bryn. Era ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd, așa că am fugit și m-am încuiat în cameră. A fost nepoliticos din partea lui Bryn și asta face parte din planurile lui.

– Probabil încearcă să vă împace.

– Îl simpatizează pe Mike și mă învinuiește pe mine pentru tot, iar asta am simțit-o de când am ajuns aici. N-are niciun rost, așa că sub nicio formă n-o să mă întâlnesc cu Mike.

– Mai încet, Paula, sau fratele meu se va trezi, spuse Julie privind către ușile din spate.

– Îmi pare rău că te-am amestecat în asta. Dar simțeam că înnebunesc în casă. Au cinat cu toții, dar nici măcar n-a venit să vadă dacă sunt bine. Așa că după ce s-a făcut liniște, am plecat. Singurul meu noroc a fost că te-am găsit singură.

– Ai lăsat un bilet?

– În niciun caz! Lasă-i să-și facă griji! spuse Paula cu ochii scânteind.

– Dar nu poți să faci asta. Oricum, unul dintre servitori va observa că ai dispărut și se va isca un scandal. Bryn mai are și alți invitați, și cu siguranță nu vrea să-i deranjeze cu absența ta. Paula, lasă-mă să te conduc înapoi.

– Nu mă mai întorc acolo, spuse Paula hotărâtă. E ca și cum m-aș întoarce în calea unui uragan. Dacă nu vrei să stau aici...

– Normal că poți rămâne aici, știi asta. Dar nu este corect ceea ce ai făcut. Niciunul n-o să-și imagineze că ai venit aici.

– Foarte bine!

– Nu sunt de acord cu asta. Puteai măcar să lași un bilet.

– Vroiam atât de mult să scap, încât nu m-am mai gândit la asta.

– Atunci, scrie unul acum și vom merge împreună să-l ducem. Cabana Tamarisk nu e chiar atât de departe de aici, iar Julie luă un pix și o bucată de hârtie.

– Sugerezi să mă întorc acolo în seara asta? spuse Paula pe un ton scăzut dar plin de furie.

Doar ca să lași biletul la tine în cameră. Le spui doar că vei sta la noi până la următorul vapor. Au dreptul să știe asta, Paula!

Julie abia reuși s-o convingă să scrie. Orele pe care le petrecuse singură în dormitor o afectaseră rău pe Paula, aducând-o în pragul isteriei. Lui Julie nu-i mai rămase decât să meargă singură să ducă biletul.

– Dormitorul meu este primul, chiar cum intri de pe terasa mare, iar patul este foarte aproape de ușă. Nu cred că o să ai vreo problemă.

În următoarea jumătate de oră, Julie se întreba oare cu ce greșise ca să merite o noapte ca asta. După ce o conduse pe Paula la ea în dormitor și îi dădu o pereche de pijamale, se îndreptă către garaj.

Era o noapte frumoasă, cu un cer încărcat de stele, iar Julie se apropia de Cabana Tamarisk.

Coborî din mașină și se strecură printre straturile de flori pâna la arcul de sub terasă, cu inima bătându-i din ce în ce mai puternic. Nu era nicio lumină aprinsă, dar căldura nopții caraibiene îi dădu curaj, imaginându-și cum Bryn și ceilalți dormeau la ora asta.

Își spuse că trebuia să o facă și pe asta, așa că înaintă pe terasă până

ajunse pe holul principal, urmărind detaliile. Degetele îi tremurau din ce în ce mai tare. Cu o secundă în urmă fusese sigură că Paula îi spusese prima ușă, dar acum era posibil să fie a doua, chiar a treia. Camera asta nu părea a fi pentru două persoane? Dacă...

Pași! Julie se întoarse speriată către luminița din spatele ei. Scoase un țipăt, se panică imediat și simți cum totul în jurul ei se învârte

– Doamne Dumnezeule! exclamă o voce masculină, iar Julie se prăbuși imediat, inconștientă.

Julie deschise ochii pe jumătate, simțindu-și pleoapele inexplicabil de grele. Zări un rând de cărți, un covor persan și o mână arămie ce ținea un pagar. Scena îi părea oarecum familiară și încercă să deschidă mai mult ochii. Biblioteca. Luke fusese adus aici după ce își luxase genunchiul.

Cineva îi vorbea, dar nu reuși să înțeleagă nimic, apoi desluși o voce impacientată:

– Julie! Revino-ți! Sunt doar eu, Bryn. N-ai de ce să-ți fie frică, Julie!

– Sunt bine, murmură ea încet. N-am leșinat.

– Atunci, ridică-te și bea asta, acum.

Nu, nu leșinase, dar simțise că nu mai rezistă la ultima sperietură. Se ridică în fund și bău din paharul pe care Bryn il dăduse, apoi realiză că mâna ei era acoperită de cea a lui Bryn. Fața lui o urmărea cu grijă, foarte aproape de a ei, dar Julie se întinse, dorindu-și ca el să se fi ridicat.

– Am avut puțin ghinion, mumură ea cu nonșalanță, știi, faptul că m-ai prins. Cum toate luminile erau, stinse mă gândeam că dormiți cu toții.

– Cum te simți acum?

– Foarte ciudat. Ce ai pus în apă?

– Nu contează, doar un stimulent, spuse Bryn, apoi respiră ușurat. Ce naiba cauți aici la ora asta târzie, de parcă ai fi somnambulă?

– Eu...cred că par un pic nebună. Dar se întâmplă să ai o verișoară și mai nebună, și într-un fel sau altul m-a amestecat și pe mine în asta.

– Paula? întrebă mirat Bryn, amintindu-și că o găsise în fața dormitorului ei. De ce ai venit s-o vezi la ora asta? Ți-a trimis un mesaj, ceva?

– Dragul meu, răspunse Julie cu grijă, mesajul a fost chiar ea în persoană. Paula e la Murray Green. Tu și soțul său ați tratat-o atât de necuviincios, încât a fugit, și are de gând să rămână la noi până la primul vapor.

– Continuă, spuse Bryn cu severitate.

– Asta e tot. Mai este și o bicicletă, probabil a unuia dintre băieții tăi; probabil că vei trimite după ea dimineață.

– Dar tot nu mi-ai explicat ce cauți tu aici la miezul nopții.

– Paula a fugit fără să vă lase niciun fel de indiciu unde s-ar fi putut duce. Și știu că nu ți-ar plăcea să se ivească o larmă îngrozitoare printre prietenii tăi, așa că am convins-o să-ți scrie un bilet, pe care eu urma să-l las pe măsuța de lângă patul ei, ca mâine dimineață să-l găsească una dintre servitoare. Dar cred că l-am scăpat undeva pe hol.

– Ce drăguț! Paula are la fel de multă minte ca o capră, și tu ca o prostuță, te-ai lăsat folosită. Cât despre faptul că ai condus până aici la ora asta...încheie el brusc, întrebând-o apoi: Ești sigură că n-ai pățit nimic altceva? Ești foarte palidă...

– Încă nu mi-am revenit după sperietura provocată de apariția ta. Nu văzusem nicio mișcare.

– Eram aici, iar dacă îți aduci aminte, fereastra are vederea în spate. Încercam să citesc, dar nu reușeam să mă liniștesc, gesticulă el impacientat. Între Mike Fanshawe și doamna de Meulen– la care am cinat în seara asta– am avut o zi plină. Apoi am auzit mișcare și am ieșit să văd ce este. De acum încolo mă aștept la orice din partea ta. Într-una din nopțile trecute m-ai lăsat să cred că te speriaseră câțiva pești, dat tu de fapt aveai o mușcătură otrăvitoare. Iar în noaptea asta, ai condus curajoasă cu gândul de a te furișa într-o casă plină de oameni, jumătate dintre ei fiind bărbați.

– Dar am fost îngrozită.

– Da, din cauza Paulei. Apropo, chiar ai făcut-o pentru Paula? Pentru Mike n-aveai cum s-o fi făcut, pentru că nu-l cunoști.

– Mi s-a părut cel mai înțelept lucru de făcut, îi răspunse evaziv Julie, simțind capcana. Nu avea să dureze prea mult. Dacă n-ai fi apărut, aș fi fost

deja acasă acum. Trebuie să plec, adăugă ea ridicându-se de pe scaun

– Nu ți-a trecut prin minte ca mâine dimineață la prima ora să-ți trimiți fratele.

– N-am vrut să implic pe toată lumea în asta. M-aș fi gândit la ceva logic să explic prezența Paulei la Murray Green pentru două zile, pâna la primul vapor. Iar să las un bilet aici, mi s-a părut cea mai ușoară cale.

Ceasul de pe perete arăta ora unu fără un sfert, Julie simțindu– se datoare să întrebe:

– Dar pe tine ce te-a apucat să-l aduci pe soțul ei aici fără s-o întrebi? Nu e făcută să reziste la asemenea situații.

– Foarte rău, spuse el neîndurător. Și așa este foarte temperamentală.

Bryn își vârî ambele mâini în buzunarele de la pantaloni, privind pe fereastră continuă:

– și cum te-ai băgat singură în tâmpenia asta, ar fi bine să mai afli câteva detalii. Când Paula l-a părăsit, Mike a demisionat și a venit cât de repede a putut în Nassau, de unde mi-a trimis o scrisoare pe care am primit-o ieri dimineață, când mă pregăteam să vin spre tine, așa că am fost nevoit să-ți trimit un bilet; te-ai supărat?

– Ce mai contează? Continuă să-mi povestești despre Mike.

– Ei bine, am plecat la Nassau ieri și am avut o discuție care a durat până târziu în noapte. Mike a recunoscut că a fost posesiv, gelos și restul... Mike a încheiat cu fraza că cel mai mult urăște bărbații care nu știu să-și stăpânească soțiile.

– Nu pot să cred că există astfel de atitudini, comentă Julie, așa cum nu pot tolera bărbații care vor să dețină controlul asupra tuturor.

– Te referi la mine? Ochii lui Bryn se îngustară și adăugă brusc. Am și eu lipsurile mele. De fapt, chiar în seara asta am avut ceva asemănător.

– Nu îmi vine să cred că recunoști asta, zise Julie. Și până la urmă, Louis va mai construi casele de vacanță?

– Posibil, dar nu despre asta discutam, spuse Bryn în timp ce căuta o țigară. Îți mai amintești prima seară când ai cunoscut-o pe doamna de Meulen?

– Bineînțeles.

– Atunci, probabil îți amintești și una dintre remarcele ei, și anume faptul că din punctul ei de vedere eram un gardian pentru voi?

– Da, mi s-a părut foarte comic atunci.

– Și mie, la acel moment. Dar nu așa a crezut și madame. Acum trei ore, în intimitatea camerei sale de zi, m-a anunțat oficial că Louis vrea să se însoare cu tine. În opinia ei, fratele tău este prea tânăr și boem, pentru a fi consultat într-o problemă atât de serioasă, iar Ann, în calitate de femeie, n-ar fi potrivit, așa că mi-a cerut mie permisiunea.

Julie îl privea fix, buimăcită, nevenindu-i să creadă ce tocmai auzise.

– Și ce i-ai răspuns?

– I-am spus că n-o să meargă, că Louis nu te-ar putea face fericită. Răspunsul ei a fost asigurarea faptului că Louis și-a dat cuvântul că se va stabili aici dacă te vei căsători cu el, iar în schimb bătrâna îi promisese ca dar de nuntă moșia Belle Marquise. I-a spus de asemenea că ești încă foarte tânără, că îți va lua un timp să iei o hotărâre, dar mi-a spus că Louis este nerăbdător să se căsătorească. Astfel, am fost nevoit să-i spun de ce vrea cu adevărat Louis să se căsătorească atât de repede.

Julie făcu un efort imens să-l urmărească. I se părea absurd că doamna de Meulen îl consultă mai întâi pe Bryn și o enervă faptul că el vorbea serios. Dar era cu adevărat enervată? Poate că într-o oarecare măsură era. Cel puțin, el n-avea nicio bănuială despre ce simțea ea cu adevărat.

– Și care sunt mai exact obiecțiile tale împotriva lui Louis? întrebă Julie.

– Le știi foarte bine. Arată destul de bine și sunt sigur că orice fată de vârsta ta s-ar putea îndrăgosti de el, dar în mintea lui sunt numai afaceri. El vede în tine împlinirea lui pe plan finaciar. Bineînțeles că bunicuța îi va da binecuvântarea și-l va umple de daruri, iar el va putea să își ducă la final planurile turistice. Ține minte asta: el nu poate obține Belle Marquise înaintea morții doamnei de Meulen, decât dacă se însoară!

– Și asta nu prea îți convine, nu-i așa, Bryn?

– Măcar de ar fi cât de cât realist Louis. Dacă ar fi măcar pe jumătate sincer ca sora sa, aș putea spune că această căsătorie depinde de cât de mult îți pasă ție.

Deci, Fleur era punctul lui de sprijin, se gândi Julie apoi râse ușor:

– Deci, depinde încă de cât de mult îmi pasă mie.

Urmă un moment de tăcere, în care doar ticăitul ceasornicului se auzi. Fără să-și aprindă țigara, Bryn o aruncă în coșul de gunoi, întorcându-se spre ea cu o privire rece, metalică, care simți cum o arde:

– și... îți pasă? întrebă el încet.

Julie simți cum durerea îi strânge inima. Cum îndrăznea s-o pună într-o situație ca asta?

– În niciun caz nu m-aș confesa ție, înainte să vorbesc cu Louis, zise Julie întorcându-se spre ușă. Dacă doamna de Meulen te mai întreabă, poți să-i aduci la cunoștință că ești ultima persoană de pe pământ în care aș avea încredere să-mi planifice viitorul.

– Din contra, continuă el printre dinți, o să am grijă să țină cont și mai departe de deciziile mele. Dacă tu crezi că te voi lăsa să te arunci în brațele lui Louis într-un exces de furie, ei bine te înșeli. Ai face bine să realizezi că ești încă în Farando Cay și te afli aproape în întregime sub puterea mea. Nu te poți căsători cu Louis aici fără consimțământul meu.

Julie încercă să se stăpânească, respirând ușor și-l privi în ochi, nevenindu-i să creadă.

– Omnipotentul Bryn Sherard. Mai întâi Paula, iar acum eu. Într-un fel sau altul, întotdeauna obții ceea ce vrei, nu-i așa? Începusem să te simpatizez datorită dragostei tale pentru insulă, dar asta a fost înainte să văd de ce ești în stare. Dar dacă lui Louis o să-i reușească, n-o să mai poți face nimic. Atâta timp cât o să-ți plătească la timp pentru ipotecă, va putea să facă ce dorește, chiar să-ți destrame paradisul prin case imense de vacanță și magazine pentru turiști.

Julie, rănită, izbucni cu furie

– Până la urmă doar asta vrei să eviți, nu-i așa?

– Nu mă interesează cum interpretezi acțiunile mele, dar n-o să fiu niciodată de acord ca tu să te căsătorești cu Louis, iar madame nu va fi nici ea de acord, dacă eu mă opun.

Julie respiră din ce în ce mai repede. Simți cum îi explodează pieptul gândindu-se la aroganța sa și la plăcerea disimulată provocată de

superioritatea lui. Bineînțeles că doamna de Meulen nu ar trece peste cuvântul lui, iar el știa de ce. Oh, da, știa că Fleur este îndrăgostită de el și că madame aștepta un semn cât de mic din partea lui ca cele două familii să se unească, iar datoriile să fie uitate.

– Într-o zi, continuă Julie cu vocea răgușită, vei descoperi că nu toate ți se cuvin. Ești unul dintre cei mai îngrozitori oameni pe care-i cunosc, Bryn.

– Ce am făcut? zise el cu un sarcasm rece. Ți-am spulberat visul? Poate că sunt mult mai realist decât ești tu. Te rog să-ți păstrezi pentru Louis crizele de nervi. În orice caz, nu ai fi îngrozitoare ca stăpână la Belle Marquise!

Julie stătea în fața lui, dreaptă și pregătită să-l atace:

– Da, aș fi. Și știi de ce? Dacă ar fi așa, ar însemna să îmi petrec restul zilelor la numai câțiva metri de tine.

Bryn se apropie de ea și mai mult, aruncând din ochi săgeți amenințătoare:

– Eu n-aș pleca mai departe dacă aș fi în locul tău. Am înțeles... O să te conduc acasă.

– Îți mulțumesc, dar o să merg singură. M-aș sufoca în aceeași mașină cu tine.

– Ei atunci, mi-e frică că așa o să faci.

Bryn o luă de mână, conducând-o spre ușă, dar Julie își smulse imediat mâna din a lui. Fără a privi în urmă, se urcă pe bancheta din spate, tot drumul privind pe fereastră. Când aproape să ajungă la Murray Green, Bryn îi spuse:

– Va trebui să mă întorc tot cu mașina asta, dar la prima oră o să fie aici. Cât despre Paula, o să mă asigur că scapi de ea înainte de prânz. De fapt, mă voi ocupa chiar eu de ea. Ea și Mike n-au decât să își rezolve singuri problemele lor blestemate!

Julie nu spuse nimic. Ea nu vedea de ce el coborâse din mașină. De asemenea nu avea de ce să o conducă până la poartă și să aștepte în timp ce ea căuta cheia în buzunar. Ea nu o găsi, dar el da. Și tot el fu cel care-i deschise ușa care oricum nu era încuiată, aprinzând o lampă și

spunându-i:

– Noapte bună, și adu-ți aminte pe viitor să nu faci nimic după miezul nopții din ce ai putea face a doua zi dimineață.

Apoi plecă. Julie se întinse pe canapeaua din sufragerie, și simți cum un capitol din viața ei se încheiase, ca și cum ar fi ajuns la ultima fază de maturitate. Bryn era o durere, o furtună, și tot ce o lega de el îi provoca doar durere, așa că hotărî să stea cât mai departe de el.

– Săracul Noel, gândi ea. El o iubește pe Fleur și Fleur îl iubește pe Bryn. Eu...îl iubesc pe Bryn, iar Bryn... îl iubește pe Bryn. Apoi, Julie adormi.

Capitolul 9

Julie nu-l întâlni niciodată pe Mike Fanshawe. A doua zi dimineață veni doar Bryn la Murray Green după fugara Paula, și tot el îi conduse pe soții Fanshawe la vapor în ziua următoare, spunându-le că niciodată n-o să-i mai primească despărțiți aici.

– Ar trebui ca asta să fi fost o lecție de viață pentru tine, Julie, spuse Ann. Când te vei căsători să nu aștepți cinci ani să faci un copil. Asta este de cele mai multe ori fatal.

– Dacă ar fi așa de simplu...

– Sunt sigură că este. Paula s-a simțit singură pentru că n-a avut asupra cui să-și concentreze atenția cât soțul său era plecat. El știa că petrecuse foarte mult singură, și de aici scântei.

Ann nu avusese prea multă tangență cu Paula, ea vedea o căsătorie ca pe ceva foarte simplu. Trebuia doar să dăruiești și să primești la rândul tău.

În comparație cu slujba din Londra, cea de la clinică nu îi oferea lui Ann prea multe satisfacții, dar reuși să schimbe obiceiurile rele ale infirmierelor.

Dar planul ei pentru construirea unui spital pentru copii era ceva imens și provocator, dar ciudat era faptul că nu era sigură că vrea să se apuce de asta. Era de departe cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face cu banii lui Gray, iar locul era evident în apropiere de Murray Green. Se gândi dacă își dorea oare cu adevărat să rămână în Farando Cay. Oare

n-ar fi fost mai bine să construiască un spital pe o insulă mai mare, sau chiar în apropiere de Nassau? Și în afară de Julie, nu avea cui să ceară un sfat.

Bryn va fi nepăsător, dar n-ar fi drept să-l întrebe tocmai pe el, pentru că se aștepta ca ea să vândă Murray Green. Și Luke...ei bine, de ce nu? Luke cunoștea foarte bine insula și pe majoritatea locuitorilor. Ann vroia de la el doar câteva informații, nimic mai mult.

Oricum, ea n-avea de gând să-l caute, și nu l-ar fi văzut înainte să plece, dacă n-ar fi venit să își ia la revedere de la doctorul Jackson. Cum îl zări, Ann alergă spre el, privindu-l repede, profesional, zărind oboseala din ochii lui.

– Bună, spuse el zâmbindu-i. Ți se potrivește aerul din Bahamas. Cred că pari mult mai tânără și mai frumoasă.

– Aș vrea să-ți pot întoarce complimentul, îi răspunse ea rece. Ce-ți mai face piciorul?

– Își revine. O să am mai multă grijă de el în Nassau.

– Deci, până la urmă pleci la Nassau. Când?

– Mâine dimineață, împreună cu familia Delport. De fapt, cu iahtul dumnealor.

– Julie nu mi-a spus nimic.

– Julie nu știe. Nu prea am văzut-o în ultima vreme. Ce mai fac ea și Noel?

– Destul de bine, cred. Și cât timp vei fi plecat?

– Trei sau patru săptămâni, cred. Ai nevoie de ceva din Nassau?

– Da, ar fi, spuse Ann ezitând. Dar vino să discutăm în dispensar, nu cred că este cineva acolo.

Ann îl conduse în clădirea micuță, până când ajunseră în birou, apoi fără niciun fel ce emoție îi vorbi, dar privind în altă direcție.

– Mă gândeam să păstrez Murray Green și să construiesc un spital aici. Aveam nevoie de sfatul unui expert. Ann continuă să-i dea detalii pe un ton expert și încheie: Dacă ai avea puțin timp, să treci pe la guvernul din Nassau, și să întrebi ce fonduri ne-ar putea oferi pentru aparatele și echipamentele necesare, sau orice altceva îți mai trece prin minte, ți-aș fi

foarte recunoscătoare.

– O să fac tot ce pot, dar nu pot să spun că Gray ar fi fost de acord să-ți cheltuiești banii și timpul astfel. Dacă o să pui în aplicare tot planul ăsta, n-o să mai ai deloc timp și pentru tine însăți.

– Dar asta este treaba mea, nu-i așa? răspunse Ann pe un ton tăios.

– Presupun că așa este, dar cred că ar fi de-ajuns să faci o donație generoasă unor spitale. Dar totul depinde doar de tine, dar te admir pentru intențiile tale.

– Îți mulțumesc, spuse Ann cu ironie în voce. Ai fi plecat fără să ne anunți?

– Da. Nu mă considero persoană atât de importantă.

– Ești prea sincer, oricum nu îmi pasă de atitudinea pe care o ai față de tine însuți, Luke. Este prea obscură.

– Nu cred că am o atitudine umilă, este destul de greu să ai un asemenea comportament, mai ales față de o femeie. Dacă mi-aș fi ascultat inima, aș fi venit aseară să iau cina împreună cu voi trei.

– Și... de ce n-ai făcut-o? continuă Ann, surprinsă.

Luke nu-i mai zâmbi de data asta:

– Pentru că nu vreau să devin noul Gray Murray. Nu mă aflu într-o stare mai bună decât era a lui și cu siguranță n-am destui bani ca să leg o prietenie.

Ann îngheță, încleștându-și pumnii în buzunarele de la uniformă.

– Dacă asta este părerea ta despre noi, mă bucur că ai stat deoparte. Cât despre favoarea pe care te-am rugat să mi-o faci, uită, te rog! Încep să mă gândesc că mai bine aș fi cheltuit banii lui Gray în Anglia.

– M-am gândit că așa o să crezi, spuse el brusc. La revedere!

Ann îl lăsă să plece fără să mai spună niciun cuvânt. Niciodată n-a crezut că poate să fie atât de pornită împotriva unui bărbat.

În aceeași după-amiază, Julie fu invitată la Belle Marquise. Prima sa reacție când citi biletul de la doamna de Meulen fusese aceea de a le clarifica totul acestor de Meulen, cu orice preț. Dar își aminti întâlnirea de ieri cu Louis, și nimic nu păru a se fi schimbat între ei. El nu i-a menționat nimic din ceea ce ar fi discutat cu madame sau cu Bryn. Iar de fiecare dată

când se întâlnea cu el, îi venea greu să creadă că și-ar fi dorit să se căsătorească cu ea, Julie Penross. Au petrecut împreună momente foarte plăcute, chiar distractive, dar niciodată n-a fost mai mult de atât.

Louis venise s-o ia cu limuzina cea veche a familiei, sărutându-o cu curtoazie pe obraz. Arăta foarte bine și-i spuse lui Julie că niciodată nu îi păruse mai frumoasă ca atunci, atât de potrivită. Julie nu mai întrebă potrivită pentru ce?

Când ajunseră la Belle Marquise, atât Fleur cât și madame îi așteptau în sufragerie. Cât serviră ceaiul, discutară despre tot felul de nimicuri, cum ar fi cărți, tablouri, pian. Fleur era palidă, lipsită de viață, și vorbea foarte puțin, dar madame era ca de obicei, elegantă și distinsă, purtând pe unul din degete un inel imens cu diamant care avea mai bine de trei sute de ani.

După ce una dintre servitoare luă ceștile golite de ceai, madame făcu aluzie la inelul strălucitor.

– Acest inel obișnuia să fie marca familiei de Meulen, iar eu am fost ultima care l-am primit. Fiul meu cel mai mare s-a hotărât să părăsească Belle Marquise și să se stabilească în Franța, astfel încât inelul a rămas aici, lamine. Oricum îi este mai bine aici. Logodnica lui Louis o să-l poarte.

– Atunci, ar trebui să mi-l dai mie bunico, răspunse Louis cu viclenie.

– Fără îndoială, spuse madame cu afecțiune. Dar n-o să-l predau până când o să fiu de acord cu alegerea ta. Fleur, cherie, ai stat numai în casă, zilele astea. Louis, du-o la o plimbare, te rog. Julie se ridică și ea în același timp, dar o reținu mâna fină și subțire a bătrânei: Aș vrea să discut ceva cu tine, copila mea. Li te vei putea alătura mai târziu.

Inima lui Julie începu să bată din ce în ce mai repede. I-ar fi putut face față lui Louis, dar madame era o provocare.

– Julie, te rog să-mi aduci suportul pentru picioare!

Julie se supuse mecanic și se așeză din nou pe scaun, privind inelul ce strălucea din ce în ce mai tare prin mănușile de dantelă ale bătrânei, parcă avertizând-o.

Dar bătrâna nu se grăbea deloc. Așteptă ca Louis și Fleur să se îndepărteze, lăsând în casă o liniște totală. Apoi își îndreptă privirea

blândă către Julie, întrebând:

– Din câte știu, tatăl tău a fost profesor, nu-i așa?

– Da, madame.

– Profesorii sunt niște oameni deosebiți, dar foarte rar sunt și bogați. V-a lăsat suficienți bani pentru educația ta și a fratelui tău?

– Mai mult sau mai puțin, răspunse Julie. Noel a vrut să meargă la universitate, dar nu ne-am putut permite.

– Este păcat, mai ales că fratele tău este talentat și fermecător, dar cred că o să reușească. Oricum, sora ta e o femeie bogată acum.

– Nu este chiar așa. Vedeți, ea nu se simte îndreptățită să folosească banii lui Gray pentru ea, sau pentru noi. Noi suntem de acord cu asta și am acceptat doar să venim într-o vacanță aici.

Brusc, madame își schimbă atitudinea; ridicându-se de pe scaun și încrucișându-și degetele subțiri, nu părea foarte încântată:

– Vorbești serios? Este adevărat că doamna Murray are această idee preconcepută de a nu accepta acei bani, dar e dreptul ei s-o facă, fiind văduva lui Gray Murray! Nu este posibil una ca asta!

– Dumneavoastră nu o cunoașteți pe Ann. Ea nu are nevoie de banii lui Gray, cel mai probabil este faptul că îi va dona în scopuri caritabile.

– Dar asta este inadmisibil! Bine că are plantația, care-i poate da o siguranță financiară. Este de datoria ei să te căsătorească cu cineva onorabil și să-ți dea o zestre considerabilă. O să-și permită să te neglijeze, în timp ce ea face acțiuni caritabile?

Julie simți cum i se face rău, realizând în sfârșit ce urmărește madame. Ea n-o vedea pe Julie ca o parteneră potrivită pentru Louis, dar va tolera asta dacă Ann îi oferea ca zestre o sumă mare de bani. În asemenea condiții, era posibil chiar să se fi luptat cu Bryn.

Julie încercă să-și controleze impulsurile și continuă cu voce scăzută:

– Banii nu sunt importanți pentru noi, madame. Nu știu dacă aveți impresia că Ann s-a măritat cu Gray pentru bani, dar vă asigur că n-a fost așa.

– Normal că au existat și sentimente la mijloc, răspunse bătrâna tăios, dar o femeie nu trebuie învinuită că a gândit atât rațional, cât și cu inima.

Dar acum este datoria ei să-ți găsească o pereche potrivită pentru tine.

– Ann m-ar ajuta financiar dacă aș avea nevoie, dar nu am.

Madame încercă să respire regulat, dar pe fața ei puteai citi clar exasperarea.

– Nu vă înțeleg pe voi, englezii. Trebuie sa va facem să înțelegeți un lucru cu forța? Este... nemaiîntâlnit faptul că sora ta, care este o văduvă înstărită, să nu-și împartă moștenirea cu o tânără care nu are nimic. O să vrei să te căsătorești la un moment dat, nu?

– O să-mi doresc să mă căsătoresc din dragoste, madame, spuse Julie liniștită.

– Bineînțeles că te vei căsători din dragoste, zise bătrâna, evident iritată. Pe mine nu mă interesează acum emoția în sine, cât necesitatea situației. În familia mea, mademoiselle, o tânără nu poate merge la soțul său fără o zestre, iar soțul se așteaptă ca viitoarea soție să dețină așa ceva. Altfel cum își va permite tânăra soție să se îmbrace și să-și cumpere lucruri în concordanță cu eleganța cu care a fost obișnuită? Este dreptul ei să aibă o asemenea libertate. Un tânăr, abia căsătorit, nu-i poate oferi întotdeauna ce este mai bun.

– În Anglia, astfel de lucruri nu contează foarte mult, îi replică Julie cu o nonșalantă inventivitate. Cui îi pasă de haine atâta timp cât te poți încălzi cu dragostea celui care îți este alături? Nu este practic, dar este minunat.

Fără îndoială, madame de Meulen devenise foarte furioasă, încât mâinile i se albiră, iar nasul părea mai ascuțit, mai aristocratic.

– Aș dori să vorbesc cu sora ta, Julie. Ea este mai mare și poate are altă părerea în ceea ce privește asemenea probleme.

Fără a se gândi prea mult, spuse neiertătoare:

– Vă va spune că ceea ce face ea cu banii ei nu privește pe nimeni– și mă tem că și eu sunt de acord cu ea.

Se lăsă liniștea. Madame, de cele mai multe ori stăpână pe situație, își păstră cu tact demnitatea. Regal, făcu un semn cu mâna:

– Poți să mergi să-i cauți pe Louis și pe Fleur.

Julie se simți eliberată. Abia văzând pe unde merge, ieși afară în soare, și traversă pajiștea până ajunse lângă cei doi, așezați într-un balansoar. Nu

observă privirea nerăbdătoare a lui Louis și nici expresia întunecată de pe fața lui Fleur. Se așeză lângă cei doi, simțind mâna fierbinte a lui Louis luînd-o pe a ei, dar nu putea să-i spună nimic, simțind că-l urăște pentru că o minți în legătură cu adevăratul motiv pentru care fusese invitată aici.

Louis păru să înțeleagă că lucrurile nu decurseseră tocmai bine înăuntru, dar vroia să discute mai întâi cu bătrâna. Julie nu fusese niciodată mai fericită ca atunci când auzi că este timpul să fie condusă acasă. Cât despre Louis, n-avea nimic să îi spună. O conduse până la intrarea principală, murmurând ceva, dar Julie îi zâmbi superficial și intră înăuntru, pentru prima dată simțindu-se sătulă de familia de Meulen.

În seara aceea, pentru prima dată, exista o oarecare tensiune între cei trei la Murray Green. Ann era rece, Julie se simțea nervoasă, iar Noel părea pierdut într-o altă lume.

După cină, plecă la o plimbare pe plajă. Nisipul, stălucind în întuneric, se întindea între apă și palmierii de cocos. Diferite miresme erau aduse de briza mării, dar cu excepția unor crabi rătăciți ici și colo, nu era niciun semn de viață.

Se gândea la Ann și la Noel, dar nu ajunse la nicio concluzie. Ce păcat că nu puteau să evite întâlnirile cu ceilalți oameni albi de pe insulă, pentru că ei rupeau vraja de aici. Farando Cay era un loc perfect pentru a te gândi, a visa, pentru a te regăsi. Ei își doreau să fie fericiți acolo-toți trei– dar nu era așa.

Julie se întoarse, urcând pe scările spiralate ce duceau către grădina din Murray Green, gândintu-se la Gray, care își petrecuse întreaga viață acolo, fiind fericit până când devenise prea bolnav ca să se mai poată ocupa de plantație. Uneori își dorea ca Gray să fi fost aici. Orice ar spune Ann, ea avea nevoie de un soț, și cu toții îl iubiseră atât de mult pe Gray. Între timp, obosită, Julie ajunse la capătul scărilor unde, uimitor, o aștepta Louis. Iritată, încercă să respire, fără a se simți în stare să poată vorbi cu el. Dacă n-ar fi văzut-o s-ar fi întors imediat pe plajă, dar era deja acolo, față în față cu el. Părul său negru întotdeauna aranjat, era răvășit acum, iar ochii lui întunecați păreau să nu mai aibă aceeași strălucire. Louis vorbea

violent, prinzând-o de o mână și strângând-o atât de tare încât o durea.

– Cherie, iartă-mă că am venit așa. Numai că abia acum am vorbit cu grand'mere și mi-a spus că până nu vei fi interesată de partea ta financiară, se va opune categoric căsătoriei noastre. Nu pot să cred că poate fi atât de proastă. Doar a insistat dimineață să vorbească cu tine. Crede-mă, mademoiselle, n-am știut despre ce vrea să vorbească cu tine după-amiază, până când nu mi-a spus ca nu vei accepta niciun ban din partea surorii tale. Grand'mere este foarte furioasă, dar nu mă pot gândi decât la ceea ce crezi tu acum despre mine.

– Adică, n-ai știut că vrea să-mi vorbească despre bani?

– Îți jur! Grand'mere are numai concepții vechi, cum ar fi importanța familiei de Meulen și crede că...

– Că eu, continuă Julie fraza, ca fiică a unui simplu profesor, nu sunt destul de bună pentru nepotul ei, decât dacă aduc o zestre considerabilă! Am înțeles asta foarte bine, dar nu sunt interesată, Louis, nici acum nici altă dată!

– Draga mea, nu te condamn că ești furioasă, și eu însumi sunt devastat! Vino, să discutăm în liniște despre asta.

Louis o conduse pe cărarea îngustă, și imediat ce putu, Julie își eliberă cu fermitate mâna, iar el spuse:

– Ce-mi pasă dacă n-ai niciun ban? Te iubesc, Julie, și vreau să mă căsătoresc cu tine, în ciuda bunicii și a tatălui meu, în ciuda oricui este împotrivă. Foarte curând o să facem destui bani, cherie, și ceea ce crede grand'mere nu va mai conta. Dar momentan, va trebui să n-o enervăm prea mult. Această zestre, asupra căreia insistă atât de mult, este pentru protecția ta, micuțo, ea nu-ți vrea răul. Dacă nu vrei să ceri nimic de la sora ta, sunt sigur că ți-ar da o sumă de bani și fără să-i ceri.

Julie simțea că înnebunește.

– N-aș accepta niciodată! Nici chiar dacă mi-aș dori mai mult ca orice pe lumea asta decât să mă mărit cu tine. Dar nu vreau, Louis! Nu vreau!

– Dar bineînțeles că te vei mărita cu mine! exclamă Louis, cu vocea tremurândă. De când ne-am întâlnit prima dată, nu m-am gândit la nimic altceva decât la asta și i-am povestit bunicii pentru că eram nerăbdător să

am consimțământul ei. Vezi, Julie, când ne vom căsători, va trebui să locuim la Belle Marquise, așa că este absolut necesar să n-o supărăm pe grand'mere. Imediat ce proprietatea va deveni a mea– pentru că mi-a promis asta imediat ce mă căsătoresc– nu va mai avea nicio putere asupra noastră și tu vei putea să iei conducerea asupra casei. Am atâtea planuri, Julie, planuri mari care ne vor ajuta să prosperăm, dar totul depinde de căsătoria noastră.

– Dar Louis, nu pot. Nu suntem îndrăgostiți unul de celălalt, spuse ea disperată.

– Dar sunt sigur că sunt îndrăgostit de tine, spuse el dând furios cu pumnul în cealaltă mână. Te ador, Julie și aș face orice ca să te fac fericită. Această neînțelegere este insuportabilă. Nu sunt surprins că ești neîncrezătoare, dar trebuie să înțelegi că tot ce fac este pentru viitorul nostru. Dacă nu te căsătorești cu mine, totul este pierdut!

– Dar cum poate fi? Nu este vina mea că ți-ai imaginat ceva ce de fapt nu există. Nu ți-am spus niciodată că o să mă mărit cu tine, și n-ai niciun drept...

El o prinse strâns de încheieturile mâinilor, spunându-i cu pasiune:

– Te iubesc și o să mă căsătoresc cu tine, Julie, și asta îmi dă dreptul să-mi asum multe. Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple atât de...de repede, dar asta nu contează pentru noi doi. Ție nu îți pasă de grand'mere și sincer să fiu și pe mine mă irită, dar trebuie să fiu foarte atent cum mă comport cu ea, trebuie să înțelegi asta. Odată ce Belle Marquise este a mea, totul se va schimba, îți promit. Cherie, te rog, spune-mi că te vei căsători cu mine!

– Nu pot. Nu sunt îndrăgostită de tine, Louis!

Evident, asta i se păru incredibil lui Louis, încât îi ridică mâinile și începu să le sărute.

– Este altcineva, Julie? N-are cum să fie altcineva! Te-am dezamăgit cumva?

– Nu, nu, bineînțeles că nu. Dar există alte femei, Louis, care ar da orice să se căsătorească cu tine, mai ales în Franța.

– Dar numai pe tine te vreau, aici, în Farando Cay. Și trebuie să te am!

Îi dădu repede drumul la mâini, în timp ce o sărută pe gură cu o intensitate aproape paralizantă, iar când Julie încercă să se elibereze, Louis îi ținu capul ferm și o sărută din nou, împotriva dorinței ei. Dar imediat ce Louis îi dădu drumul, încercă să respire și fugi cât putu de repede pe cărare, până ajunse în spatele casei. Ușa frunțuzească era întredeschisă, iar Julie aproape se prăbuși în cameră în timp ce încercă să se agațe de ceva.

– Fugi de Louis? întrebă Bryn cu obișnuitul sarcasm rece. Foarte frumos din partea ta. I-am văzut mașina parcată în față și am presupus că vă plimbați împreună în grădină.

Julie încercă să-și revină și să-și ascundă panica. Dar nervii îi erau întinși la maximum , iar inima și-o simțea în gât, așa că privi în jur și spuse:

– Ai văzut-o pe Ann? Sau pe Noel?

– Nu, nici măcar n-am încercat să-i caut, cu toate că am venit s-o văd pe sora ta. Așază-te și respiră. Probabil că Louis își aranjează mai întâi cravata și își piaptănă părul înainte să te urmărească.

Dar zgomotul unei mașini care demara în forță îi dovedi că se înșală.

– Te-ai debarasat de el pentru moment, dar nu va fi foarte simplu să scapi pentru totdeauna. Ce ți-a făcut? întrebă Bryn cu o privire ironică. Te-a sărutat?

Julie se gândi la ultima oară când se întâlnise cu Bryn, la el în bibliotecă, la îngâmfarea lui aristocratică de a face ce vrea cu viitorul ei, apoi îi răspunse:

– Ai vreo obiecție în cazul în care a făcut-o?

– Nu, dacă și tu ai vrut-o, spuse el în timp ce gura lui se îngustă cu cruzime. Pentru binele tău, sper să nu-ți faci rău singură. Nu știu dacă simți asta, dar se apropie o furtună, iar cea mai afectată va fi Belle Marquise. O să crezi că m-am întors din obișnuința de a te cicăli, dar mi se pare corect ca cineva să încerce să-ți dea una, poate îți revin simțurile. Louis este un tip foarte periculos și pariază totul pe tine. Nu te simți flatată de faptul că este îndrăgostit de tine. Ești singura fată de pe aici, așa că n-ai nicio rivală.

Bryn își strâmbă buzele, apoi adăugă:

– Vrea să te aibă cu orice preț, mon petit cherie, în ciuda lui Bryn

Sherard sau a insistențelor lui grand'mere.

– S-ar putea să te uimească faptul că o să descoperi că nu ești atât de puternic până la urmă. De fapt, aproape merită să mă căsătoresc cu Louis, pentru a-ți slăbi controlul asupra moșiei Belle Marquise.

– Nu-ți face griji în privința asta, spuse el cu nonșalanță. Am un alt as în mânecă.

Celălalt as era Fleur, bineînțeles, se gândi Julie. Pentru a o manipula foarte ușor pe madame, Bryn n-avea decât să se logodească cu nepoata sa. Este adevărat că Belle Marquise îi va aparține tot lui Louis, dar nu va fi greu s-o convingă pe Madame că Belle Marquise nu necesită nicio transformare, cel puțin atâta timp cât ea trăia, și asta însemna câțiva ani buni.

În siguranța pe care o afișa, Bryn era insuportabil. Mai ales atunci când își fuma țigara și privea afară în noapte, părea rece ca gheața. Dar atunci când o privea în ochi, ochii lui căpătau o sclipire de căldură.

– Un singur lucru să nu uiți, copila mea. Venirea ta în Farando Cay a fost întâmplătoare și poate fi chiar temporară. Noi ceilalți, aparținem acestei insule și avem dreptul de a o păstra exact așa cum este. Dar dacă vei insista în continuare să ai scene de dragoste cu Louis, vei avea mari probleme. Și dacă îi vei acorda privilegiul să te sărute doar pentru a-ți satisface vanitatea, atunci ești mult mai individualistă decât am crezut!

Julie vru să spună ceva, dar nu mai avu ocazia, pentru că veni Ann, surprinsă de prezența lui Bryn.

– Doamne, Bryn. Nu-mi aduc aminte să ne fi vizitat vreodată la o oră asemănătoare. Într-un loc ca ăsta, nu cred că poți spune că erai doar în trecere.

– Nu este foarte târziu, spuse el. Sper că ai o oră la dispoziție, să discutăm câte ceva.

– Despre plantație? zise Ann în timp ce luă una dintre țigările oferite de Bryn. Știi doar că am hotărât să te ocupi tu de ea.

– N-are nimic de-a face cu conducerea moșiei. Luke a fost la mine în seara asta...

– Deci, asta era. Ann își aprinse țigara, apoi se îndepărtă, un pic mai

palidă ca de obicei, dar foarte calmă. Ți-a spus despre discuția pe care am avut-o cu el în dimineața asta?

Julie spuse repede:

– Eu o să mă retrag, Ann...

– Nu, draga mea. Este mai simplu să fii aici, decât să-ți povestesc mai târziu.

– Se pare că n-ai ajuns la nicio concluzie cu Luke și mă bucur de asta, spuse Bryn. Mi-a spus că ai de gând să rămâi la Murray Green.

Ann își păstra aceeași expresie, în timp ce scutură scrumul de la țigară.

– Nu m-am putut hotărî încă, Bryn. Poate tu mă poți ajuta. L-ai cunoscut pe Gray aproape la fel de bine cum l-am cunoscut eu.

– Eu l-am cunoscut mult mai bine, spuse el cu o privire ironică.

– Nu. Nu-i așa. Pur și simplu îl știai de mai mult timp. Asta este problema dintre noi doi. Nu poți înțelege că eu am făcut mai multe pentru Gray în câteva luni, decât ai făcut tu într-o viață întreagă.

– Nu spun că femeia cu care se căsătorește un bărbat nu poate învăța mai multe despre el decât au putut prietenii lui s-o facă, spuse Bryn. Dar situația lui Gray n-a fost una normală.

– Ai dreptate. Era bolnav și în același timp foarte sensibil. Dar n-avem de ce să discutăm asta.

Ann făcu o pauză, apoi adăugă:

– Sunt în mâinile tale acum, Bryn. Ce vrei să fac cu banii lui Gray și cu pământurile sale?

Se făcu liniște, iar Julie simți cum nervii încep să-i cedeze. Își imagina cum Bryn va încerca s-o convingă pe Ann să-i vândă lui totul. Fusese destul de clar în ceea ce privește familia Penross, și anume să-i vadă cât mai departe de Farando Cay. Cum își putea dori oare ceva atât de dureros? Oricum, între ea și Bryn nu era nimic, ce putea fi? Dar va reuși ea să facă față acelei dureri imense pe care o simțea în suflet? Va reuși, bineînțeles, pentru că Bryn nu simțea nimic pentru nimeni.

Capitolul 10

Bryn se așeză și-și încrucișă picioarele. Își scutură țigara și o privi gânditor pe Ann.

– Cred, spuse el, că îți datorez scuze pentru tot ce am spus și am crezut despre tine când ai venit aici.

– Nu mă cunoșteai, zise Ann ridicând din umeri, și aș îndrăzni să-ți spun că aveai motive să crezi că Gray făcuse o nedreptate. El n-ar fi fost niciodată atras de o femeie care ar fi urmărit doar banii săi.

– Știu, răspunse Bryn și, uitându-se la Julie continuă: Dar oamenii îndrăgostiți nu sunt în întregime responsabili de acțiunile lor. Dar ce te face să crezi ca Gray n-ar fi vrut să păstrezi banii?

– Nimic. Sunt de fapt sigură că asta ar fi vrut și aș fi mulțumită să folosesc din ei o parte ca să trăiesc liniștită dacă ar fi nevoie. Dar pe de altă parte, sunt o asistentă calificată și n-aș suporta să-mi petrec restul zilelor fără nicio activitate. Întrebarea este dacă să vând aici și să mă întorc în Anglia să construiesc acolo ceva, sau să mă stabilesc aici și să construiesc un spital pe aceste pământuri? Înainte să-l văd pe Luke dimineață, eram determinată să rămân. Dar el am impresia că nu dorește. Dar asta nu m-ar îngrijora prea mult, dacă aș avea sprijinul tău moral.

– Mi-aș dori să rămâi aici, cel puțin un an sau doi. Cu siguranță, ai reuși să faci ceva la clinică și să pleci cu conștiința împăcată.

Julie înghiți în sec, zicându-și: "El are nevoie de Ann. Nu vrea ca ea să plece...dar eu?"

– Chiar nu te superi că nu mi-am ținut promisiunea făcută? Ți-am promis că îți voi vinde ție totul.

– Nu m-ar bucura nimic mai mult decât să te recăsătorești și să-ți întemeiezi o familie aici, spuse Bryn zâmbind. Cu excepția asta, m-am gândit la o altă idee. În casă sunt șase dormitoare nefolosite și în fiecare dintre ele ar încăpea cel puțin două paturi. De ce n-ai transforma locul într-o casă pentru convalescenți?

– Tu... tu ai fi de acord cu asta? se auzi Julie spunând.

– De ce nu? răspunse el scurt, în aceeași manieră obișnuită.

– Îmi surâde idee, comentă Ann. Deci, chiar mă vei susține cu casa de refacere?

– Planul tău de a construi un spital pentru copii este foarte ambițios, dar va necesita foarte mult efort din partea tuturor. Dar deocamdată este mai bine așa cred eu. Te-aș sfătui să rămâi aici atâta timp cât simți nevoia, dar mi-aș dori să ții seama și de sugestiile mele. În mai puțin de o lună, va sosi aici cineva care va avea grijă de plantația ta. Trebuia să se ocupe de a mea, și încă o mai poate face, totul depinde de tine.

– Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, Bryn, spuse Ann zâmbind. M-ai fi scutit de multă bătaie de cap dacă ai fi fost prietenos de la început.

– Asta este viața, spuse el. Dar acum nu mai văd niciun motiv pentru care n-am fi prieteni. Apropo, mâine pleacă și ultimii mei oaspeți. Ce ați spune dacă ați veni la cină toți trei mâine seară?

– Mulțumim. O să venim cu mare plăcere. Nu-i așa Julie?

Julie dădu din cap în semn că da, ținându-și însă departe de ei privirea. Se simțea de parcă pulsul o luase razna, iar acum era neînsufletită. I se părea că viața ei era un noroi alunecos, din care nu va putea ieși niciodată la suprafață. Aici era Bryn, cât se putea de drăguț cu Ann, dar disprețuind-o pe ea atât de mult, încât abia suporta s-o privească în ochi. Nu puteau merge toți trei pe același drum, era pur și simplu prea dureros

Bryn vorbea foarte amabil cu Ann, iar fața lui părea atât de drăguță și de plăcută. Nu mai rămăsese nici urmă din furia pentru Louis și Belle Marquise, încât oricine ar fi zis acum că cei din familia de Meulen nu-l interesează câtuși de puțin pe Bryn. Dar Fleur?

– Luke mi s-a părut foarte ciudat, de parcă nu ar fi mâncat și nu s-ar fi odihnit de-ajuns în ultimele zile, spuse Ann. Cine este acest doctor la care merge în Nassau?

– Un specialist venit de curând acolo, răspunse Bryn. Te-ai uitat vreodată la genunchiul lui?

– Doamne ferește, nu. Nu m-ar fi lăsat să mă apropii! El crede că tot ce știu eu să fac este legat doar de primul ajutor.

– Este cam sensibil când vine vorba de asta, spuse zâmbind Bryn. O problemă la genunchi nu este un handicap, dar Luke se pare că așa vede situația. A pierdut multe din cauza genunchiului și o parte din încrederea în sine. În ultima vreme pare să se urască pe el însuși.

– Și de ce nu încerci să-l trezești la realitate?

– Draga mea, știu exact cum m-aș simți eu dacă aș fi în locul lui. Nu...Luke trebuie să treacă singur peste asta și o s-o facă, vei vedea...

– O să-ți scrie din Nassau?

– Posibil. I-am spus să nu se întoarcă până când nu se înzdrăvenește.

– Asta s-ar putea să nu se întâmple niciodată!

– Ei bine, va trebui să se mulțumească doar cu ce are. N-o să mă mai amestec în viața lui, pentru că și așa am destule pe cap.

Acum se uită doar la Julie, iar zâmbetul atât de plăcut pe care il oferise lui Ann, brusc deveni distant. Pentru câteva secunde, Julie avu impresia că Bryn îi va spune lui Ann totul despre ceea ce credea el despre Louis.

– Va trebui să-i acorzi mai mult timp surorii tale mai mici, Ann.

Ann îi aruncă o privire lui Julie, apoi răspunse pe un ton normal:

– Este obosită. A fost după-amiază la Belle Marquise. Este nevoită să îndeplinească toate obligațiile sociale și pentru noi, iar uneori asta este mai obositor decât să muncești o zi întreagă.

Bryn se ridică să plece, iar Ann îi ură noapte bună de pe scaun. Același lucru ar fi făcut și Julie, darcă el n-ar fi atins-o pe umeri, zicându-i:

– De vreme ce ești persoana cea mai socializată din familie, ai putea să mă conduci până la poartă?

Julie merse alături de el, până când se apropiară de mașină, iar Bryn îi spuse fără milă:

– Un sărut nu te duce în rai. Un asemenea experiment nu te duce nicăieri. De ce dracu nu mai poți aștepta?

– Să aștept? Ce să aștept?

– Partea adevărată, pe care n-o s-o obții de la Louis. El vrea numai să se căsătorească și atât.

– Nu începe iar. Abia i-ai spus lui Ann că o să ai grijă doar de viața ta personală, așa că lasă-mă în pace pe mine!

– Nu pot, răspunse Bryn cu o voce rece și dură. Te-am avertizat că vom reuși să găsim o soluție, dar nu pot să-ți explic ce este. Ceea ce faci tu cu Louis este imprudent și copilăresc. Probabil ți-ai dat seama de asta, în această seară când fugeai de el. Pentru Dumnezeu, nu vezi pericolul din situația asta? Mă vei lăsa pe mine să mă ocup de asta?

– Nu. Doar lasă-mă în pace!

– Foarte bine, atunci. O să privesc totul din exterior. Noapte bună!

Julie se întoarse spre casă în timp lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji. Enervată, încercă să le steargă, dar nu era la fel de ușor să-și alunge și neliniștea din suflet.

Ann era în același loc în care o lăsase, în sufragerie, fumând o altă țigară, dar imediat ce o zări, se apropie de ea:

– Bryn are dreptate. Nu-ți acord prea mult timp, nu-i așa? M-am obișnuit cu gândul că te descurci singură cu toate, încât nu mi-a trecut prin minte că ai avea nevoie de ceva. Nu arăți deloc bine, spuse ea îngrijorată. Drăguța mea, dacă te-aș putea ajuta cu ceva, știi că aș face-o imediat.

– Știu, Ann. Sunt bine, serios.

– Ți-a spus Bryn ceva? Părea destul de încordat când am ajuns eu.

Julie ezită, dar apoi izbucni:

– Bryn m-a avertizat în legătură cu Louis, dar i-am spus că n-are de ce să se îngrijoreze.

– Înțeleg. Ce se întâmplă cu Louis?

Julie nu știa dacă făcuse bine că-l menționase pe Louis. Și așa avea o mulțime de probleme pe cap la clinică, dar îi făcea bine să discute cu sora ei.

– M-a cerut în căsătorie, spuse Julie.

– Ca să vezi, zise Ann, uimită. Deci, așa stă treaba. Și tu? Simți ceva pentru el?

– Nu, nimic... I-am spus că n-o să mă căsătoresc cu el și ăsta a fost ultimul meu cuvânt. Dar Bryn crede că Louis nu va ceda atât de ușor.

– Ei, bine, atunci continuă să-l refuzi. Dar ce se întâmplă cu Bryn? Vrea să deveniți cumnați?

Auzind-o de la Ann, întrebarea veni ca o lovitură de cuțit, încât Julie abia se mai simți în stare să continue:

– Cumnați? La ce te referi?

– Probabil ai auzit că Fleur de Meulen se va căsători cu Bryn. Doamna Delport mi-a spus-o zilele trecute. Avea o problemă la mână și venise la clinică să o văd. Așa că a mai discutat printre altele și mi-a spus că nu va dura mult până când logodna va fi anunțată. Cred că este păcat. Fleur este destul de tăcută și de liniștită pentru Bryn.

– Ei.... se cunosc de foarte mult timp.

– Probabil că el a așteptat să împlinească douăzeci și unu de ani. Dacă va fi așa, Fleur se va muta la moșia Tamarisk, iar tu, dacă te vei căsători cu Louis, veți locui la Belle Marquise.

– Dar nu mă voi căsători niciodată cu Louis!

– Te-am auzit de prima dată draga mea, doar te tachinam. Să fiu sinceră, nici eu n-aș fi fost de acord să fii cu el. Am înțeles că are niște planuri dubioase.

– De unde știi asta? întrebă Julie, realizând că Ann știa mult mai multe decât avea impresia că știe.

– De la doctorul Jackson. El mi-a spus că Louis ar vrea să construiască niște case de vacanță și este foarte entuziasmat de această idee. Of, ce insulă mică și câte intrigi.

Julie nu mai spuse nimic. Merse în bucătărie, făcu cafea și se duse să i-o ducă lui Noel, după care adormi cu gândul la cele întâmplate în seara asta.

A doua zi, o furtună puternică lovi Farando Cay, provocând pagube nenumărate. Izbucni din senin, smulgând acoperișurile caselor și

aruncându-le în mare, scoase copaci din rădăcini, iar nori imenși de praf înconjurară insula. Totul dură două zile, timp în care toate fabricile fuseseră închise și întreaga populație stătu la adăpost. În port, aveai impresia că era un haos dezlănțuit, în timp ce unii încercau să-și recupereze bărcile pierdute în furia furtunii.

A doua zi spre seară, furtuna se opri la fel de brusc cum începuse. Imediat, Ann plecă la clinică, iar de data asta nu se mai opuse când Julie și Noel insistară să meargă și ei.

Acolo, întâlniră o mulțime de oameni cu răni variate: picioare rupte, capete sparte, răni superficiale și multe altele. Ann sortă cazurile, cele grave de cele mai puțin grave, iar Julie și Noel bandajară rănile ușoare.

Julie și Noel se ocupau de răniți într-o cameră micuță, înconjurați de o audiență mizerabilă, care inspira milă. Cu toate că cei doi lucrau destul de repede, mulțimea părea să nu se epuizeze.

În jur de ora zece, apăru Fleur printre masa de localnici, iar Noel se grăbi s-o întâmpine.

– Până acum l-am ajutat pe Louis. Am împărțit apă și mâncare muncitorilor care își repară casele. Dar m-am întâlnit cu Bryn și l-am rugat să mă aducă aici. Spuneți-mi ce trebuie să fac, spuse Fleur simplu, dar ferm.

– Ai făcut destule, îi răspunse Noel cu asprime. Găsește-ți un loc liniștit unde să te odihnești.

– Nu fi ridicol. Aș putea curăța rănile înainte ca voi să le bandajați, încât o să ne descurcăm mai repede cu acești oameni sărmani.

– Julie, o imploră Noel, roșu la față de furie, du-o pe mademoiselle afară și găsește pe cineva care ar putea s-o conducă acasă!

– De ce n-ar face ceea ce dorește să facă? spuse Julie în timp ce termina de bandajat o rană. Fleur, am rămas fără pansamente și trebuie de fiecare dată să ne oprim să facem câte unul pentru fiecare pacient, iar asta este o pierdere de timp. Vrei să pregătești tu câteva înainte?

Noel continuă să se ocupe de ceea ce făcuse până atunci, dar o făcea mult mai repede. Fleur tăie bucăți mari de bumbac, apoi, când se adunară mai mulți răniți în jurul ei, își făcu loc la o masă și începu să se ocupe chiar

ea de răni.

Imediat după miezul nopții, fusese trimisă acasă și ultima victimă a furtunii. Rochia albă a lui Fleur era acum murdară și pătată de sânge, iar părul dezordonat îi cădea pe frunte. Noel părea din ce în ce mai neliniștit, iar Julie îi simți dragostea cu care o învăluia pe Fleur, când se oferi s-o ducă acasă.

– Vii, Julie? spuse el.

– Nu, o aștept pe Ann. Noapte bună, Fleur!

Julie era foarte obosită, iar în clinică mirosea insuportabil a carne umană și a antiseptice. Afară începu să plouă ușor și slavă Cerului că se găsise tuturor unde să stea peste noapte.

Ea intră apoi în sala mare, unde Ann și doctorul Jackson îngrijeau pe cineva într-unul din paturile din dreapta. Un bărbat înalt, îmbrăcat într-o haină medicală, era aplecat peste una din tărgile de jos. Se ridică și-i făcu semn lui Julie să se apropie. Abia când ajunse lângă copilul care scâncea își dădu seama că acel bărbat era Bryn.

– Este singurul caz de pneomonie de până acum, spuse el. Nu putem să-l lăsăm aici pe podea. Mașina mea este afară. Ia câteva pături și pune-le pe bancheta din spate, iar eu o să-l aduc imediat.

Julie plecă cu una dintre pături în brațe spre mașină. Ciudat era faptul că oboseala îi dispăruse brusc, iar inima i se umplu de fericire. Bryn veni și el imediat, cu băiețelul ce n-avea mai mult de trei, patru ani. Era tare dulce, iar pielea lui de ciocolată strălucea în brațele lui Bryn, tușind din când în când. Dacă Bryn n-ar fi fost atât de calm, insistând că băiatul nu este atât de grav bolnav, cu siguranță Julie ar fi fost foarte speriată pentru copil.

– Unde mergem? întrebă Julie.

– La Cabana Tamarisk. Jackson i-a dat niște penicilină, dar va trebui luată cu sulf.

– Bryn, te rog să îl duci la Murray Green. O să am eu grijă de el, spuse Julie când deja plecaseră.

– Bine. Probabil așa îi va fi mai bine, mai ales că voi fi plecat pe tot parcursul nopții.

La Murray Green, Bryn refuză să ducă copilul în dormitorul lui Julie, așă că-l așează în pat la Noel, iar după prima doză de medicamente acesta adormi imediat.

Julie îl conduse pe Bryn până la poartă, urându-i nopate bună, dar acesta îi spuse:

– Apropo, nu aceasta este furtuna asupra căreia te-am avertizat. Aceasta a fost doar un capriciu al naturii și foarte rar aduce complicații.

Dar înainte ca ea să-i poată răspunde, el plecă.

Dimineața următoare, vremea era încântătoare. Marea era calmă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic zilele trecute.

Era duminică, dar o duminică diferită, deoarece Bryn urma să vină după prânz și să-și petreacă restul zilei acolo. Micul pacient se simțea mult mai bine, Ignatia răsfățându-l cât putea de mult, iar Julie era sigură că într-o zi sau două va putea fi înapoiat părinților.

Julie își luă micul dejun în grădină, iar starea de euforie pe care o simțea avea evident legătură cu Bryn. Auzi motorul unei mașini oprind în față. Se gândi că poate fi Luke, dar el era plecat, iar singurul care mai avea o asemenea mașină în afară de Bryn era Louis.

Julie încercă să-i zâmbească prietenos, gândindu-se că nici măcar Louis nu-i va strica această minunată zi.

– Mă bucur să te găsesc în grădină, Julie. Nu arăți deloc obosită.

– Nici tu, spuse Julie convențional. Ai venit devreme...

– Ne datorăm o mică discuție, nu-i așa? Nu vrei să-ți petreci dimineața cu mine, pe iaht?

– Îmi pare rău, răspunse Julie brusc. Nu pot merge cu tine, dar dacă vrei să discutăm, putem merge pe plajă.

– Deci, nu m-ai iertat! Îmi era teamă de asta. Știu că ceea ce am făcut este de neiertat, dar sper că mă vei ierta într-o zi. Chiar și eu sunt furios pe mine însumi și-mi pare rău pentru cum am reacționat. Aș da orice ca relația noastră să fie la fel ca acum o săptămână.

Vocea lui tremura, iar Julie îl credea că spune adevărul, în ciuda celor întâmplate.

– Nu te mai gândi la asta, Louis. Dar...dar să nu o mai faci niciodată.

– Draga mea, asta mă face atât de fericit. Suntem din nou prieteni, nu-i așa?

– Bineînțeles că da.

– Atunci, demonstreaz-o, cherie! Vino cu mine pe iaht!

– Acum?

– De ce nu?

Marea e minunată, încât vom putea naviga în liniște o oră sau două. Am putea chiar să luăm și prânzul acolo.

– Nu pot să fac asta, pentru că după-amiază vine Bryn.

– Cu cât mă gândesc mai mult la Bryn ca la o rudă, cu atât îl suport mai puțin, zise Louis devenind mai distant.

Omul ăsta este de fier. Știi că a muncit mai mult de patruzeci și opt de ore pentru localnicii ăștia amărâți? Chiar le-a dăruit materiale de construcții!

– Probabil că așa, muncitorii îl vor iubi mai mult și vor lucra mai bine pentru el.

– Eu unul, i-aș trimite imediat la muncă. Sunt îmbibați de rom! Pe la cât ajunge Bryn aici?

– În jur de trei, cred.

– Atunci, avem suficient timp la dispoziție.

O să luăm micul dejun pe Acquila Cay și ne vom întoarce până la trei. Spune da!

Louis era atât de insistent, atât de nerăbdător și plin de păreri de rău, încât Julie se simți obligată să se supună

– O să meargă și Fleur?

– Doar dacă vrei tu să meargă. Nu ne-am prea înțeles zilele astea, știi, ea nu este de acord cu planurile mele de renovare pentru Belle Marquise.

Julie se întrebă de ce oare Louis venise tocmai astăzi?

O făcea să se gândească la lucrurile pe care încerca să le uite, cum ar fi relația lui Bryn cu Fleur, așa că hotărî că n-avea rost s-o mai ia și pe Fleur cu ei.

– Deci, o să mergi? Îți promit că mă voi purta impecabil! Vino, Julie!

– O să merg mai întâi s-o anunț pe Ann că plec.

Puțin mai târziu, Julie plecă cu Louis.

– Crede-mă, Julie, o să fie o experiență foarte frumoasă! spuse el.

Dar Julie nu-l mai găsea deloc amuzant. Chiar și acele calități pe care le aprecia la el, acum parcă dispăruseră.

Capitolul 11

Toată dimineața din acea duminică, Noel își scrise impresiile despre furtuna care tocmai trecuse, iar Ann citi, într-unul din fotoliile mari din sufragerie.

Bryn veni însă mult mai devreme decât era așteptat. Păși în maniera lui sobră, îi salută pe amândoi apoi se așeză pe un scaun, adoptând o atitudine familiară.

– După atâtea ore pierdute, trebuie să fii foarte obosit, spuse Ann zâmbind. La ce oră ai adormit azi-noapte?

– Cred că era trecut de două, dar am lenevit toată dimineața în pat.

– Cu siguranță n-o să-ți mai ardă de tenis.

– Nu refuz o dublă. Unde e Julie?

– Este deja trei și mi-a spus că va fi acasă până la două, răspunse Ann uitându-se la ceas. A plecat cu Louis dimineață, pe la nouă jumătate.

– La Belle Marquise?

– Au plecat cu iahtul și sunt sigură că a convins-o să rămână la prânz la Belle Marquise. Se va întoarce curând.

– Ai o soră foarte încăpățânată, Ann, spuse Bryn privind fix spre grădină. Nu crede nimic până când nu experimentează ea însăși, cât despre bărbați... Ai putea s-o sfătuiești să nu se mai vadă atât de mult cu Louis?

– Nu va păți nimic, răspunse Ann. Louis poate fi un pic mai pasional și mai hotărât decât noi englezii, dar are bun-simț.

– Mă îndoiesc de multe, zise Bryn, rece și sceptic. Nu-ți face o impresie prea bună despre el, să nu rămâi dezamăgită. Ca toți cei din clasa lui, este foarte viclean.

– Bine, nu te îngrijora. Are numai intenții bune cu Julie. De ce nu ieși cu Noel în curte? Nu trebuie să te frământi.

Ann îi însoți în curte, fiind încântătoare în rochia albastră lungă. Se așeză pe unul din scăunelele din curte și privi meciul de tenis dintre Noel și Bryn. Între timp, Ignatia le aduse ceai și băuturi răcoritoare, iar Ann observă enervată că se făcuse deja cinci. Oare ce făcea Julie? A spus că va fi acolo când va ajunge Bryn și nu era în firea ei să nu-și țină promisiunile.

Dar dacă se gândea mai bine, se întâmpla ceva ciudat între Bryn și Julie. Oare îl evita intenționat? Ann nu credea, simțea că doar Louis era de vină pentru absența ei.

Bryn privea iritat către casă și trimise pe cineva să întrebe dacă a venit Julie.

– Mama Ignatia a spus că dom'șoara nu s-a întors.

– Plec la Belle Marquise, spuse Bryn ridicându-se imediat. Vii? se întoarse către Ann.

– Crezi că ar fi putut avea vreun accident pe vas? întrebă ea speriată .

– Nu cred, spuse Noel. Louis se pricepe la bărci chiar foarte bine, probabil au făcut o escapadă în Acquila Cay.

– Nu și dacă Julie a spus că va veni până la două. Puteau întârzia jumătate de oră, dar nu mai mult, se răsti Bryn în timp ce aproape o împingea pe Ann să urce în mașină. Rămâi aici, Noel, în caz că apare. Dacă o să vină, vii după noi.

– Nu credeți că vă agitați degeaba? Mi se pare că...

Bryn se întoarse către Noel, izbucnind furios:

– Nu-mi pasă ce ți se pare ție. Habar n-ai despre ce este vorba! Louis ar face orice ca să pună mâna pe Belle Marquise, iar asta nu se va întâmpla decât dacă se va căsători cu sora ta! Ai înțeles?

– Da, răspunse Noel, uluit.

– Unde crezi că ar putea fi? întrebă Ann, albă la față.

– Aș putea doar să fac o presupunere. Să sperăm însă că au rămas la

Belle Marquise.

Bryn conduse repede și tot drumul nu spuse nimic până când Ann îl întrebă ce ar putea să facă Louis împotriva voinței lui Julie.

– Chiar ea mi-a spus că în niciun caz nu se va căsători cu el.

– Ți-a spus ea asta? Mi-aș fi dorit să-mi fi spus și mie, poate așa puteam să previn totul.

– Să nu ne panicăm însă...

– Eu nu intru așa de ușor în panică, draga mea.

Când ajunseră la Belle Marquise, madame le spuse că Louis plecase pentru câteva zile la unul dintre prietenii lui pe una dintre insulele din apropiere, dar nu știa pe care.

Bryn încercă să-i explice situația, încercând să se stăpânească și să nu devină nepoliticos.

– Vorbești de parcă Louis ar fi răpit-o pe Julie, spuse madame, iritată. În acuzi pe Louis de o conduită neadecvată și aș vrea să știu de ce... Nu cred o secundă că Louis s-a comportat ca un nemernic.

– Julie– izbucni Bryn furios– își imagina că va fi o plimbare de dimineață și a spus că se va întoarce înainte de ora două. Louis este un mincinos și am de gând să-l găsesc. Imaginația dumneavoastră este la fel de bogată ca a mea, așa că nu mai trebuie să vă spun ce avea de gând să facă. Este înnebunit de dorința de a avea Belle Marquise și de a o transforma într-o mașină de produs bani, iar ignoranța dumneavoastră l-a susținut. Știți foarte bine că escapada asta este răpire!

– Oh, Bryn, spuse Ann disperată. Ce o să facem?

– O să mergem să-i căutăm, și dacă i-a făcut rău într-un fel sau altul...

– N-o să pățească nimic, se răsti madame într-un exces de furie. Crezi că i-ar face rău femeii cu care vrea să se căsătorească? Și ce e rău în asta? Nu un strămoș de-al tău...

Dar Bryn n-avea timp de istorie

– Spuneți-mi insulele pe care obișnuiește să le viziteze!

Madame enumeră câteva, apoi spuse cu aroganță:

– Oricum, când îi veți găsi va fi prea târziu! După ce va petrece o noapte cu ea, nu veți mai avea cum să preveniți căsătoria!

– Exact asta urmărește și prețiosul dumneavoastră nepot, dar vă promit că n-o să petreacă nicio noapte în compania lui.

După asta, Ann și-ar fi dorit să nu trăiască niciodată clipele ce au urmat. Își amintea cum alergase să își ia trusa de prim-ajutor, apoi cum se urcase cu Bryn și cu Noel. Iar restul devenise un coșmar: o întindere de apă fără niciun semn de viață, apusul roșu ce ducea cu el ultimele speranțe, conversații grăbite și iarăși nemărginita apă. Fusese cea mai lungă noapte pe care o trăise în viața ei.

Julie fusese trezită de briza proaspătă primăvăratică ce-i înfiora trupul ud și de zgomotul unui motor, nu foarte departe de țărm. Se deșteptă imediat, încercând să se îndrepte către arbuști, dar trupul îi era prea greu iar durerea simți că o doboară; în încercarea de a respira, înghiți mai mult nisip. Auzi motorul bărcii oprindu-se, apoi prea obosită atât fizic cât și pshihic, căzu inconștientă.

Nu simți nici strigătele sălbatice a lui Bryn, nici mâinile lui Ann care încerca să se asigure că este în regulă. Deschise ochii doar când înghiți forțat câteva picături de whisky, apoi adormi din nou.

În portul întunecat îi aștepta doctorul Jackson cu ambulanța, a cărei lumină era printre singurele din întunericul nopții, conducând-o la Murray Green.

Julie dormi pe tot parcursul zilei și a nopții următoare, sub supravegherea atentă a lui Ann. Atât ea cât și Noel erau foarte zdruncinați de cele întâmplate, dar n-o forțară să spună nimic, cu toate că Bryn era mai agitat ca toți ceilalți.

– Nu este nici urmă de Louis. Poate Julie îmi va spune ce s-a petrecut în larg...

– Nu mai contează, acum. Slavă Cerului că nu i s-a întâmplat nimic rău, decât câteva zgârieturi. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat cu Louis.

– Ei bine, mie îmi pasă. Dacă o să-l mai prind vreodată pe insulă, va fi vai și amar de el, și sunt sigur că Noel, ca frate, simte la fel.

– Sperăm doar să nu-l mai vedem niciodată...

Asta spera și Julie, dar încercă să nu se gândească prea mult la asta. Se trezi abia dimineața următoare, în jur de ora nouă, simțind cum parcă îi

fusese ștearsă o parte din viață. O durea stomacul pentru că nu mai mâncase de duminică dimineața, dar privea visătoare florile din cameră, pe care cu siguranță Noel i le adusese.

In ușă stătea Bryn, dar ei i se păru că toate emoțiile pentru el dispăruseră, în timp ce el se apropie de ea.

– Bună, Julie, cum te simți?

– Nu chiar așa de rău, spuse ea încercând să-și recapete vocea. Dar de ce ești aici...atât de devreme?

– Mi-am dorit să fiu lângă tine când te trezești, spuse el zâmbind. Vrei să-ți aduc o cană cu ceai?

– Cred că da, răspunse Julie, sperând ca asta va dura mai mult sau pentru totdeauna, dar el se întoarse în două minute, cu ceaiul în mână.

– Ignatia îl pregătise deja. Nu încerca să te miști. O să te ajut eu.

Bryn o ajută să se ridice în capul oaselor, o îmbrăcă în halat, apoi o așeză la loc. Se apropie de ea și-i duse cana cu ceai la buze apoi spuse:

– Julie, vreau să-mi povestești absolut totul...

– Nu...încă.

– Te rog, doar lucrurile cele mai importante.

– S-a întors?

– Nu, ar fi trebuit s-o facă?

– Nu știu. Probabil crede că m-am înecat; apoi Julie mai luă câteva guri de ceai. Louis plănuise totul, dar eu nu mi-am dat seama. Își aprovizionase bine barca și pentru început am mers în Acquila Cay, după care am crezut că ne vom întoarce imediat. Avea viteză, dar nu m-am impacientat, pentru că mai era suficient timp...iar el era foarte drăguț.

– Bineînțeles că era! zise Bryn brusc. Șobolanul!

Julie îi simți mâna caldă peste a ei, și simți că inima îi bate mai repede.

– Știai că mă va duce în larg, nu-i așa?

– Da, așa este. Unde vroia să mergeți? În Martinica? zise Bryn cu aceeași voce caldă și liniștitoare.

– Nu sunt sigură. I-am spus că n-o să mărit cu el, dar a început să râdă, zicându-mi că o să-mi schimb părerea în câteva zile. Eu...eu...

– Ia-o ușor, Julie. Putem discuta mai târziu, dacă te deranjează.

– Nu...șopti Julie. Oricum, a fost foarte drăguț cu mine. Dar mă speria ideea de a petrece o noapte cu el...și..

– Asta își dorea de fapt și cu siguranță și-ar fi încercat norocul, nenorocitul...dar lasă asta...continuă...

– ...eram speriată că Ann se va alarma și că va merge la Belle Marquise, dar de fapt asta vroia Louis, ca madame să afle cele întâmplate. El spera că până la urmă, în ciuda celor petrecute și împotriva voinței tale, ea ne va da voie să ne căsătorim.

– De ce n-ai încercat să te aperi, să-l amenințI că-l vei da în judecată imediat ce veți ajunge pe țărm? zise Bryn cu respirația sacadată.

– Tu nu înțelegi cum a fost. Mi-am dat seama că dacă făceam asta, ar fi în zadar. Aveam un plan în minte, așa că am încercat să fiu drăguță și să-l țin la distanță până când se va întuneca.

Privirea lui Bryn devenise grea dar atentă:

– Apoi, ce?

– Nimic. Louis pregătea mâncarea, iar când nu era atent am sărit în apă, văzând în depărtare una din insule. El a sărit bineînțeles după mine, dar eu aveam un avans de câteva minute. Însă în apă nu mai vedeam nimic, astfel încât n-am putut face nimic mai mult decât să înot și am înotat. Știu că pare o nebunie,dar...

– Printre corali, printre pești uriași și roci tăiase, zâmbi el nervos.

– Am înotat foarte mult, de asta cred că am aceste dureri abdominale insuportabile.

– Acum că ai scăpat și de asta, o să ai nevoie de mișcare. Vino să te ajut să cobori din pat.

Julie nu avu timp să refuze, pentru că ușa se deschise și apăru Ann, comentând :

– Ei bine, se pare că omul nu mai are astăzi niciun pic de intimitate și pe deasupra mi-a luat-o înainte și cu micul dejun! Nu cred că te-ai trezit foarte bine încât să primești un bărbat la tine în dormitor. Cum îți sunt mușchii, draga mea?

– Tocmai îi sugeram mișcare, răspunse în locul ei Bryn zâmbind.

– Sper că n-ai de gând să pleci după Louis, spuse Julie în timp ce Bryn

se ridică. Te rog să n-o faci.

– Nu va fi nevoie. O să trimit doar un raport care să-i aducă la cunoștință că știu unde se află. Acest tânăr prost crescut are nevoie de o lecție...

– Sst!

Dar avertismentul lui Ann veni prea târziu. Fleur apăru în ușă, uitându-se puțin speriată la cei din cameră, apoi Ann adăugă:

– Am uitat să-ți spun, Julie, că Fleur vrea să vorbească cu tine. Bryn te invit jos la o cană de ceai!

Fleur veni lângă Julie cerându-și scuze în numele fratelui său, apoi i se adresă lui Bryn, înștiințându-l că madame era foarte îngrijorată de ce o să-i facă lui Louis, rugându-l să nu-l pedepsească prea tare în cazul în care nu i-a făcut prea mult rău lui Julie și că ar fi trebuit să înțeleagă că Louis s-a comportat ca un nebun îndrăgostit.

Bryn o liniști, asigurând-o pe același ton cu care obișnuia să vorbească cu Fleur că va discuta cu Louis când se va întoarce pe insulă.

Julie se simți brusc singură, dorindu-și să-i scoată pe toți afară din cameră.

– Ne vedem mai târziu, Julie, spuse Bryn, apoi plecă împreună cu Ann, lăsând-o în compania lui Fleur.

Fleur se așeză lângă ea, în locul în care stătuse Bryn, exprimându-și din nou regretul pentru cele întâmplate.

– Louis te-a iubit cum n-a mai iubit pe nimeni până acum, dar eu știam că nu ești îndrăgostită de el, așa că i-am spus bunicii, spuse Fleur tristă.

– De unde ai știut că nu-l iubeam pe Louis? N-am avut ocazia să ne împărtășim vreodată intimitățile.

– Fără îndoială, dar pur și simplu știam. V-am urmărit și mi-am dat seamă că pe cât era el de pasionant, pe atât erai tu de rece. N-aveai cum să fii îndrăgostită de el....

Fleur coborî vocea, împreunându-și în același timp mâinile:

– Dragostea poate fi foarte frumoasă, dar când intervin banii într-o relație, devine urâtă și dureroasă.

Lui Julie i se făcu milă de biata fată, gândindu– se că viitorul ei era în

mâinile bunicii sale, apoi spuse:

– Mă bucur că ai reușit să-l convingi pe Bryn să nu-i facă nimic lui Louis, cel puțin până când se va întoarce aici. O să am grijă să nu mai merg niciodată singură cu el într-o barcă.

– Ești foarte drăguță, Julie. Și zicând asta se aplecă și o sărută pe Julie pe frunte, continuând: Să sperăm că într-o zi vom fi cu toții fericiți! Dar acum trebuie să plec. Grand'mere nu știe că am plecat și se va enerva foarte tare dacă va auzi că am ieșit neînsoțită.

Julie își luă la revedere și se așeză din nou între perne, închizând ochii. Deci, asta fusese furtuna asupra căreia o avertizase Bryn. Durase destul de mult, de duminică până joi, și nimeni nu-i garanta că se terminase cu adevărat.

– Acum, urmează un mic dejun adevărat, spuse Ann zâmbind, ducând tava în brațe. Vom merge apoi în sufragerie. Bryn spunea că un vas ne va aduce corespondența, așa că voi merge s-o iau. Aștept un răspuns de la unul din avocații din Nassau. Haide, draga mea, nu mai fi atât de tristă. Este o dimineață minunată!

Minunată, se gândi Julie. Pur și simplu minunată.

Ann își luă scrisorile de la locul obișnuit, o citi pe cea de la avocatul din Nassau, restul fiind adresate lui Noel.

Îndreptându-se către mașină, privirea îi fu atrasă de casa lui Luke, ce se putea zări ușor de pe țărm. Nu fusese niciodată înăuntru, dar bănuia că este o extensie a exteriorului. Fără a se gândi prea mult, traversă pajiștea din spatele fabricii și ajunse pe verandă. Ann zâmbi văzând câinii care începură să dea din coadă, gândindu-se că erau exact așa cum și-i imaginase. Apoi se apropie de o fereastră, privind înăuntru. O sufragerie luminoasă și confortabilă, dar oarecum rece. Exact ca Luke. Se întoarse înapoi, mângâind unul din câini, dar când dădu să plece se deschise ușa și apăru Luke. Ann se opri surprinsă, îmbujorându-se la față. Se simți furioasă, teribil de furioasă– pentru că el era acolo, iar ea se învârtise pe teritoriul lui ca și cum el n-ar fi fost.

– Bună dimineața. Unde aveai să pleci fără să bați la ușă?

– N-am știut că ești acasă!

– M-am gândit la asta. Am ajuns dimineață. Am văzut că ai privit pe fereastră. Dacă tot ești aici, ce ar fi să intri?

Ann se mai liniști, iar Luke nu părea a se simți deloc bine. Sau poate era doar obosit din cauza călătoriei, așa că intră înăuntru.

– Cum a fost la Nassau?

– Foarte rău. Ia loc. Casa mea nu se compară cu Murray Green, dar îmi place să păstrez un grad de confort.

– Te-ai întâlnit cu specialistul? întrebă Ann în timp ce își luă un scaun.

– N-a putut face nimic, îi răspunse el oferindu-i o țigară. O să am întotdeauna probleme cu piciorul.

– M-am întâlnit cu Bryn dimineață, dar nu mi-a spus nimic despre tine.

– Nu știe că am ajuns aici. Am vrut să stau mai mult, dar am auzit de furtună și de povestea dintre Julie și Louis de Meulen, încât am hotărât să mă întorc. Apropo, cum se simte Julie?

– A trecut cu bine. Am găsit-o duminică noaptea.

– Așa am auzit și eu. Pentru asta, Louis ar trebui împușcat.

Ann discută cu Luke în continuare despre Julie, și despre alte evenimente din Nassau. Apoi, Ann continuă:

– Am vorbit cu Bryn și m-am răzgândit în ceea ce privește spitalul pentru copii. O să transform casa în una pentru convalescenți și va fi mult mai ușor să mă descurc, cel puțin deocamdată.

– Deci, te-ai hotărât să rămâi aici, în Farando Cay?

– Doar tu, spuse Ann direct, nu-ți dorești să rămân aici. Este mai puțin onorabil din partea ta, Luke.

Luke făcu o pauză, trăgând din țigară, apoi spuse:

– Nu știu dacă onorabil. Mai bine zis defensivă. Eu... eu nu sunt fericit cu tine aici. Îmi amintești de lucrurile pe care nu le pot avea. Am fost destul de mulțumit de mine până să apari tu.

El se ridică brusc în picioare și merse la fereastră:

– Nu vreau să vezi asta ca pe o crudă declarație de dragoste, pentru că nu este așa. Un tip cu părul cenușiu și un picior care te anunță de fiecare dată când plouă nu s-ar putea încadra într-o declarație. Sunt prea bătrân

pentru așa ceva. Dacă Gray s-ar fi întors cu tine, probabil că acum am fi fost cu toții prieteni și nu m-aș mai fi gândit la tine cum o fac acum.

– Și cum te gândești la mine acum? întrebă ea pe o voce care îi sună și ei distantă.

– Ca la o femeie care s-a căsătorit cu un om în pragul morții și pe care l-a făcut fericit. Gray n-avea de unde să știe că trei sferturi din dragostea ta era doar milă, dar...– Se întoarse și râse ușor, ironic. Ești inteligentă. Cred că îți imaginezi ce simt eu, nu-i așa? Dar probabil că nu ești și suficient de deșteaptă să-mi înțelegi punctul de vedere. Eu nu vreau mila nimănui...

Se făcu liniște câteva momente, apoi Ann spuse:

– Poate că mi-a fost milă de Gray– era inevitabil în asemenea circumstanțe. Dar nu-mi este milă de tine, Luke. M-ai enervat de foarte multe ori și sincer, cred că faci prea mult caz dintr-o simplă șchiopătură. Eu nu te compătimesc, dar este de-ajuns că îți plângi singur de milă. Dar...pot vedea ce se întâmplă cu tine. Ai avut un accident care ți-a schimbat viața. Financiar vorbind, cred că o duci mai bine acum decât atunci când erai pilot, dar ceea ce te-a făcut să îmbătrânești este faptul că te simți pedepsit de soartă. Ești destul de bătrân, ai aproape patruzeci de ani cred, iar asta înrăutățește și mai mult lucrurile, nu-i așa?

Ann se ridică de pe scaun, continuând pe același ton autoritar:

– Nu-mi pare rău că în dimineața asta curiozitatea m-a adus aici. Mi-ai lămurit cel puțin două dileme.

– Foarte bine, atunci, spuse el obosit, rezervat.

Ann se îndreptă către mașină, simțindu-i rana ca fiind a ei și asta o durea, cu toate că Luke momentan nu simțea nicio durere. El pur și simplu nu vroia să fie ajutat. N-o detesta doar pe ea, ci femeile în general. Nu întâlnise nicio femeie care să-l înțeleagă.

– Să-i transmiți salutările mele lui Julie, spuse el în timp ce Ann se urca în mașină. Și ai grijă cum conduci.

– N-ar strica să vii chiar tu s-o vezi. Eu o să fiu toată după-amiaza la clinică.

Când Ann ajunse acasă, Julie încerca în sufragerie să facă exerciții pentru musculatură.

– Ai grijă să nu exagerezi, spuse Ann în timp ce așeză scrisorile pe masă. Luke s-a întors și o să vină să te vadă după-amiază.

– N-a stat prea mult. Ce mai face?

– Își plânge în continuare de milă, răspunse Ann. Te rog să-i dai scrisorile astea lui Noel. Bănuiesc că le așteaptă.

Julie luă scrisorile și merse la Noel în birou. Nerăbdător, el deschise plicurile, dar fața lui nu avea nicio expresie:

– Le plac acele articole și mai vor altele. Ce ușurare! Tu cum te simți, Julie?

– Mai bine, să zicem. Încă mă mai dor mușchii...tu...ai văzut-o dimineață pe Fleur?

– Doar de la fereastră, spuse el gânditor. Nu mai are niciun rost Julie. Nici măcar n-am dreptul să mă gândesc la Fleur

– De ce nu? întrebă revoltată Julie. Nu este în niciun caz mai bună ca tine... Îmi pare rău, Noel. Măcar dacă ai putea să lucrezi...

– Ei bine, nu pot. Eu ies.

– O să merg un pic cu tine...

– Nu... tu o să rămâi aici și o să te odihnești.

Noel plecă, astfel încât Julie era singură când sosi Luke. Discutară despre cele întâmplate, dar ea nu-l găsea deloc schimbat. Era la fel de plăcut și de fermecător ca de obicei și doar atunci când veni vorba de Ann deveni morocănos.

Imediat după ceai, Luke plecă, promițându-i că o va mai vizita curând. Julie își luă apoi o carte și merse în grădină, așezându-se la umbra unui copac. Simțea nevoia de liniște, așa că se întinse pe iarba proaspătă și închise ochii pentru câteva minute.

– Ai adormit sau doar te prefaci?

Julie deschise ochii și întâlni privirea ironică a lui Bryn, așezat la doar câțiva centimetri de ea, întinzându-se în aceeași poziție ca a ei, privind spre cer.

– Este într-adevăr o zi foarte ciudată, spuse ea. N-ai obosit să ne vizitezi de atâtea ori?

– La un anumit moment dat în existența unui individ viața socială

devine mai importantă ca slujba.

– Luke a fost aici, acum câteva ore.

– Da? spuse el făcând o pauză, analizând informația. Am luat prânzul împreună și mi-a spus că s-a hotărât să ne părăsească.

– Să plece din Farando Cay? Dar n-a menționat nimic de asta...

– N-ar fi făcut-o. Nu vrea să se agite nimeni degeaba și oricum n-o să plece până când nu voi găsi pe cineva care să-l înlocuiască.

– Și ai de gând să-l lași să plece?

– Draga mea fată, nu-l pot opri să facă ceea ce dorește și n-ar fi plecat dacă n-ar fi crezut că este absolut necesar s-o facă.

– Dar cum poate fi necesar așa ceva? Când am venit aici, părea că este fericit în Farando Cay. Sunt sigură că iubește locul ăsta, Bryn.

Involuntar, degetele ei atinseră brațul lui, dar și le retrase imediat, spunându-i din ce în ce mai revoltată:

– Crezi că noi trei avem vreo legătură cu decizia lui?

– Nu tu, micuțo, spuse el zâmbind cinic. Luke te iubește ca pe sora lui mai mică.

– Atunci... Ann?

– Poate. Nu mă amestec.

– Când încerci să faci ceva pentru prietenul tău, nu înseamnă că te amesteci. Tu ești singurul care-l poate ajuta și este datoria ta să faci tot ce-ți stă în putință!

Bryn se ridică, privindu-i exasperat fața furioasă:

– Pentru ajutor există îngerii. Luke și sora ta sunt destul de maturi să-și rezolve problemele. Iar dacă ei nu pot să se înțeleagă, cu siguranță noi nu vom putea face nimic.

– Ai putea discuta cu Luke...

– Despre ce? Despre o nuntă rapidă?

– De ce nu mă asculți? El este îndrăgostit de Ann...

– Stai un pic. Nu-ți face prea multe idei despre asta.

– Dar sunt sigură, exclamă Julie, enervată de modul în care el vedea situația.. Mi-am imaginat de multe ori asta, dar acum înțeleg totul și ...tu trebuie să înțelegi. Bineînțeles că Luke o iubește pe Ann, dar n-o s-o ceară

în căsătorie din cauza acelui genunchi blestemat.

– Mai sunt de asemenea și banii, îi reaminti el sarcastic. Ann este o femeie înstărită, așa că Luke este condamnat...în cazul în care o iubește.

Julie simți că explodează, continuând cu ardoare:

– Dar ție pur și simplu nu-ți pasă, nu-i așa? Pentru că tu nu crezi în dragoste. Pentru tine, o căsătorie se leagă la bancă, nu în rai, și presupui că lui îi va fi mai bine fără o femeie alături. Este exact genul tău de filozofie de viață! Tu crezi că sunt un copil, dar sunt suficient de matură să înțeleg ce-l frământă pe Luke. Dacă Ann rămâne aici ca asistentă, el se vede ca fiind un alt Gray Murray, bineînțeles îndrăgostit de infirmieră și n-ar îndrăzni s-o expună pe Ann la o a doua căsătorie cu un om care nu este perfect sănătos. Așa că o să renunțe și o să meargă să trăiască în altă parte.

– Fiecare om acționează în concordanță cu propria conștiință, concluzionă Bryn. Și te rog să nu aduci și filozofia mea în povestea asta. Îndrăznesc să spun că știu la fel de multe despre dragoste ca și tine, cherie, și cu siguranță știu mai multe despre bărbați.

Probabil din cauza celor întâmplate în ultimele zile, Julie se simțea slăbită și începu să tremure. Îi cercetă fața, ochii verzi scânteietori, părul negru ciufulit, dar n-avea niciun indiciu despre ce ar putea gândi.

– Totul depinde doar de Ann, dacă te gândești puțin..

– Îi place pe Luke, dar o irită atitudinea lui. Căsătoria cu Gray a marcat-o profund; nu mai vrea ca sentimentele ei să crească, dar dacă s-ar întâmpla așa, Ann ar proceda la fel ca atunci. Gray a adorat-o. Știu că tu nu crezi, dar...

– Pentru Dumnezeu! izbucni Bryn. Vreii să mă lași pe mine să hotărăsc ce cred și ce nu? Mai întâi, ai tupeul să-mi spui că susțin căsătoria ca pe o afacere, apoi ești sigură că nu l-am înțeles pe Gray. Ce dracu, crezi că sunt făcut din piatră?

– Uneori te porți de parcă ai fi, spuse Julie tremurând. Se pare că pe insula asta nu există nimeni normal. Dacă Louis se întoarce și o să mai creeze alte probleme, eu o să fiu prima care o să plec.

– Poți să-l uiți pe Louis. El nu se va mai întoarce!

– Ooo... și ce ordine ai dat în ceea ce-l privește?

Bryn se întoarse iarăși pe spate, contemplând straturile de flori, apoi spuse:

– I-am spus doamnei de Meulen că dacă Louis se va întoarce, o să mă comport cu el într-un mod în care categoric i-ar afecta mândria lui franțuzească și nu numai. Așa că a fost de acord să-i trimită un mesaj din care să reiasă acest lucru. Și după cum îl cunosc pe Louis, o să se facă pierdut și o să se întoarcă pentru totdeauna la Cherbourg.

– Biata doamnă de Meulen. Se baza pe Louis să preia averea familiei.

– Madame va scăpa de obligațiile privind ipoteca, cu condiția ca Fleur să moștenească moșia după moartea ei.

Julie făcu o pauză, încercând să analizeze ceea ce tocmai auzise. Deci, el va obține prin Fleur Belle Marquise, se gândi ea, iar pe Louis l-a ajutat oarecum să-și ducă planurile la sfârșit. Oare cum putea fi atât de lipsit de scrupule și de prefăcut?

– Felicitări, spuse ea abia putând să vorbească.

Dar Bryn n-o privi, ignorându-i poziția antagonistă.

– O să puteți veni toți trei mâine la Cabana Tamarisk?

– În plină săptămână? Nu crezi că neglijezi plantația?

– Poate să aștepte. Și, Julie, nu te amăgi singură că poți ști ce e in inima unui bărbat după modul în care acționează. Experiența cu Louis ar fi trebuit să te vindece de asta!

– Și ce ar trebui să fac, acum? Să stau deoparte și să n-am nicio opinie?

– Problema e că tu îți faci prea multe idei. Dacă ai fi gândit rațional și nu te-ai fi lăsat purtată de sentimente, Louis n-ar fi ajuns să facă ce a făcut. Un bărbat îi poate ierta foarte multe unei femei, dar când ea n-are nici cea mai mică urmă de afecțiune pentru el...

Bryn se opri brusc, ridicându-se în picioare și, la fel de repede, adăugă:

– Vă aștept în jur de zece, mâine.

– Bryn, n-am apucat să-ți mulțumesc pentru că ai venit după mine, duminică noaptea. Din ce ai spus în legătură cu părerea ta despre oamenii ca mine, nu mă așteptam să mă ajuți, dar îți sunt recunoscătoare că ai făcut-o. Cu toate astea ar fi mai bine să nu vin mâine.

– Te simți ofensată de faptul că din când în când obișnuiesc să-ți spun

adevărul și simți că nu mă mai suporți, nu-i așa? Dacă tot suntem la momentul adevărului, atunci o să-ți mărturisesc și eu ceva. Uneori, nici eu nu cred că te mai pot suporta. Te surprinde asta, nu-i așa? Nu este prea comod să ți se răspundă cu aceeași monedă! Așa cum am mai spus, te aștept mâine la zece, zise Bryn în timp ce se îndreptă spre poartă.

– N-o să vin!

– Foarte bine. Atunci o să fiu nevoit să vin eu după tine, răspunse el cu un zâmbet rece. O să fie o zi mare, așa că o să fii acolo Julie, și te vei bucura de norocul celorlalți. La revedere!

După plecarea lui, pe Julie o invadară tot felul de gânduri și de idei. Oare cum o convinsese Bryn pe doamna de Meulen? Oare o ceruse oficial pe Fleur în căsătorie? Deja îi vedea pe cei doi ținându-se de mână sub privirile tuturor, iar el vorbindu-i cu calmul obișnuit.

Vocea Ignatiei o trezi însă din tumultul gândurilor, anunțând-o că au venit părinții copilului să-l ia acasă. După ce-l încredință alor lui pe băiat, Julie își luă costumul de baie și plecă pe plajă. Înotă câteva secunde, apoi, obosită, se așeză pe nisipul fierbinte admirând priveliștea. Era atâta magie aici în Farando Cay, iar ea simțea cum iubea din ce mai mult locul ăsta minunat. De ce? De ce oare nu puteau fi fericiți cu toții aici?

Capitolul 12

Copii cu pielea de culoarea boabelor de cacao, alergau fericiți prin curtea interioară de la Cabana Tamarisk. La standurile amplasate în apropierea copacilor, fuseseră dezbrăcați de hainele vechi și îmbrăcați cu tricouri și pantalonași noi, după care Noel le împărțea câte o cutie cu ciocolată și jucării.

Julie și Fleur îi ajutau să se îmbrace cu noile hăinuțe. Nu toate erau noi, dar arătau impecabil, dăruite de către una dintre femeile din înalta societate din Nassau. Farando Cay, se pare că fusese insula cea mai puternic lovită de furtună, apelându-se la ajutorul celorlalte comunități albe de pe insulele apropiate.

Ultimii copii spuseră timid mulțumesc, apoi plecară iute la joacă. Mai rămăseseră încă multe haine și cutii cu ciocolată pe care Bryn hotărî să le ducă la clinică.

– Acum că am terminat, avem nevoie de o baie înainte de a lua prânzul. Fetelor, voi știți unde este baia, nu-i așa? spuse Bryn adresându-se lui Fleur și Julie.

Fleur dădu din cap, zâmbindu-i, apoi plecară împreună la una din spațioasele băi. Fleur părea senină astăzi. Cu siguranță, ea a știut înainte de împărțirea cadourilor. Probabil că le împachetase împreună cu Bryn, iar Julie și Noel fuseseră chemați doar să dea o mână de ajutor. Julie simțea că n-o mai surprinde nimic din partea lui Bryn.

– Mă bucur că te simți mai bine, Julie, și că ai reușit să vii aici, spuse

Fleur cu căldură.

– N-aș fi ratat pentru nimic în lume să văd fețele copiilor. Ciocolata i-a dat gata.

– Bryn a comandat ciocolata. Nu știai?

– Aș fi putut ghici. Are gusturi bune în astfel de situații.

– Sunt de acord cu tine, Julie. Ieri a fost și a vorbit cu grand'mere. Louis se va întoarce să lucreze la biroul tatălui meu, dar nu-l compătimesc.

– Ar trebui, spuse Julie serioasă. Ți-a fost devotat mereu.

– Asta nu este adevărat, dar așa îi plăcea să creadă. Îl ajuta să creadă că face ceva pentru mine, când de fapt își dorea doar pentru el lucrul acela. Este fratele meu, dar sunt de acord cu Bryn în anumite privințe. Nu-și dorește nimeni turiști pe insulă. Este bine să încurajăm micii industriași, dar oamenii de aici nu vor mai fi la fel dacă vor fi asediați de turiști.

– Vorbești de parcă ai intenționa să te stabilești aici.

– Ce drăguț ar fi, spuse ea întristându-se dar zâmbind în continuare, dacă ne-am stabili cu toții aici. Curând va veni cineva care se va ocupa de administrarea moșiei Murray Green, și Bryn va căuta pe cineva care să se ocupe și de Belle Marquise. Probabil că vor fi căsătoriți și vor avea copii. Vom fi o comunitate albă în curs de dezvoltare. Nu i-aș dori nimic mai mult decât asta.

– O să se întâmple, spuse Julie cu inimă rece. Bryn o să facă și asta pentru tine.

Luară prânzul toți patru, alăturându-se mai târziu și Luke, mirat de faptul că îi întâlnește acolo. Cu toate că fusese și el invitat, se gândea că va fi o simplă conferință de afaceri.

După ce se termină prânzul, Bryn sugeră ca Noel să meargă să vadă noul atelier de ceramică, amenajat într-una din căsuțele din spatele casei principale, iar Fleur urma să-l însoțească, prezentând un un interes deosebit pentru design.

Julie, hotărâ el, urma să se odihnească după o dimineață istovitoare, astfel încât ea rămase singură cu Luke.

În câteva minute se auzi zgomotul unei mașini, apoi câțiva pași, iar Ann taversând casa ajunse în curtea interioară. Luke se schimbă la față

când o zări, iar Ann ezită înainte să intre.

– Ai luat prânzul Ann? o întrebă Julie.

– Da. Mulțumesc, spuse ea în timp ce se așeza. Te deranjez, Luke?

– Nu, eu tocmai plecam. Trebuie să mă întorc la birou.

– Nu e nicio grabă, interveni Bryn alăturându-se. De ce să facem totul astăzi când și mâine e o zi? Mă bazez pe tine să fii alături de noi pe tot parcursul zilei.

– Dacă mi-ai fi spus mai devreme...

– Dacă ți-aș fi spus n-ai mai fi venit deloc, nici măcar la prânz, continuă Bryn suav, ca și cum abia acum i-ar fi trecut prin cap. S-a întâmplat ceva cât ai fost plecat, bătrâne. Te-ai întors foarte tăcut și nerăbdător să pleci iarăși. Ce a fost, o femeie?

– Ce crezi tu că a fost? spuse Luke dând din umeri.

– Nu m-am hotărât încă. Cu toate că mi-aș dori să fie o femeie Luke. Dacă ai avea o soție aici, probabil te-ai gândi de două ori înainte să te muți.

– Să te muți? exclamă Ann uitându-se de la un bărbat la altul. Vrei să spui că Luke o să plece definitiv din Farando Cay?

– Nu pari foarte surprinsă de asta, spuse Bryn.

– Nu sunt, serios, dar mi se pare absurdă ideea.

– Așa spuneam și eu– nu cred că s-a întâmplat ceva atât de grav încât nu poate fi îndreptat.

– Dacă ați terminat, zise Luke palid, eu mă retrag.

– Dar te-am rugat să stai. Ce ai împotriva lui Julie și a fratelui său?

– N-am nimic.

– Dar împotriva lui Ann?

Fața lui Luke deveni cenușie, acesta abia reușind să spună:

– Nu știu ce încerci să demonstrezi Bryn, dar nu este deloc amuzant. M-am hotărât deja și tu n-ai niciun drept să-mi judeci motivele pentru care fac asta.

Bryn oftă, dar continuă:

– O fac din cauza copilului ăsta, spuse el indicând-o pe Julie. Este supărată deoarece crede că ești îndrăgostit de sora sa și presupune că ai un motiv întemeiat să ții asta doar pentru tine. Măcar o dată Julie s-ar

putea să aibă dreptate. În orice caz, draga mea Ann, o să-l las pe Luke în grija ta și să faci tot posibilul să dai de capătul acestei probleme. Nu vreau să îl pierd.

Julie se ridică în picioare și plecă în grădină, iar Bryn spre cărarea ce ducea la căsuța unde-i lăsase pe Noel și pe Fleur.

Ann rupse prima tăcerea:

– Ceea ce a făcut Julie este de neiertat, spuse ea cu voce scăzută. Îmi cer scuze...

– De ce s-o învinuiești pe Julie? întrebă Luke relaxat și în același timp emoționat. Sunt un tip ce poate fi citit ușor, așa că doar a spus în cuvinte ceea ce tu știai deja.

– Vrei să spui că e adevărat ce a spus? Mi-ai spus ieri...

– Am încercat să-mi păstrez orgoliul. Dar la ce mi-a folosit asta? Îmi plâng de milă în continuare, nu-i așa?

– Nu spune asta! Ieri m-am enervat și am spus ce am crezut că te va durea mai tare.

Ann îl privea fix, continuând să-i vorbească, dar Luke era încă întors cu spatele.

– Nici nu-ți imaginezi ce greu este pentru o femeie să vorbească despre astfel de lucruri când nici măcar nu este încurajată s-o facă! Aș putea să presupun ce simți, dar cum pot fi sigură, dacă tăcerea ta este atât de rece?

– Te-ai măritat cu Gray când era pe patul de moarte...

– Și ce-i cu asta? Trebuie să mă urmărească tot restul vieții mele? Am trecut deja de treizeci de ani și niciodată nu am fost îndrăgostită. N-o să înțelegi niciodată ce am însemnat noi trei pentru el? Noi am fost familia lui, iar eu... eu i-am fost soție și mamă și soră– toate acele lucruri pe care el nu le avusese. Perioada petrecută cu el la acea cabană pe malul mării a fost cea mai dureroasă experiență pe care am trăit-o vreodată. Trebuie să înțelegi asta odată, Luke!

– Nu sunt gelos pe Gray, spuse el apărându-se. A meritat tot ce a primit de la tine.

– Înțeleg...murmură Ann. Atunci, m-am înșelat...

– Da...așa este. Nu ajungem la nimic, nu-i așa? spuse el din ce în ce mai furios. Vrei să plec?

– Nu. Lasă-mă pe mine să plec...departe de Farando Cay. Crezi că aș putea fi vreodată fericită aici, știind că te-am îndepărtat de munca și de oamenii pe care-i îndrăgești? Știi ce încerci să faci tu? Mă transformi într-un al doilea accident din viața ta. Iar primul ți-a zduncina viața destul de bine...

– Am vorbit despre asta și ieri, o întrerupse el.

– Nu, n-am vorbit! N-ai spus nimic că pleci și mai ales din cauza mea. Cum crezi că mă simt eu?

Luke nu-i dădu niciun răspuns pentru moment, dar în cele din urmă spuse:

– Poate dacă ne-am fi întâlnit acum cinci ani, lucrurile ar fi fost diferite.

– Dar se pare că nu putem da timpul înapoi, așa că va trebui să facem față situației așa cum este ea acum. Luke, n-o să te las să părăsești Farando Cay din cauza mea!

El ridică mâna în semn să se oprească, apoi se întoarse spre ea:

– De ce încerci să faci situația mai grea decât este? Ești genul de femeie care vrea ca totul să fie în alb sau negru. Ei bine, atunci...N-am simțit pentru nimeni niciodată ceea ce simt pentru tine. Dacă aș putea, ți-aș dărui întreaga lume, dar nu mă pot căsători cu tine. Chiar dacă aș fi fost tânăr și aș fi avut un picior normal, nu m-aș căsători cu o femeie bogată.

– Dar asta nu contează, spuse Ann revoltată, râzând ușor. Știi foarte bine că voi transforma Murray Green într-o casă de convalescență, oricum vroiam să fac ceva cu ei. N-am folosit niciun bănuț, pentru că n-am crezut niciodată că îmi aparțin. Mi-au fost încredințați, atâta tot!

– Da, dar o parte din bani...

Luke se opri și spuse încet:

– Ești o persoană deosebită, Ann. Dacă aș putea să te fac cel puțin atât de fericită cum meriți...

– Da?

– O să-mi asum riscul de a-ți cere să te căsătorești cu mine.

– Ei bine...ai auzit ce a spus Bryn, că nu vrea să te piardă. Iar eu, nici

atât. Ce aș mai putea spune?

– Draga mea, mumură el nevenindu-i să creadă, ai spus deja prea multe. Vrei să mergi cu mine la o plimbare? Aici nu pot gândi foarte clar și în orice moment am putea fi întrerupți.

– Să mergem la tine acasă, spuse Ann ușurată, și promite-mi că o să ne spunem doar adevărul.

Julie îi zări plecând. Felul în care Luke o ținea de mână pe Ann era atât de plin de căldură, încât Julie se simți rănită. Ann pășea veselă, zâmbind. În mașină, Luke duse mâna ei pe obrazul lui. Nu o sărută, dar cu siguranță nu va mai trece mult timp până o va face.

Își aminti cum Bryn plănuise totul și de data asta părea că reușise. Simți nevoia să meargă pe plajă, să asculte marea, singura care-i mai rămăsese. Ajunse la baraca de pe plajă, care probabil era descuiată. Acolo cel puțin, era sigură că va avea liniștea care-i va putea alina tristețea din suflet.

În încăpere era răcoare și ceea ce avea în acel moment mai multă nevoie– liniște. Simțea nevoia să plângă, să se elibereze, așa că se așeză jos printre perdele și-și puse capul pe genunchi.

Ziua în care Luke se va căsători cu Ann probabil nu era departe, dar Julie simțea că nu mai poate rămâne nici măcar o singură zi pe insulă. Trebuia să se întoarcă la muncă, la viața ei din Anglia, dar își imagina cu greu existența fără Ann și Noel.

– Mă gândeam eu că o să te găsesc aici, spuse Bryn repede. Credeam că o să plângi, dar mă bucur să văd că nu e așa.

Julie nu-l auzise când intrase, dar auzi când închise ușa, vorbindu-i pe tonul caracteristic:

– Am venit aici pentru că vroiam să fiu singură, spuse ea încercând să se ridice de pe podea, dar el se așezase deja lângă ea

– Știu, dar nu te pot lăsa singură, spuse el luându-i una dintre mâini într-ale sale. Copil caraghios ce ești! Faptul că i-am vorbit lui Ann despre Luke nu contează foarte mult la fel ca și rolul tău în asta. Eram sigur că există ceva între ei înainte ca Luke să plece zilele trecute. Nu-ți mai face griji în legătură cu ei.

– Nu sunt îngrijorată, spuse ea căutându-și disperată cuvintele. Bryn, vreau să mă întorc acasă, în Anglia.

Se lăsă tăcerea, iar Julie nu putea simți nimic mai mult decât încheietura mâinii ei prinsă într-ale lui. Apoi, Bryn spuse cu voce calmă:

– Dar Farando Cay nu este casa ta? Am făcut tot posibilul să fie așa.

– Nu... nu și pentru mine.

– Nu? Ann și Noel vor rămâne și tu nu te poți întoarce acolo singură. Oricum, așa am și vrut să fie, spuse el cu un zâmbet larg. Doar că tu ești ceva mai dificilă decât ei, asta-i tot. Dar în ciuda celor întâmplate, viața merge înainte. N-o să pleci din Farando Cay, Julie.

– Dar trebuie... Locul meu nu e aici.

Bryn îi dădu brusc drumul la mână. Se ridică în picioare și deschise fereastra, și câteva minute privi visător către plajă, către apă.

– Am organizat această mică petrecere de astăzi special pentru tine. Aș fi putut să pun câțiva dintre servitori să dea acele haine copiilor, dar din cauza ta n-am făcut-o. Ne-am adunat cu toții aici numai și numai pentru tine. Ai vrut ca Ann și Luke să fie împreună și până acum cred că s-au descurcat de minune. Ți-ai dorit ca Fleur să se îndrăgostească de Noel...

– Cine ți-a spus asta?

– Nu sunt orb. Crezi că m-aș fi gândit să deschid un atelier de ceramică, dacă n-aș fi crezut că fratele tău mai are nevoie și de altceva în afară de scris?

Julie împietri, reluând cu teamă:

– Nu mai înțeleg nimic. Madame de Meulen nu i-ar permite lui Fleur să se mărite cu Noel. Ea credea...de fapt, cu toții credeam... că Fleur se va căsători cu tine!

– Chiar și tu? spuse el încruntându-se. Se pare că eu și Fleur eram singurii care nu știau. Vroiam să vorbesc cu tine astăzi, dar nu știu de unde naiba să încep.

– Deci, nu te vei căsători cu Fleur? insistă Julie, uimită.

– Cu siguranță, nu! spuse el hotărât întorcându-se către ea cu alura lui de pirat. Ce ți-a mai inventat Louis de data asta în legătură cu mine și cu Fleur? Și de ce naiba l-ai lăsat să te sărute, dacă ți-a păsat de el atât de mult

încât ai preferat să înoți câțiva kilometri decât să petreci o noapte în compania lui?

– Nu l-am lăsat să mă sărute, replică Julie defensiv, simțind cum într-un mod ciudat sufletul i se luminează. N-ai fost niciodată femeie, așa că n-ai de unde să știi cât de greu este să faci față unui tânăr francez plin de ardoare. Probabil că a fost o idee stupidă să plec cu el pe vas, dar nici acum nu cred că Louis este un tip chiar atât de rău.

– O femeie iartă orice unui bărbat care o flatează. Acum știi că tot ce ți-am spus despre Louis era adevărat, iar el nu se va mai întoarce niciodată la Belle Marquise.

– Și Fleur va moșteni totul?

– Madame și-a dat cuvântul că va lăsă totul lui Fleur și viitorului ei soț.

– Chiar crezi că Noel se va putea căsători cu ea? Încă nu-mi vine să cred că madame a fost de acord cu asta. Știe ce simte Noel pentru Fleur?

– Nu știu, dar sincer să fiu nici nu-mi pasă. Am obosit să sar de la o poveste de dragoste la alta. Am făcut tot ce am putut, așa că este timpul să-și poarte singuri de grijă. Chiar dacă mă crezi sau nu, am și eu viața mea și am de gând să îmi rezolv propriile probleme astăzi.

Bryn stătea acolo în lumină, iar zâmbetul lui era unul neobișnuit, ireal. Cu toate că ceva îi luminase sufletul, nu îndrăznea să spere că...

– Este o adevărată nebunie ce s-a întâmplat cu noi, nu-i așa? spuse ea cu o voce care până și ei i se păru ciudată. Nu m-am gândit că te va afecta atât de mult faptul că vreau să mă întorc acasă...

– Tu nu te gândești niciodată!

– Oh, să știi că nu e așa. Când Ann mi-a spus că doamna Delport a anunțat-o că te vei căsători cu Fleur, m-am gândit fie că ești foarte îndrăgostit, fie că este un plan de-al tău de a obține Belle Marquise, înaintea lui Louis.

– Caritabilă, ca de obicei! o privi el de sus. Dar nu ți-a trecut nicio clipă prin minte că doamna Delport a ajuns la o vârstă la care ar inventa orice despre oricine...

– Dar știam că Fleur era îndrăgostită de tine!

– Presupun că asta este o nouă invenție a lui Louis...

Julie încerca să gândească repede. Louis era convins că sora lui era îndrăgostită de Bryn. Altfel de ce ar mai fi venit în Farando Cay? Doar dacă ea l-a iubit pe Bryn până când l-a întâlnit pe Noel. Julie se ridică în picioare, continuând:

– Îmi pare rău. Oricum, nu este treaba mea.

– Aici greșești, spuse el într-un fel ciudat. Orice are legătură cu mine te privește direct și pe tine, la fel cum cel mai mic detaliu despre tine îmi aparține. Pentru că într-o zi, Julie, o să te măriți cu mine.

Pentru câteva secunde Julie stătu nemișcată, simțind cum pulsul i-o ia razna.

– Nu-mi plac glumele de genul ăsta, Bryn.

– Sunt destul de serios, iar tu știi asta, spuse el pe un ton ce semăna cu un râs dar în același timp cu un țipăt. Așa tânără cum ești, cred că ai simțit și tu că există ceva ce se întâmplă între noi doi. Spune-mi ceva: de când ți-am spus că Fleur nu înseamnă nimic pentru mine, tot mai vrei să pleci din Farando Cay?

Julie abia îl mai auzea. Îi privea ochii negri furioși, ce-i dădeau impresia că ajunsese în rai și nu-i venea să creadă. Simți cum toată căldura și iubirea ei ieșeau la suprafață, iar de data asta nu mai putea face nimic să le ascundă, totul reflectându-se în strălucirea din ochii ei.

– Pentru Dumnezeu, Julie, șopti el. De ce nu m-ai putut privi la fel și înainte?

– Bryn...spuse ea tremurând, îngropându-și fața la pieptul lui.

El n-o sărută, ci doar o ținu în brațe, atât de strâns, încât Julie nu putea simți decât eliberare și protecție.

Mai târziu, Bryn îi dădu drumul așezând-se amândoi pe canapeaua din baracă.

– Ești bulversată, draga mea. Așa am fost și eu pentru o clipă. Ai fost atât de rea cu mine, încât nu m-am gândit nicio clipă că sărutul tău ar putea fi atât de profund. Nu-ți ascunde roșeața. Ești tare drăguță, o tachină Bryn.

– Bryn...mă bucur că nu ești îndrăgostit de Fleur...

– Încă nu-mi vine să cred că aș fi vrut-o pe Fleur ca soție. Este foarte

dulce, dar n-are suficient spirit. Parcă aș fi îndrăgostit de tine dintotdeauna.

– Chiar înainte să mă fi sărutat în acea noapte lângă stânci?

– Da, cu toate că nu realizam asta. Abia îmi pot aduce aminte câtă liniște era înainte să vii pe insulă!

– Și va fi din nou liniște...

– Nu la fel ca înainte să ne asediați voi, cei din familia Penross. Cred că eram aproape morți, spuse Bryn în timp ce-i zâmbea și o privea în ochi. Îți dai seama că voi ați ajuns în inimile celor mai importante fortărețe de pe insulă? Invazia Penross. Îți aduci aminte când ne-am întâlnit prima dată?

– În această baracă! Arătai ca un pirat rebel!

– Și tu asemeni unei pisici înfuriate. Ai spus că nu vei mai folosi locul ăsta decât dacă vei fi prinsă de o furtună.

– Și cam când ai început să ai încredere în ...

– Nu foarte mult după ce te-am cunoscut. Întotdeauna am încercat să fiu realist. Iar Ann este și ea o persoană realistă și de aceea s-a căsătorit cu Gray în acele condiții, făcându-i un sfârșit fericit. Tu n-ai fi putut face asta, micuța mea, pentru că ai fi suferit prea mult. Acum, sper doar ca Ann să nu-l facă pe Luke să aștepte prea mult.

– O să fie în siguranță cu Ann. Mi-ar plăcea să cred că vor locui la Murray Green, dar nu cred că o vor face.

– Așa cred și eu. Luke n-ar putea trăi în casa altui bărbat. Dar sunt convins că vor găsi o soluție, după ce vor întemeia o familie și el va putea chiar să cumpere o parte din plantație.

Julie îl privi, din ce în ce mai uimită:

– Observ că le-ai făcut deja planuri de viitor.

– Asta și intenționam să fac, spuse Bryn în timp ce-i luă degetele și le acoperi cu palmele lui. Nu este nimic mai frumos pe lume decât să vezi un cuplu fericit, iar ei doi chiar merită asta. În ceea ce-l privește pe Noel, situația lui e un pic mai delicată. După ce se va logodi cu Fleur, va trebui să aștepte între șase luni și un an până se vor căsători. Știi, madame chiar îl place.

– Dar mândria ei este mai presus....

– Este o persoană bună doamna de Meulen și a crezut foarte mult în Louis. La fel ai făcut și tu. Mi-ai făcut câteva zile negre și n-aș putea să uit cât de îngrozit am fost duminică noaptea. Dar totul s-a rezolvat în cele din urmă. Gata, nu vom mai vorbi despre ceilalți, spuse el. Să ne căsătorim imediat. Nu este nimic ce ne-ar putea împiedica.

– Dar mi-ar plăcea să fiu logodită, zise Julie înroșindu-se din nou.

Atunci, așa va fi...dar nu mai mult de două săptămâni. Ne vom căsători aici, după care vom petrece luna de miere într-o croazieră în jurul Caraibelor. Sună interesant nu-i așa?

– Bineînțeles.

– Julie, spuse el pe un ton ciudat, sper că nu te vei plictisi de locul acesta. Dacă vom aduce câțiva administratori, iar Murray Green va fi plin de convalescenți, nu văd de ce n-am construi un club și am lua câțiva localnici care ar putea cânta acolo. Vom organiza diferite activități pentru localnici. Nu știu de ce nu m-am gândit mai devreme la asta, dar probabil că n-aveam un motiv întemeiat s-o fac. Intenționez să fii cea mai fericită soție din lume!

– O să fiu, promise ea strângându-l de mână. N-ar trebui să ne întoarcem acasă?

– Da, și o să te cer oficial în căsătorie, în sufragerie spuse el râzând. O baracă nu este tocmai locul potrivit.

Bryn o ridică în picioare și o sărută ca și cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Apoi merseră împreună către casă și cu toate că aerul de afară era rece, ea simți căldura și protecția brațelor lui. Se opriră amândoi sus lângă stânci, admirând verdele nesfârșit, țărmul alb și albastrul apei.

– Crezi că o să poți suporta toate astea până la sfârșitul vieții tale? șopti el.

– Vom avea foarte multe lucruri de făcut, dar te voi avea pe tine. Sunt atât de fericită, Bryn.

– Suntem amândoi fericiți, draga mea, spuse el tachinând-o. Întotdeauna am știut că lipsea ceva aici, în Farando Cay, dar nu m-am

gândit nicio clipă că ar putea fi o mogâldeață de fată cu ochii verzi. Te iubesc, Julie.

Apoi Julie îl sărută pe acest bărbat uriaș, care urma să devină soțul ei, simțind o mulțumire puternică și caldă pentru faptul că traversase pământul ca să ajungă în Farando Cay, să ajungă la Bryn.

Sfârșit